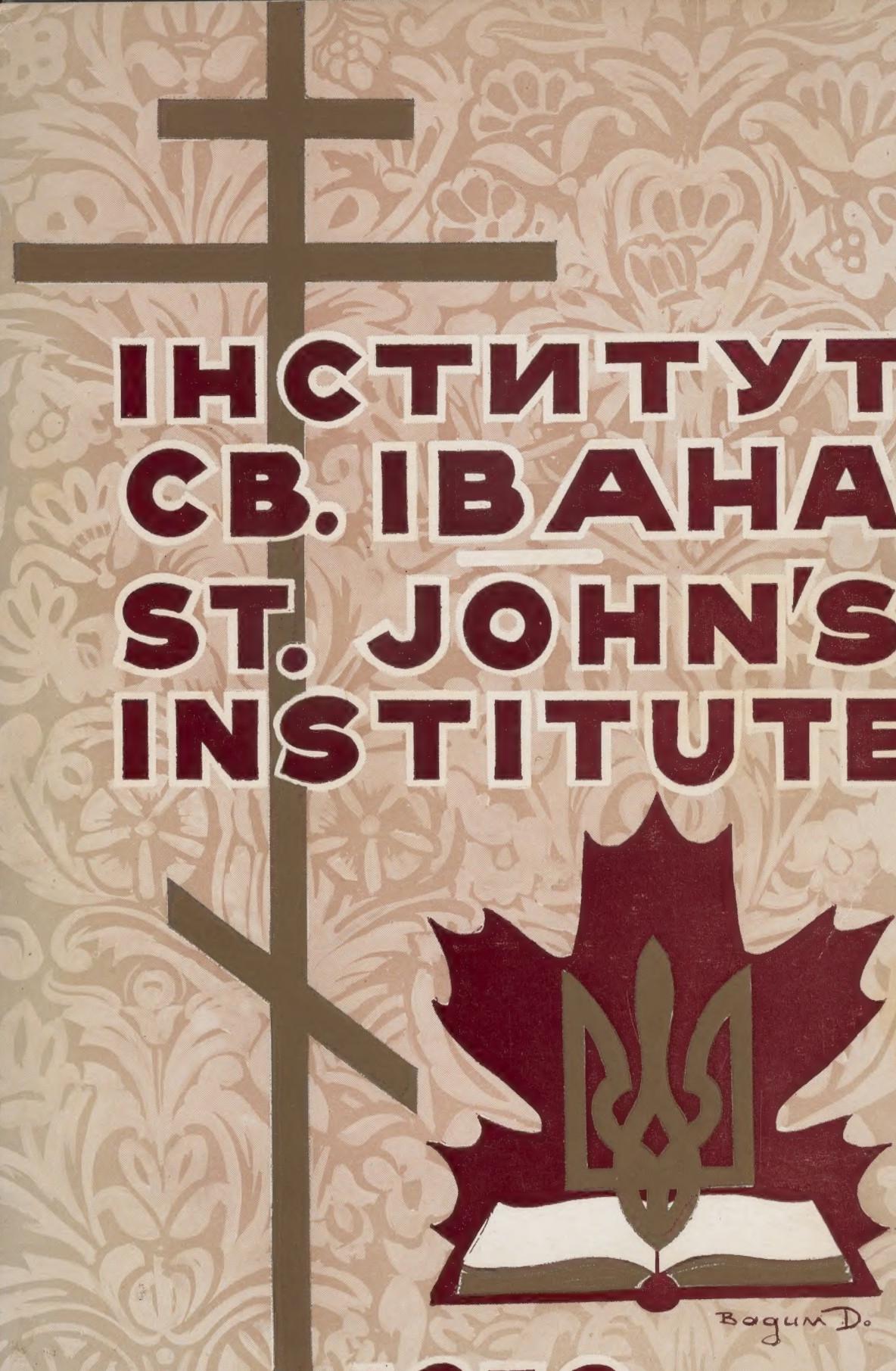

**ІНСТИТУТ
СВ. ІВАНА
ST. JOHN'S
INSTITUTE**

Bogum Do.

YEAR 1959 BOOK

На Канадська науковий зо:
Дарії Е. Дуга
(8466-1175)
Edmonton, Alberta
ph. 433-1976

СОРОКЛІТТЯ
Інституту св. Івана
(бувшого Інституту ім. М. Грушевського)
в Едмонтоні, Алберта

1959

**40th Anniversary
OF THE
St. John's Institute
Edmonton, Alberta**

1959

† Іларіон, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади

Бережімо свою рідну мову і пильно навчаймося її!

До Інституту св. Івана Золотоустого в Едмонтоні,
і до всієї української молоді.

Душею кожного народу є його рідна мова, і коли ми завсіди уживаємо її й повно живемо в ній, то ми стоймо на добрій дорозі до зросту своєї нації. У нашій українській історії нераз бувало, коли народ наш сильно занепадав, коли вороги наші накидали нам усе своє, щоб задушити наше, і здавалося — смерть уже приходить нам, як окремій нації.

Але український народ ніколи не втрачав живої душі своєї, — своєї рідної мови, і тому по ворожих тяжких Страстях усе приходило нам світле Воскресіння.

Приходило, бо вічно живою була серед нас рідна наша українська мова, яка завжди воскрешала наш народ, яка завжди була нам цілющою водою.

І рідна мова українська віддавна стала в нас засобом національного життя, засобом нашої невмирущості, засобом творення окремої нації. І коли ворогам уже здавалося, буцім вони винародили Україну, виходила на верх, ставала на сторожі наша невмируща, безсмертна українська мова, і громом, як та труба Архангела, устами наших рідних пророків голосно й владно провіщала всім:

— Бережімо все своє рідне, бережімо свою націю!

І гонимий народ наш знову воскресав до свого невмирущого національного життя.

Бо мова — то серце народу: гине мова — гине народ! Гине мова — гине й історія, як історія окремого народу. Гине мова — гине народ, як окрема нація.

Хто цурається своєї рідної мови або забуває її, — той у саме серце ранить свій народ. Той веде його до смерті!

Українська мова — це мова наших прабатьків і мова народу, з якого ми вийшли. Українська мова — то найголовніший наріжний камінь існування нашого народу, як окремої нації: без окремої мови нема самостійного народу, як нації. Бо рідна мова — то основа нашої історії, як душа цього народу.

Ось тому не цураймося своєї рідної української мови, як не цурався Своєї рідної мови Ісус Христос, як не цуралися її й Апостоли, — і всі говорили своєю таки живою мовою, мовою свого рідного народу.

Цуратися своєї рідної мови — то цуратися свого рідного народу, а цуратися народу — то кидати свою Віру та Церкву!

Цуратися української мови й забувати її, — то найбільший гріх супроти свого народу, то найбільша рана, яку ми йому завдаємо!

Ось через усе це, я нагадую всім:

— Бережімо й любімо свою українську мову, і належно навчаймося її!

Любімо її в усьому: у своїм повсякденнім житті, у книжці, у пісні. Ніколи не цураймося її, де б то не було: чи в себе вдома, чи серед чужих.

І не вільно ніде ховатися з рідною мовою, заступаючи її без потреби іншою.

Українська мова — то душа українського народу, і хто цурається її — той душі своєї цурається!

Людина без рідної мови — то людина без душі!

І ось тому я звертаюся до всіх наших вірних з великим Архипастирським нагадуванням:

— Бережімо й любімо свою українську мову, бо власне вона допоможе невинародовитися нам, як окремій нації!

Звертаюся до всіх родин, до всіх батьків і до всіх матерів:

— Навчайте своїх дітей української мови, навчайте конче, бо ви найперші відповідаєте за винародження їх! Це святий обов'язок усіх наших родин, усіх батьків і матерів. І нехай українська мова буде нашою постійною й єдиною родинною мовою!

Звертаюся до всієї нашої української молоді, до всіх студентів українців, до всіх студентів наших українських Інститутів:

— Любіть свою українську мову, як свою душу! Любіть і навчайтесь її, і скрізь ставте її понад усе: це ж матірня наша мова! Це ж основа української нації! Організуйтесь в товариства рідної мови, і пильно вивчайте її, познавайте її велику красу! І вірте, — незабаром уже настане той час, коли українська мова буде і в великій пошані, і в конечній потребі.

Звертаюся до всього нашого Всесесного Духовенства:

— Навчайте української мови по всіх наших молодечих установах, по всіх наших Рідних Українських Школах! Доложіть усіх сил своїх, щоб молодь наша знала свою українську мову!

У своїх проповідях від Святого Престолу часто вияснюють велику й конечну потребу збереження серед українського народу своєї рідної української мови, як душі української нації.

+ Іларіон,

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1958-го місяця серпня 19-го дня,

у Святий день Переображення Господнього.
Всеканадійська Митрополітальна Катедра
Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

Його Преосвященство Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західної Канади

До Високод. п. Д-ра С. Л. Яремчука,
Голови Дирекції Інституту св. Івана
в Едмонтоні, Алберта.

Високодостойний Пане Голово!

З нагоди 40-літнього Ювілею Інституту св. Івана сердечно вітаю
Дирекцію Інституту, його членство та всіх тих, що жертвують і працюють
для розбудови його культурно-освітнього життя.

Інститут св. Івана в Едмонтоні — це фортеця нашого релігійно-пра-
вославного й культурно-освітнього українського життя не тільки для Ал-
берти, але також всієї Західної Канади.

Нашим спільним обов'язком є повсякчасно допомагати Інститутові
св. Івана на всіх ділянках його праці, щоб він і надалі міг з якнайбільшим
успіхом виконувати покладені на нього завдання щодо збереження й по-
більшення наших культурних надбань.

Боже Благословлення нехай буде на тій великій праці, яку провадить
Інститут св. Івана.

+ Андрей, Епископ.

Єпископ Едмонтону й Західної Єпархії.

William Hawrelak, Mayor of Edmonton

THE CITY OF EDMONTON
"Gateway to the North"

Office of the Mayor
William Hawrelak
Edmonton, Alberta

GREETINGS TO THE MEMBERSHIP OF ST. JOHN'S INSTITUTE

I am grateful for the opportunity of extending greetings on behalf of the citizens of Edmonton to the Ukrainian St. John's Institute on the occasion of the 40th Anniversary.

Anniversaries are always significant to both persons and organizations of persons, because they provide an opportunity to pay tribute to those that have worked in the past contributing towards present day attainment, and secondly, to draw a measure of inspiration with which to seek new goals in the future. The St. John's Institute can rightly be proud of its contribution to our cultural and spiritual life of our community by assisting in many ways young students in preparing themselves for the responsibility of citizenship in our society. As one who has personally experienced the influence of the Institute through residence, I want to testify to the worthwhileness of its service to all that may be associated with it.

I do want to especially commend the Rectors and members of the Board of Directors from time to time for their special effort towards the success of the Institute during this long period of service.

As the present year of activity has just commenced, I should like to extend every good wish to all the students for success in their endeavours, and may they always look back with a deep sense of gratitude for the benefits they derived as a result of their association with the Institute.

In conclusion, may the successes of the past serve as a strong foundation upon which the superstructures of service in the future may be built.

Yours sincerely,

Wm. Hawrelak, Mayor.

О. ПРОТОЄРЕЙ ЄРОНІМ ГРИЦИНА

Адміністратор Західної Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді — в роках від 1954 до 1957.

ОТЕЦЬ ПРОТОЄРЕЙ
МИХАЙЛО ФІК

парох Української Греко-Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні.

ЩО ДАЛЬШЕ?

Питання дальнього майбутнього стає завжди перед тими, хто покінчив школу, чи вийшов з певного виховного заведення. Таке питання стає нині перед усіми, що після закінчення студій та після перебуття в Інституті св. Івана, виходять на ширше громадське поле.

Вони наче мітичний Геракль знайшлися на роздоріжжі. Куди йти? Що робити, щоб праця в школі, і гріш вложений у неї, та виховання, яке дістали від родичів і виховників дали сподівану користь?

Чого бажають собі молоді люди з дипломами в руках, з підготуванням, що набули в Інституті? Напевне хотіли б вони приміститися на якійсь посаді, доробитися, вигідно зажити приємним життям. Однак це ще далеко не все! Треба бажати чогось більше як матеріального, бо Христос нам усім голосить: “Не одним хлібом житиме людина, а всяким словом, що виходить з уст Бога,” (Мат. 4:4).

Звичайно треба мати заняття, і поживу, і одежду, і місце що його називаємо — дім. Але треба памятати, що маємо душу, отже мусимо бути релігійними, вірити в Бога, любити Його й надіятися на Нього; мусимо любити й наших близких.

Будучи релігійними мусимо включитися в церковне життя, бути активними в нашій Українській Православній Церкві, мусимо визнавати все, що вона нам подає до вірування, й виконувати все, чого вона від нас вимагає. З радістю маємо заявляти кожен раз, що ми є членами нашої Церкви, й охотно виконувати всі повинності, що з нашого становища випливають.

Найбільше наше добро на цім світі — це наша Українська Православна Віра, з її наукою, мистецтвом, обрядом, практикою та звичаями. Як школа учить нас мудрости, як шпиталь рятує нас від слабості і смерті, так Христова Віра хоронить нас від загибелі, від усього зла. Наш народ боголюбивий. Такими є його країні сини. Свята Ольга, св. Володимир Великий, Ярослав Мудрий, київський митр. Іларіон, П. Могила, й ім подібні, Хмельницький, Мазепа, Шевченко, Франко, Петлюра і багато інших подібних були релігійними, культурними, й людьми високих вартостей.

Бог, Церква мають бути на першім місці.

А дальше стоїть уже наша народня справа.

Ми українці, нащадки великих предків. Українцями останемо без огляду на наш стан маєтковий, на становище, яке нам припаде занимати, на обставини де прийдеться нам жити.

Хоч живемо серед чужого оточення то кожного дня мусимо найти час на те щоб побути українцями чи то дома, чи в організації, чи на розривках. Поговорити рідною мовою, поспівати, помолитися. Не забуваймо взяти українську книжку, часопис, молитовник чи св. Письмо до рук, почитаймо регулярно, щоденно їх й освіжимося, відчуємо дух наших предків, настроємо себе до благородних чинів на добро рідній справі.

Маємо бути членами українських організацій. Найменше одної. Але, чим ми свідоміші тим до більшого числа організацій слід нам належати. Належати, значить вплачувати свої повинності, працювати до найвищої ступені, жертвуватися до найбільших вимог.

А понад усе треба памятати — маємо частину своїх прибутків дати “на Боже”, на загальні народні справи і для бідних. Добре було б певний процент своїх прибутків регулярно віддавати іншим, розумію — Церкві, народові, біжнім. Відповідно до потреб і важності установи чи справи.

Отже, вперед! Життя і світ перед нами! Себе мати треба наувазі, але не забувати, що ми православні українці, що діяти мусимо чесно, розумно, достойно. Овочі солодкі такого життя перед нами.

Широкий загал нашого громадянства з великими надіями глядить на абсолвентів шкіл і наших установ. Молить Бога за їхне світле майбутнє й бажає їм найбільших успіхів у будучому!

о. Є. Г.

ПЕРЕДМОВА

Мрія українських пionерів Алберти, яку вони плекали напrotязі сорок років, стала дійсністю.

Тепер, на місце незугарних, перемodelьованих будинків в непригожих дільницях, які тимчасово служили виховавчо-освітнimi інституціями для наших студентів, повстав в Едмонтоні новий, прекрасний, вигідний Інститут св. Івана — краса і гордість народу, видимий доказ постійних змагань народу для його другого, третього, і дальших поколінь.

Дирекція Інституту св. Івана під головством Д-ра С. Л. Яремчука, посвятила багато часу й праці, щоб задум наших старих пionерів став зреалізованим.

Це ж не є лише будинок із цегли й муру близько університетських забудовань, — а є це пам'ятник, який здивили українсько-канадські пionери своїм нащадкам.

Читаючи цю книжку, Вас обгорне подив, які то суми грошей складено на те, щоб Інститут св. Івана виріс у сьогоднішнім виді. У багатьох випадках “таланти”, що їх зложили наші батьки, пішли з їхніх ощаджень не лише як даток на розбудову культурної інституції, а як посвята жертва.

Однакае я переконана, що — як і в Притчі про Таланти — ту жертву і віру наших батьків Інститут св. Івана достойно пошанує.

Як я вже зазначила, будинок Інституту — це дійсна гордість наша. Вийшовши з нього, наші студенти, надіємося, відплатять за достойну жертву своїх предків своїми достойними ділами; багато з них стануть на чолі в своїх професіях і в своїх осередках. В 1959-ім році наші студенти виграли шість університетських нагород (scholarships). Можемо сподіватись, що наступні роки будуть ще більш успішними.

З цими кількома думками, висловленеми в передмові, Дирекція Інституту св. Івана має велику приємність передати в Ваші руки цю книжку.

М. Р. Дікур.

Інститут — Колиска Української Громади в Едмонтоні

Катедра св. Івана Хрестителя в Едмонтоні наочний свідок життєздатності канадійців українського походження. Як ціла наша церковна організація, так і наша Катедра в Едмонтоні була започаткована й збудована нами самими без ніякої чужої захоти, поради, допомоги чи наказу. Наша Катедра наочний доказ творчої сили й зрілості у провадженні свого власного життя, — і так довго, як ця Катедра буде перед нашими очима, вона про те все буде нам пригадувати і буде викликати у нас віру й певність у свої власні сили й здібність і буде вести нас до тієї мети й до того призначення, до якого покликало нас саме Провидіння Боже.

Перша спроба зорганізувати УГП Парохію в Едмонтоні була восени 1920 р. під час з'їзду Інституту ім. М. Грушевського. На з'їзді були приявлі о. д-р С. В. Савчук; о. І. Кусій; о. д-р Копачук і о. д-р Герман. Вони відправили соборно першу в Едмонтоні українською мовою Службу Божу.

То був час тяжкий і фінансовий стан Інституту був дуже прикрай. Тому то було рішено відложить справу організування церковної громади на пізніше. Другі збори, коли була вже зорганізована Українська Православна Громада, відбулися 11-го листопада 1923 року в залі Інституту ім. М. Грушевського. Перший заряд громади був такий: Ілля Боднарук, голова; Григорій Михайлишин, заст. голови; Григорій Шевчишин, писар, і Дмитро Пронюк, скарбник. До контрольної комісії входили Василь Челядин, Павло Мельник і Андрій Солован. Господарями були Іван Мельник, Дмитро Пронюк і Ілля Боднарук.

Отже, так сталося, що Інститут ім. М. Грушевського був місцем народження, а також і колискою, де росла й набирала сили Українська Православна Громада св. Івана. Всі церковні відправи відбувались в залі Інституту аж до 1926 року. Цього року церковна громада придбала будинок і в ньому приміщувалась аж до 1952 р.

За тих коротких 25 років громада св. Івана так зросла, що не могла в тому будинкові примістити всіх своїх вірних і тому 1950 р. започаткувала будову нової церкви, що відразу була визнана катедральною церквою західної єпархії.

Православні українці Едмонтону, а також і західної єпархії, широко прийшли на поміч едмонтонській громаді. І так, при Божій допомозі, літом 1952 року Катедра св. Івана була викінчена, а 31-го серпня того ж року Високопреосвящений Митрополит Іларіон в сослуженні 12 священиків посвятив наріжний камень Катедри. Та хоч Катедра св. Івана й велика то по 6-ох роках від її відкриття, вона стає замалою, бо в ній не можуть вміститись всі вірні. Це привело до думки побудови нової церкви і, дякуючи добрій волі, розуму і деякій допомозі Катедри св. Івана, на північному Едмонтоні постала нова громада, а 1958 року була збудована нова церква св. Іллі.

Українсько-візантійський стиль Катедри св. Івана пригадує всім вірним багату й прекрасну українську культуру, а разом з тим прикрашуює її збагачує вклад українців до нової канадійської культури, яка тепер буйно зростає. Катедра, як і Інститут св. Івана, не тільки духові осередки канадійців українського походження, але є також і зовнішньою окрасою міста Едмонтону.

Катедральна громада св. Іваначується щасливою, що може спричинюватись до розросту такої важливої для всіх українців установи як Інститут св. Івана. Бо ж дійсно, Інститут св. Івана — це духовий осередок православних і взагалі українців. В ньому живе, учається й пізнає себе та велику українську культуру наша молодь, яка потім гідно заступить своїх батьків на всіх ділянках україно-канадійського життя.

Ювілейний привіт від Відділу Союзу Українок Канади в Едмонтоні

З нагоди святкування 40-літнього ювілею Інституту св. Івана, Жіноче Товариство, Відділ С.У.К. складає щире признання основникам, зарядам та членам Інституту за їх невтомну, плодовиту, культурну працю, а на будуче бажає якнайкращих успіхів в задуманих ділах.

Сорок років в історії це короткий час, однак Інститути виповнили його високоякісною культурною працею.

Ми свідомі, що почин до цього великого діла дали наші перші поселенці в Канаді. Їduчи вдалеку чужу, незнану країну, вони брали не тільки свої клуночки, але також в серцях своїх везли дорогоцінний скарб, який дарувала їм Мати Україна, скарб кількатисячної української культури.

Для збереження цього дорогоцінного скарбу, перші поселенці організували культурні інституції, між ними й інститути. Вони то являються важним джерелом, з якого молоде покоління має можливість черпати знання української культури.

Праця інститутів є дуже близько споріднена з працею Союзу Українок Канади, й тому ми радіємо ростом Інституту св. Івана.

Ми віримо, що в цій новій прекрасній будівлі Інституту буде зберігатися і розповсюджуватися прадільська культура на слабу Богові Й Дорогій нам Україні, та на честь українцям в Канаді. Хай Вам Бог допомагає!

За Відділ Союзу Українок Канади, в Едмонтоні,

М. Будник, голова

О. Лукомська, секретарка

Гіноце Товариства при Катедрі св. Івана, що подарувало на Інститут св. Івана \$4,250.

St. John's Ukrainian Greek Orthodox Young People's Club

The St. John's Ukrainian Greek Orthodox Young People's Club is in its fifth year of existence. After the initial start the goals and functions of our organization have been solidified, and our work is taking on more importance.

Our main aim is to foster Christian fellowship and promote the teachings of our Church to all young people of Greek Orthodox faith.

In our Young People's Club, we carry on various activities throughout the year. These include interesting monthly meetings, religious instruction and participation in church activities. We also hold social functions so that we might meet with our members more often and get to know them better. This year, for the first time, we have presented awards which are sponsored by commercial firms for the Outstanding Member of the Year and Outstanding Executive Member of the Year. We have a monthly publication called "News-month" which keeps our members up to date on activities and also provides religious instruction through articles written by our Chaplain. An active sports program has been carried out with weekly gym classes in the winter and swimming in the spring.

We are pleased to see the new St. John's Institute being built. The Orthodox populace is eagerly awaiting the day when the doors of the new building will be opened for University students so that they may truly have a home away from home. The Ukrainian language, culture, and customs which are taught at the Institute are an important part of the education which is received at the University.

The Board of Directors of the St. John's Institute, and particularly Dr. S. L. Yaremchuk, must be commended for the effort which they have put into planning and organizing the new building. Certainly, it is no small task and the building will be a credit to all Ukrainian Greek Orthodox people in Alberta.

We feel we are helping in a small way to bring the Ukrainian culture and customs to the young people by helping with the building development of the St. John's Institute Summer Camp at Pigeon Lake. Last year we took over the physical development of the camp, and are proud of the work that was accomplished. This year, we have been entrusted with the administrative responsibilities of the camp. We realize the amount of work which is involved in such a project, but feel that the final product will be worth every bit of effort that is put into it.

We hope to make every Ukrainian family in Alberta aware of this camp, so that they will be sending their children to it every summer. Activities at the camp will include religious instruction, classes in the Ukrainian language, Ukrainian culture, and customs. Of course, physical activities will also be well planned. Since this is a Provincial Camp, it will enable the children to meet and make friends with others from many different areas.

We feel there is a definite link between the Young People's Club and the members of the St. John's Institute and the Ilarion Club. During the past year we aided the Ilarion Club financially so that their work on the University Campus could be carried on. We hope there will be many opportunities in the future when we may meet with the various Orthodox groups and get to know each other better. Our doors are always open and those interested in meeting with us would be most welcome to attend any of our functions.

On behalf of the St. John's Young People's Club, I would like to take this opportunity to wish all those graduating in 1958 the very best in your future undertakings and hope that the years ahead will be truly happy ones for all of you.

Nancy Pasochnik, President,
St. John's Young People's Club.

Роля Інституту і рух українського жіноцтва

Започаткування наших Інститутів в Західній Канаді принесло загальну зміну на полі просвіти між українцями. До тої пори наше народне життя-буття було не розвинене і тліло лише маленькими огниками тут то там. А тоді коли почалась кампанія “збірки” на ці Інститути та ті загальні річні з'їзди, чи як ми їх називаємо “парляменти”, то загальна народна свідомість почала рости і ширитися.

Перша доба наших пionерів тут у цій новій прибраній вітчині була досить прикра. Вони, лишивши біду тазлидні в старім краю, мали аж надто велику задачу, щоби осістися тут на землі та розвести господарство. На народню працю не було ані часу ані змоги, і забраво кілька-нацять літ, щоби бодай маленькі школи та церковці побудувати. А на таке діло як просвітна інституція, котра вимагає загального громадського поперття то ніхто і не міг подумати. А коли б навіть хто і mrіяв про це, то не було одиниць, або духового проводу, котрі б це діло перевели в життя.

Та часи міняються. Перша світова війна розбурхала людей зі сну по всіх країнах а також причинила до нашого відродження. Школи та церкви росли, як гриби по дощі, а разом з ними росла наша свідомість. Найбільшим світилом, однак, то були Інститути в Саскатуні та Едмонтоні.

Отсей рух спричинився до того, що українське жіноцтво почало більше інтересуватись працею на народнім полі.

Організаційні гуртки почали зявлятися тут то там по місточках і кольоніях, а до цього організування найбільше причинилися бувші студентки, що були в Інститутах. Із цих малих гуртків по кольоніях, та більших груп по містах, виросла наша організація — наш Союз Українок Канади — котрий тепер сягає через цілу Канаду майже від моря до моря.

Рівночасно Інститут став домом соткам або і тисячам наших дітей-студентів, що йшли в велике місто осiąгнути вищу освіту в вищих школах чи на Університеті.

Родичі мали велику віру у вихованні, що давав Інститут та гордились з того, що їх діти мали приміщення в Інституті.

Можна згадати, що по всяких наших громадах в містах чи місточках, то провід ведуть, у великій мірі, бувші питомці або прихильники Інституту. І так воно повинно бути. Сподіємось, що теперішні студенти і будучі, візьмуть провід у свій час.

Поза церквою то нема в нас більше поважної народної справи в цей час, котра була б більше достойна нашого загального поперття, як Інститут св. Івана.

Наши відділи СУК клонять голови з вдячністю і пошаною Інститутові ім. М. Грушевського а тепер Інститутові св. Івана, та всім бувшим ректорам, за всі продукти на українськім народнім, культурнім полі за минувших сорок років.

А рівночасно ми покладаємо велику надію на виховну роль Інституту в теперішню пору, як також в близшій і дальшій майбутності.

І, як бажав Франко Україні, бажаємо Інститутові —

“Зеленійся, рідне поле
Українська ниво!
Підіймися, колосися,
Достигай щасливо.”

Анастазія Шемелюк, голова
Пров. Екзекутиви СУК на Алберту.

ЖІНОЧИЙ КОМІТЕТ ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Початок ряду з ліва від центру: Івана Міхалюк; Ольга Данилюк; І. Панова; І. Зінченко; Ольга Філіпова; А. Лютома; Н. Сліпчук; С. Мішюта.
Другий ряд, з ліва на право: Слюсарчик; К. Міськів; О. Оробко; А. Особа; Е. Верхомли; М. Лазарук; М. Соловій; М. Будник
Григорій - іменем по фамилії І. Колесник; Ярослава; В. Струмі; А. Борисюк; М. Іоакім; І. Димитров; А. Міхайлік.

Жіночий Комітет при Інституті св. Івана

Жіночі сили при Інституті можна було відчути сорок років тому назад, ще з пionерських часів, хоча не фігурували в дирекціях чи в інших скзекутивних позиціях. Вони приложували всяких сил та старань, щоб здобути відповідне виховавче приміщення для молодих студентів, котрі мали б нагоду осягнути провідне вишколення і ставати в ряди примірних та корисних українських канадійців.

Бачимо, що труд наших матерей не пішов даремно, бо питомці Інституту беруть головний провід в народніх та релігійних організаціях. І ми мусимо прямувати цією самою дорогою, щоб і наші діти мали нагоду на дальнє провадити важну українську працю.

З закінченням нового Інституту, ми дочекалися прекрасного і модерного приміщення, не лише для студентів із околиць, але також і для ужитку всіх українських студентів з міста Едмонтону. Хочемо бачити близькі звязки нашої молоді та ширшого обзнайомлення всого рідного.

Побажанням є, щоб Інститут св. Івана став взірцевим та сильним побратимом з нашим албертійським Університетом, і щоб обгорнув всю нашу молодь і став центром молодечого студентського життя.

Де є молодь, там потрібно зайнтересувати матерей, і дирекція через довший час бачила потребу жіночої поради на своїх засіданнях. Тому 1951 року з'їзд вирішив, щоб до дирекції входила одна жінка, і пані Е. Сиротюк була вибрана першою директоркою, в якій позиції вона служила через шість років.

З будовою нового будинку Інституту показалась дальша потреба збільшити жіночі сили, і з'їзд 1957 року вибрав шістьох членок Інституту, і створив перший жіночий комітет під керівництвом пані Сиротюк. Слідуючі пані ввійшли до вибраного комітету: Тетяна Лазарович, Анна Цибак, Параня Сліпчук, Анна Данилович і Ольга Фіголь.

Цей комітет мав право дібрати доповняючі комітети і тоді почалася формальна жіноча праця при Інституті. Наразі комітет звернув всю свою увагу на розподілення праці, потреби Інституту та вишукування способів більшої помочі та більшої кооперації з дирекцією.

Перше діло комітету був заклик до членок за жертвами та піддержкою потреб старого будинку і відозва була дуже вдоволяюча. Інститут сдержав покривала на ліжка, подушки, ручники і інші потрібні та конечні знарядя.

Пізніше заряджено чайне прийняття та оглядини нового будинку, щоб поінформувати загал про конечні потреби з будовою та з умеблюванням. Також комітет помогав дирекції при всяких оказіях, як буфет під час "Ексібішн", весняний базар та зарядив бенкет під час з'їзду в Джубілі Авдіторію.

На 1957-58 рік Анна Фіголь увійшла до дирекції і очолювала комітет, котрий складався зі слідуючих пань: Е. Сиротюк, Параня Сліпчук, Анна Данилович, Софія Гриник, Катерина Міськів і Анна Скуба. До нього увійшли дружини директорів, як пані Геня Яремчук, Ема Верхомін, Ольга Савчук, Наталя Мисак, Михайліна Будник, Мирослава Дікур, Параскевія Малицька і Павліна Канаєвич.

До доповняючих комітетів увійшли пані: Анна Цибак, Олена Оробко, Марія Солован, Марія Димянів, Марія Лазарук, Анна Особа, Марія Мендрик, Валентина Доброліж і Добродійка Фік.

Всі разом покрили велике поле через рік і уважаємо, що праця пішла дуже успішно. Група, хоча невелика, однак сповнила вповні всі товариські обовязки, хоча приходилось вдаватися за помочею до членок міста Едмонтону і навіть і до загального членства.

Новий будинок треба було зовсім умеблювати і споряджувати задля

приміщення студентів на осінній сезон. Це потребувало колосальної праці і пожертвовання, і ми тішимися, що з Божою допомогою, нам все вдалося виконати і привести до порядку.

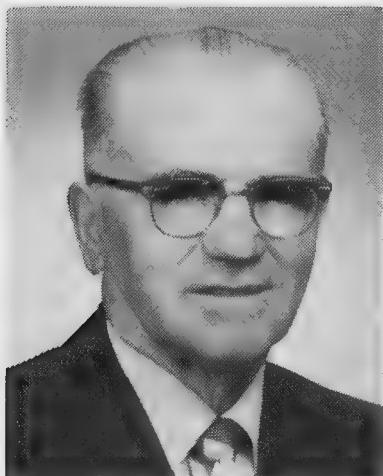
Тому при цій нагоді складаю дуже ширу подяку всім учасницям, а особливо пані Яремчук, дружині голови дирекції, котра понесла великий тягар при умеблюванні цього будинку.

На протязі року ми пристарали коло три тисячі долярів грошей, за які купили всякі потрібні знаряддя кухонні і все начиння, якого було потрібно. На те треба було влаштовувати чаї, обіди, розігравки, обіжники, базар, Маланку і інше. Окрім цього помагали дирекції при всіх офіційних і іншихоказіях, як також перестудіювали пляни у приміщенні і передавали за кожний раз рекомендації змін і поправок.

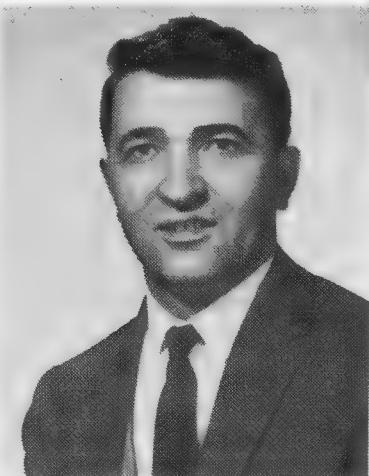
Праці було і є доволі і відчуваємо потребу ще дальншого збільшення рядів працівниць, щоб ще краще пішло все вперед.

Тут належиться сердечна подяка Жіночому Товариству при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, за їх ширу піддержку Інституту в сумі понад чотири тисячі долярів на умеблювання студентської почекальні. Дуже побажаним є, щоб і другі жіночі товариства пішли за прикладом едмонтонського відділу і помогли в своїй можності, щоб все викінчити як слід.

Ольга Фіголь, голова Комітету.

Н. СОЛОВАН
директор 1958 — 1959

В. НАЦЮК
Директор 1958 — 1959

Др. Іван Верхомін
секретар 1957 — 1959

Др. Д. Мельник, скарбник
в роках 1956 і 1957

УПРАВА ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА В ШКІЛЬНИМ РОЦІ 1955-56

Д-р С. Л. Яремчук, президент
Василь Косташ, заст. президента

С. Т. Цибак, секретар

Д-р Д. Мельник, скарбник
Літня оселя в Пиджен Лейк:
Пані В. Сиротюк, провідниця

Дирекція:

А. Й. Чарнецький

Д-р Н. Голубіцький

Степан Мисак

Василь Савчук

Управителі:

Василь Демянів, ректор

Пані М. Демянів

Пані Анна Данилович, секретарка

Учителі:

о. Прот. М. Фик

Д-р О. Старчук

С. Т. Цибак

Степан Мисак

Василь Савчук

А. Мельничук

УПРАВА ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА В ШКІЛЬНИМ РОЦІ 1956-57

Д-р С. Л. Яремчук, президент
Василь Косташ, заст. президента

Василь Савчук, секретар

Д-р Д. Мельник, скарбник
Літня оселя в Пиджен Лейк:
Пані В. Сиротюк, провідниця

Дирекція:

Степан Мисак

Степан Цибак

Д-р В. Даркович

Н. Малицький

Управителі:

Василь Демянів, ректор

Пані А. Данилович, секретарка

о. Прот. Г. Василів, колектор

Учителі:

Д-р О. Старчук

С. Т. Цибак

С. Мисак

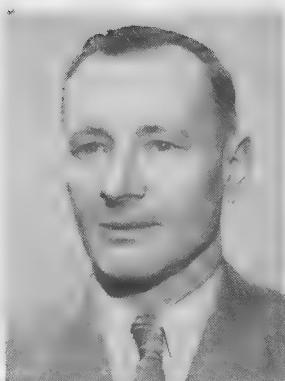
В. Косташ

о. Прот. Г. Грицина

о. Прот. М. Фик

Василь Косташ, заст. през.
в роках 1956 і 1957

С. Цибак, директор
в роках 1956 і 1957

Др. Н. Голубіцький
директор в р. 1955-56

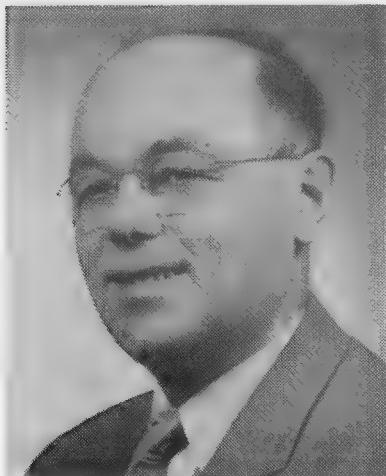
УПРАВА ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА В ШКІЛЬНИМ РОЦІ 1958-59

Д-р С. Л. Яремчук, президент
Петро А. Міськів, заст. през.
Д-р Іван Верхомин, секретар
Іван Дікур, скарбник
Пані О. Фіголь, голова Жіночого
Комітету
П. Й. Будник, фін. предсідник
М. Кинасевич, будівельний пред.

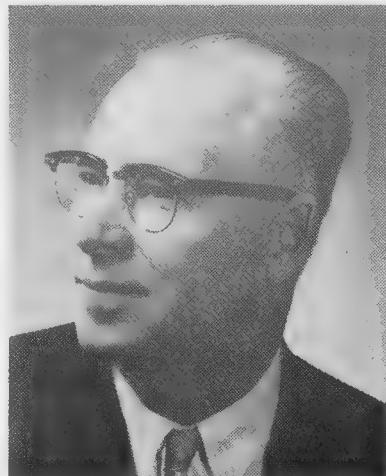
Директори:
Н. Солован В. Нацюк
Редакторка Річника:
Пані М. Дікур

Управителі:
Д-р Іван Верхомин, голова Куль-
турно-Освітнього Комітету
Д-р П. Маценко, ректор
Пані С. Маценко
Пані А. Данилович, секретарка
Пані І. Мельничук, матір дому

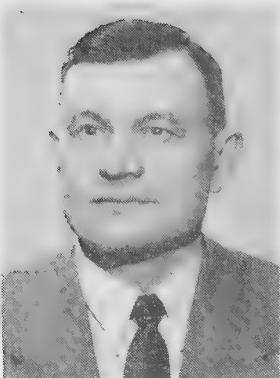
Учителі:
Д-р П. Маценко; Д-р О. Старчук;
п. А. Мельник; п. Василь Косташ;
Нікола Пухкий
Ч. Куць, учитель танців

ВАСИЛЬ САВЧУК,
секретар в рр. 1956-58

Н. Малицький, директор у роках
1956 1957 і 1958

С. Мисак, директор оселі
Барвінок 1956 і 1957.
Скарбник у р. 1958

Пані В. Сиротюк, дирек-
торка оселі Барвінок
1956 і 1957

УПРАВА ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА В ШПІЛЬНИМ РОЦІ 1957-1958

Д-р С. Л. Яремчук, президент

Д-р Іван Верхомин, заст. през.

Василь Савчук, секретар

Степан Мисак, скарбник

Директори:

Іван Дікур

Пані О. Фіголь

Н. Малицький

П. Й. Будник

М. Кинасевич

Василь Демянів, ректор

Пані М. Демянів

Пані А. Данилович, секретарка

о. М. Крищук, колектор

Учителі:

Віктор Купченко

Степан Мисак

С. Т. Цибак

Д-р О. Старчук

о. Прот. М. Фик

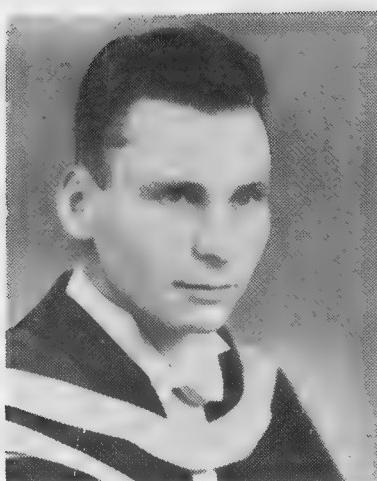
Д-р В. ДАРКОВИЧ
Директор оселі "Барвінок"
1956 і 1957

А. І. ЧЕРНЕЦЬКИЙ
Секретар
1955 і 1956

ПАНІ ОЛЬГА ФІГОЛЬ
Голова Жіночого Комітету
1958 і 1959

ІВАН ДІКУР
Директор 1958
Касієр 1959

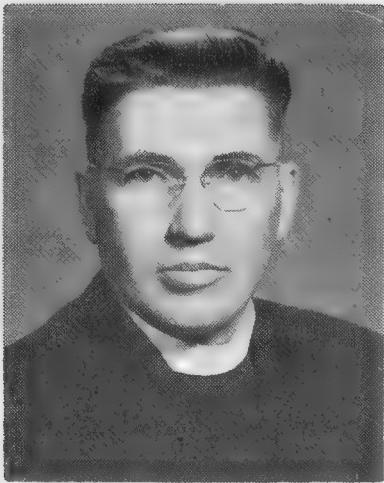
Д-р ОРЕСТ СТАРЧУК

Професор Албертійського Університету, на протязі років від 1955 по 1958, дає лекції Українознавства й Української Історії без винагородження, що є великою пожертвою з його сторони.

ДОБРОДІЙКА ЮСТИНА МЕЛЬНИЧУК

Добр. Мельничук сповняє роль матері Інституту св. Івана. Вона працює серед студенток понад сповідання віддано.

ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ і ДОБР. СОФІЯ СЕНИШИНИ

Кожний діяльний громадянин, будучи членом різних організацій, віддає багато часу для оточення та для тих організацій. А особливо багато часу й праці віддають для добра громади діяльні отці духовні.

Отець Василь Сенишин належить до тих отців і відзначив себе на громадському полі живою й корисною працею. Він довші роки, як педагог по фаху, працює на культурно-освітньому полі. Багато він вложив, а разом з ним і добр. Софія Сенишин, щирої праці для Інституту св. Івана. Тепер о. Сенишин є ректором Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

Бував о. Сенишин на річних зборах Інституту ім. М. Грушевського в 1947-48 роках, коли заходила мова про зміну назви з “ім. М. Грушевського” на “св. Івана.”

Дальший перелік виконаної праці сам по собі буде говорити про саму працю о. Сенишина.

1949 року о. Сенишина запросили бути ректором Інституту св. Івана. Тут він дбав про устаткування будинку, про продовження існування “Студентського Кружка”, який був перед тим в Інституті ім. М. Грушевського. Від цього ж року були відновлені для нових студентів “інішейшон” (уводини). Впродовж шкільного року, як це відбувалось і раніше, велись класи українознавства, співу, відбувались дебати і др. Визначну роль в житті студентів мав “Студентський Кружок.”

1950 року почав з'являтись в Інституті неперіодичний журнал для студентів “Дзвін.” Цього ж року започатковане й видання річника Інституту під назвою: “Річник Студентського Кружка при українськім Інституті св. Івана”, а також була започаткована справа приготування плянів для нової будови Інституту.

Як додаток до ректорських обов'язків, о. Сенишин від 1950 р. й до 1956 р. був головою Провінціяльної Екзекутиви ТУС.

1951 року Дирекція Інституту св. Івана одобрила плян ведення збірок на фонд побудови Інституту св. Івана і цю працю доручила о. Сенишину. Цього ж року при Інституті були започатковані бенкети для абсолювентів університету православного віровизнання та були відновлені міжпровін-

ціяльні дебати студентів Інституту св. Івана й Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

1952 року при повній співпраці ректора Інституту о. Сенишина постав в Університеті Алберти "Клуб Іларіона." Клуб зарядив для своїх членів і бажаючих виклади з історії УГПЦеркви. Ця праця була корисна й необхідна для студентства й престижу нашої Церкви.

Будова Катедри св. Івана в 1948-53 роках не спричинювалась до припинення активної збірки на Інститут, а все ж вона була сповільнена. Інститут жив своїм життям і потреба його поширення вимагала праці в напрямі поширення цієї думки між людьми. Це було тоді піднесено в дописах в "Українському Голосі." З тієї ж нагоди була видана двомовна артистична відозва про побудову Інституту — "Будуємо для будучини" — з доданням в ній імен осіб з Будівельного та Збіркового Комітетів.

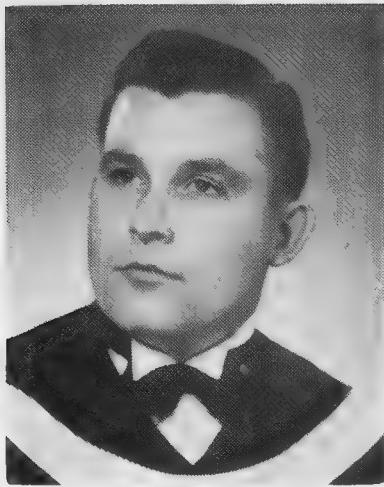
1953 року Інститут придбав над озером "Піджон" площа для літньої відпочинкової оселі "Барвінок" для молоді. Акцію закупу в порозумінні з Дирекцією Інституту і при допомозі громадян з Калмар і Торсби перевів о. Сенишин.

1956 року о. Сенишин перейшов на працю ректора до Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

В усіх згаданих працях о. Сенишин приймав найбільш діяльну участь. Він турбувався про найтіснішу співпрацю Інституту з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді і в наслідок того була побудована в Інституті гарна й простора каплиця. Був він творцем "Клубу Іларіона", спричинився до започаткування видання річників Інституту, до закупу площі "Барвінок" і разом з архітектором та Дирекцією Інституту причинився до уложення пляну будови нового Інституту.

Одночасно о. Сенишин знаходив час і на виконання священичих обов'язків. Зовсім певно, що о. Сенишин не зміг би доконати всієї тієї праці, коли б йому не сприяла добр. Софія Сенишин. Вона була щирою дорадницею й одночасно настоятелькою дівочого відділу Інституту. Поза працею в Інституті добр. Сенишин була членкинею Союзу Українок Канади, членкинею Допомового Жіночого Товариства, де віддавала багато праці та, як учителька з фаху, учила Рідну Школу при Катедрі св. Івана.

(мп)

ВАСИЛЬ і МАРІЯ ДЕМ'ЯНІВИ

Молоде подружжя Дем'янів відоме в Едмонтоні як щировіддане громадським інтересам. Вони активні найбільше в колі середнього віку української верстви. Це щирі канадійці з найкращими українськими традиціями. Їх шанують молодші й старші за їх вирозумілість, відданість перебраній ними праці та за сердечне відношення до молоді, яку вони, бо й самі молоді, прегарно розуміють.

Василь Дем'янів родився в Горліц, Саск. 1930 р. Він закінчив публічну школу на провінції, а Гайскул у Йорктоні, Саск. По цьому, в 1949 році, він закінчує також і комерційний курс. 1951 р. він переїжджає до Алберти і вписується на Албертійський Університет на відділ фізичної культури. Частину часу університетських студій він живе в Інституті св. Івана. Під час одержання бакалавра фізичної культури він прийняв становище директора по своєму фахові в У.М.С.А. В цей час він був також діючим ректором Інституту св. Івана. 1957 р. Василь Дем'янів увійшов у штаб Відпочинкового Департменту Едмонтону як директор рекреації. 1959 р. він прийняв учительське становище в публічній школі Септем в Едмонтоні.

Василь Дем'янів був також в роках 1958-59 президентом Молодого Братства при Катедрі св. Івана. Є також членом Канадійського Товариства Здоровя, Фізичного виховання і розривок. Також був директором в роках 1957-59 відпочинкової оселі "Барвінок" над Піджон Лейком.

Ректором Інституту св. Івана Василь Дем'янів був в переходовому часі, коли будувався новий будинок для Інституту. Працював в Інституті майже без оплати. Умів жити з молоддю й вона йому платила за те свою увагою й пошаною. Маючи здібність подобатись людям, він взагалі популярний і шанований всіми. Василь Дем'янів був питомцем Інституту св. Івана і був першим з них питомців ректором Інституту.

Пані Марія Дем'янів з Дуткачів родилася в Бюкенен, Саск., 1932 р. Елементарну освіту дістала в місцевій школі, а Гайскул закінчила в Бюкенен. 1950 року вступила в Йорктоні, Саск., в заклад норсів. По закінченні своїх трьох років з отриманням дипльому норси, вона ще деякий час мала практику в шкільному шпиталі. З 1953 р. один рік мала працю в "Кенора Юніон Госпитал", Саск. З 1954 й до 1958 р. вона працювала в шпиталі Албертійського Університету в обстетричному департменті.

По своїй фаховій праці пані Марія Дем'янів широко допомагала своєму чоловікові — ректорові Василеві Дем'янову в Інституті св. Івана, будучи настоятелькою дівочого відділу.

ДР. С. Л. ЯРЕМЧУК
президент від 1955-го по 1959-ий рік.

Петро Й. Будник
фінансовий предсідник 1957 - 1959

М. Канасевич
будівельний предсідник 1957 - 1959

Д-р С. Л. Яремчук

На Службу Народові

Д-р С. Л. Яремчук

За 40 років існування Інституту ім. М. Грушевського і потім його продовження — Інституту св. Івана — витворювалась думка, що Інститут є тільки будинком, бурсою, а не добродійною й науково-освітньою установою. Правдою ж є, що Інститут св. Івана це автономна (самозаконна й самостійна) установа із своїм чартером, що як рівна з іншими рівними входить у велику родину СУС Канади. Інститут має своє членство, має виборну дирекцію і має такі важні науково-освітні цілі, що може бути порівнюванням з іншими цього типу неукраїнськими установами. Інститут має свій маєток — новий будинок вже коштує поза \$300,00, а по закінченні та вартість піднесеться до \$400,000. Інститут св. Івана має й свою літню оселю для дітей “Барвінок” над озером “Піджон.”

Найвищою екзекутивною установою Інституту є Річні Збори членства. Вони вибирають дирекцію й різні комітети для ведення справ Інституту. Щоб поширити працю Інституту й розвинути в членства зрозуміння й відчуття обов'язку супроти своєї установи та будучності нашого народу в Канаді, Дирекція частину праці передала новозаснованим Окружним Комітетам Інституту.

Розбудова Інституту в фізичному і в науково-освітньому розумінні на плечах всього членства. Що вище піднесеться робота Інституту, піднесеться з тим, належачи до такої установи, і гордість у членства. Інститут св. Івана це є дім для мешкання в ньому студентів українського походження, які вчаться в університеті та інших фахових школах. В Інституті вони мають можливість придбати необхідне знання з українознавства, щоб потімувійти у велику й високу культурну родину українців Канади.

Уважається, що батьком ідеї заснування Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні був Інститут П. Могили, що постав 1917 року в Саскачуні. Так воно й було, але дійсно першою бурсою в Альберті була Бурса ім. Т. Шевченка в Вегревілі. Її започаткувала 1917 року група ідейних людей на чолі з Пером Зваричем. В бурсі мали приміщення 14 хлопців і 4 дівчини. Першим її настоятелем був Василь Куріець.

Другою подібною установою і вже в Едмонтоні був Інститут ім. М. Грушевського. Для нього винайняли тоді на 9 місяців на 98-ій вулиці готель “Каледонія.” Місячно за винайм платили \$40.00. В ньому було приміщення на 35 студентів. Першим настоятелем був студент медицини (потім відомий доктор) А. Т. Кібзей, а помішником студент Михайло Лучкович (пізніше перший український посол з округи Вегревіл до федерального парламенту). Офіційно Інститут ім. М. Грушевського відкрито 1-го жовтня 1918 року. Рішальну роль в організації Інституту та в його розвитку мав гурток старших студентів, об'єднаний в “Кружку ім. Адама Коцка” в Едмонтоні.

10-го червня 1919 року відбулася значна подія — тоді управи й членство обох згаданих установ рішили об'єднатись, а це Бурса ім. Т. Шев-

М. Канасевич
председник 1957 - 1959

Д-р С. Л. Яремчук

На Службу Народові

Д-р С. Л. Яремчук

За 40 років існування Інституту ім. М. Грушевського і потім його продовження — Інституту св. Іvana — витворювалась думка, що Інститут є тільки будинком, бурсою, а не добродійною й науково-освітньою установою. Правдою ж є, що Інститут св. Іvana це автономна (самозаконна й самостійна) установа із своїм чартером, що як рівна з іншими рівними входить у велику родину СУС Канади. Інститут має своє членство, має виборну дирекцію і має такі важні науково-освітні цілі, що може бути порівнюваним з іншими цього типу неукраїнськими установами. Інститут має свій маєток — новий будинок вже коштує поза \$300,00, а по закінченні та вартість піднесеться до \$400,000. Інститут св. Іvana має й свою літню оселю для дітей “Барвінок” над озером “Піджон.”

Найвищою екзекутивною установою Інституту є Річні Збори членства. Вони вибирають дирекцію й різні комітети для ведення справ Інституту. Щоб поширити працю Інституту й розвинути в членства зрозуміння й відчуття обов'язку супроти своєї установи та будучності нашого народу в Канаді, Дирекція частину праці передала новозаснованим Окружним Комітетам Інституту.

Розбудова Інституту в фізичному і в науково-освітньому розумінні на плечах всього членства. Що вище піднесеться робота Інституту, піднесеться з тим, належачи до такої установи, і гордість у членства. Інститут св. Іvana це є дім для мешкання в ньому студентів українського походження, які вчаться в університеті та інших фахових школах. В Інституті вони мають можливість придбати необхідне знання з україно-знавства, щоб потім увійти у велику й високу культурну родину українців Канади.

Уважається, що батьком ідеї заснування Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні був Інститут П. Могили, що постав 1917 року в Саскатуні. Так воно й було, але дійсно першою бурсою в Алберті була Бурса ім. Т. Шевченка в Вегревілі. Її започаткувала 1917 року група ідейних людей на чолі з Пером Зваричем. В бурсі мали приміщення 14 хлопців і 4 дівчини. Першим її настоятелем був Василь Куріець.

Другою подібною установою і вже в Едмонтоні був Інститут ім. М. Грушевського. Для нього винайняли тоді на 9 місяців на 98-їй вулиці готель “Каледонія.” Місячно за винайм платили \$40.00. В ньому було приміщення на 35 студентів. Першим настоятелем був студент медицини (потім відомий доктор) А. Т. Кібзей, а помішником студент Михайло Лучкович (пізніше перший український посол з округи Вегревіл до федерального парламенту). Офіційно Інститут ім. М. Грушевського відкрито 1-го жовтня 1918 року. Рішальну роль в організації Інституту та в його розвитку мав гурток старших студентів, об'єднаний в “Кружку ім. Адама Коцка” в Едмонтоні.

10-го червня 1919 року відбулася значна подія — тоді управи й членство обох згаданих установ рішили об'єднатись, а це Бурса ім. Т. Шев-

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ
ІНСТИТУТ В ЕДМОНТОНІ
(тепер Готель Каледонія)

ченка з Вегревілю й Інститут ім. М. Грушевського. Тоді рішено також пошукати відповідного приміщення на 50 осіб. 7-го вересня 1919 року закуплено будинок, що належав до Едмонтонського Біблійного Інституту та сусідочим з ним будинок, який був їхньою церквою, на розі 98 вулиці і 106 евеню. Ці два будинки (коштували \$15,500) й стали потім на довші роки центром українського національно-культурного й релігійного життя Едмонтону — це був Інститут ім. М. Грушевського.

З 1919 року й до 1959 року минуло 40 років. Це 40 років жури й радості. Жури тому, що утримати таку установу такі довгі роки було дуже тяжко. Скільки то було засідань, з'їздів, страху за "завтра" Інституту! Та й скільки радості, що через Інститут перейшло так багато української молоді, яка в його стінах і гід проводом відданих народні праці

Будинок бувшого Інституту ім. М. Грушевського і галля біля нього.

проводників загартувала себе й приготувалась далі тягнути громадський віз жури й радості. Про це прегарно описано в книжці "Двадцятьп'ятьлітній Ювілей Українського Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні." В цій книжці загадні і всі віддані ідеї Інституту народні працівники. Тому я не буду того всього повторювати.

НА ДОРОЗІ ДО 50-ЛІТТЯ

Один педагог, прощаючись з своїми учнями, говорив до них: "Ви всі йдете в широкий і повний несподіванок і спокус світ. Не один з вас зазнає в ньому щастя й розчарування. Будуть, або можуть бути між вами й такі, що зійдуть з правдивого шляху, і коли в них не стане сили протиставитись лихові, їх життя безжалісно розчавить. І все ж говорю вам: хай ваша провідна зірка завжди буде від вас далеко, і хай з роками праця вона не зближується до вас, а навпаки — хай буде ще далі, і хай ще яркіше блищити і ще сильніше манить до себе. Правдиве й творче життя — це вічний неспокій духа й прагнення завжди й завжди йти вперед. Коли мрія досягнеться — зірка згасне й тоді згасне творчість і життя."

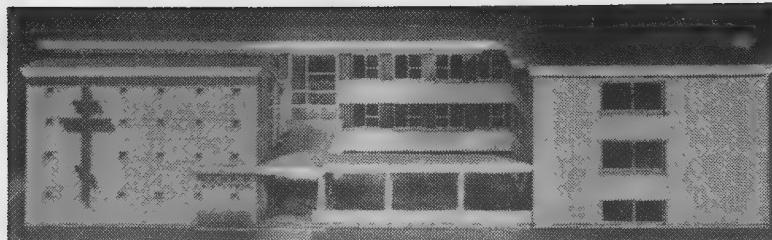
Провідна зірка творців Інституту була завжди яскрава й далека, вони прагнули її досягнути, а вона відходила ще далі і горіла ще яркіше...

В 1949-ім році члени Дирекції на чолі з головою Д-ром Н. Д. Голубіцким, закупили дім, колись Робертсон Коледж і філія Колегії св. Стефана, що на кемпусі Албертійського Університету.

Одночасно з перенесенням Інституту на південну частину Едмонтону в сусідство з Університетом його перезвали, давши йому ім'я великого філософа й провідника православної Церкви Івана Золотоустого.

Перший будинок Інституту св. Іvana.

Перші дві крилі Інституту св. Івана. Будова третього крила пічеться в місяці травні 1960 року.

Куплений будинок для Інституту був старий і міг вмістити до 30 студентів. Для задоволення зростаючих потреб, і щоб вести самовистарчальну господарку, будинок був замалий. І тому Дирекція Інституту на чолі з її головами: д-р Н. Д. Голубіцьким, П. А. Міськовим, Степаном Мисаком, та ректором о. В. Сенишиним, добре розуміючи обставини, зробила відважну й далекойдучу рекомендацію Річним Зборам, щоб будувати для Інституту новий будинок. Остаточно в 1955 році, за головства п-на С. Мисака був підписаний приблизно на чверть мільйона контракт, коли в банку було коло тридцять тисяч доларів. Вся робота і відповідальність за будову падала на плечі дев'ятьох директорів, на їх жінок та на ректора. Треба було мати гроші й відданих працівників.

В таку пору довелось мені перебрати провід Дирекції Інституту в 1955 році, а з тим і всю відповідальність за будову нового будинку й за ведення всієї праці через чотири роки.

В першу чергу я зрозумів, що контракт треба змінити так, щоб можна було будувати новий будинок частинами. Новий контракт був підписаний тільки на суму коло \$70,000.00.

Щоб праця була успішною, треба було об'єднати провідні сили українського православного загалу в Едмонтоні, який перед тим був перетяжений будовою своєї Катедри. Це був великий тягар, бо Інститут не мав потрібної популярності й тому треба було вжити не мало зусиль на розворушення у гарної й патріотичної громаді приспаної енергії.

Починаючи роботу Дирекція Інституту дбала про найближче пов'язання долі Інституту з Українською Греко-Православною Церквою і тому просила благословлення у Їх Високопреосвященства Митрополита всієї Канади д-ра Іларіона. Владика поблагословив роботу й видав заклик до священиків провінції, щоб вони помогли в добрих прагненнях Дирекції. Священство провінції дало велику й незабутню допомогу.

Щоб зібрати потрібний для будови капітал, Дирекція найняла збирача (колектора) о. прот. Г. Василіва. До нього добровільно приєднався всім відомий гдомадянин Петро Зварич. Це викликало одухотворення й надію на успіх. Роком пізніше Дирекція створила фінансовий комітет з такими особами як д-р Іван Верхомін та П. Будник, які продовжували збирання грошей і надзвичайно успішно завершили цей тяжкий обов'язок. П. Будник ще й тепер віддано і з визначним успіхом продовжує цю працю вже як голова того комітету.

Для поширення й обхоплення всіх ділянок праці були створені й інші комітети. Кожний з них комітетів був дуже рухливим і корисним для розбудови Інституту.

Відзначився своєю працею Жіночий Комітет Інституту на чолі якого були пані В. Сиротюк і О. Фіголь; Будівельний Комітет, який очолювали

Жіноче Товариство в Смокі Лейк зложило \$500,00 на Інститут св. Івана

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ТУ ГІЛС, АЛБЕРТА

бажає проводові Інституту св. Івана та всьому членству найкращих успіхів у праці тепер і в будучому. Товариство вірить, що ціль для існування Інституту велика та що для неї варто працювати й жертвувати.

Наше Товариство зорганізоване 1942 року. Пані Софія Гриник була першою головою Товариства, до якого вписалося тоді 35 членкинь. Дотепер головами Т-ва були пані: Софія Гриник, Ольга Понич, Йоанна Будник-Йонг, Параска Одинська, Розалія Колісняк, Ольга Хонько, а цього року Ольга Мельничук.

Членкині на знімці. Перший ряд зліва направо: М. Володюк, А. Кшик, П. Одинська, Т. Шевчук, Ю. Кей, О. Мельничук (голова), А. Іфтоді, П. Мулька, Л. Гелета, Р. Бачинська, — Другий ряд: А. Мельничук, М. Залляцька, М. Рибак, А. Свекла, М. Фіярчук, Р. Лукенчук, М. Бук, Н. Котишин, Ів. Никифорук, К. Паламарук, М. Чернівчан. — Третій ряд: Л. Бачинська, Добр. Г. Тетеренко, М. Олійник, К. Елко, М. Фуштей, Л. Рибак, Е. Варварук, К. Лящавська, П. Стоцька, О. Храпко, В. Павлюк.

Неприсутні на знімці: П. Данчук, Е. Гринів, О. Кіндрака, Ю. Онищук, М. Петецька, М. Подіялюк, М. Російчук, Е. Заяць.

ЗАРЯД ТОВАРИСТВА НА 1959 РІК

Голова — пані О. Мельничук

Заст. гол. — Пані А. Іфтоді

Рекордова секретарка — пані Ю. Кей

Кор. секретарка — пані П. Мулька

Фін. секретарка — пані Т. Шевчук

Контрольна комісія: пані: Р. Лукенчук,

К. Елко, М. Олійник.

3. Освіти:

Пані: А. Кшик, П. Одинська.

4. Церкований:

Пані: Р. Бачинська, М. Солодюк.

5. Для Відвідин Хворих:

Пані: Е. Заяць, О. Храпко.

6. Пані господині:

К. Паламарук, Л. Бачинська, П. Данчук, А. Дадинська, Е. Варварук, М. Бук, А. Мельничук.

7. Преси:

Пані: А. Кшик, Е. Іфтоді.

КОМІТЕТИ

1. Недільної Школи:

Пані: М. Російчук, Г. Варварук, В. Варварук.

2. Мистецтва :

Пані: П. Стоцька, Л. Гелета, А. Свекла.

Н. Малицький і М. Канасевич; Науково-освітній Комітет на чолі з д-ром С. Л. Яремчуком і д-ром І. Верхомином. І. Дікур, бувший посол до Отави, очолював Комітет "Гавз Коміті" до студентства. Програмовий Комітет з головою д-ром О. Стечишиним; Церковний Комітет, що має на чолі п. Н. Солована.

Велику й широ братню допомогу моральну й матеріальну дають Інститутові управа парохії при Катедрі св. Івана з її головою п. С. Цибаком то Жіноче Т-во при Катедрі, де є головою п-ні М. Будник. Їх ширість і вирозуміння, а це значить і всієї православної громади, надзвичайні. Також дали матеріальну поміч Жіночі Т-ва зі Смоки Лейк, Вегревіл, Ту Гілс та інші. Може в цю пору вони й самі не достатньо розцінюють свою благородну роботу, але історик нашого життя напевно відповідно опиші їх глибоко-людяну добродійну працю.

При цьому зовсім свідомо я не враховував до вищезгаданих управ Молодого Братства при Катедрі св. Івана. Це Братство, що зложене з молодих осіб і також з молодих подруж, виявляє подивуగідну працю для добра всієї громади. Вони вже два роки дбають морально, матеріально й науково за оселю Інституту "Барвінок." Братство не забуває Інституту й під час шкільного року, влаштовуючи зустрічі з студентами, а окремі члени Братства вчащають на різні курси Інституту. На чолі Братства стояли: пані О. Верхомин, О. Гаук, п-на Н. Пасочник і цього року бувши ректор Інституту Василь Дем'янів.

Особливу увагу виявляють до Інституту організації провінціяльного значення як ТУС, СУК та СУМК, а також і їхні всеканадські установи на чолі з СУС. Для них Інститути й Колегія св. Андрея всі рівно дорогі й рідні. Все членство згаданих організацій напевно є членами, добродіями, фундаторами й меценатами згаданих установ. І тому їх шире й братнє ставлення до Інституту є найпевнішою запорукою щасливої його будучності.

Щоб ширі жертвводавці Інституту мали документальні докази їх народної роботи, Дирекція Інституту означила їх роди:

Хто заплатить \$25.00 стає членом Інституту.

Хто жертвує від \$101 і до \$500 стає Добродієм Інституту.

Хто жертвує від \$501 і до \$1,000 стає фундатором Інституту.

Хто жертвує від \$1,001 і вище стає Меценатом Інституту.

Під час побудови Інституту виникла потреба звернутись до громадянства з проханням, щоб воно жертвувало на викінчення й умеблювання кімнат. На викінчення кімнати для однієї особи (одинка) потрібно \$500.00 і на кімнату на двох осіб потрібно \$750.00. Громадянство на цей заклик відгукнулось широко. Є вже таких жертвводавців поверх 60 родин. Деякі з них викінчують кімнати в честь дорогих близьких. Таких жертвводавців буде ще більше, бо в 1960 році почнеться будуватись остання частина Інституту.

Всі згадані жертвводавці із закінченням побудови Інституту дістануть відповідні грамоти — меценати дістають їх тепер. Також для увічнення їх імен виставиться в певному місці Інституту бронзова й артистично викінчена таблиця і на ній будуть записані імена всіх згаданих жертвводавців.

Ширі друзі Інституту і взагалі громадянин патріоти не забувають про свої установи і тоді, коли думають і про інший світ, куди стелиться дорога всім. Що-далі більше Інститут дістає пожертви на основі тестаментів (заповітів). До них належать К. й І. Кінасевичі, Ілля Киріяк, адв. Михайло Понич, П. Фаращук, І. Колісняк, П. Василишин і другі, яких папери ще остаточно не упорядковані. На Річних Зборах членства Інституту 1958 р. рішено вітальню нового Інституту назвати "Вітальня ім. К. і І. Кінасевичів." Напевно буде носити чиєсь ім'я і бібліотека Інституту.

Панове, (одије) Елена и Јован, Јелена и Јован, Јован и Јованка, Јованка и Јованка, Јованка и Јованка

Дирекція Інституту завжди звертала велику увагу на справу тестаментів. Про це вона говорить устами своїх членів, пишеться про те до преси. Це справа надзвичайної ваги і про неї мусять знати й не забувати свідомі громадяни.

Інститут ще не викінчений. Спеціальних фондів на його розбудову не має. Все багатство Інституту в його щирому й вирозумілому членстві.

Щоб прискорити й збільшити зібрання потрібних грошей, Дирекція влаштовує прерізні підприємства і вони, завдяки знова ж членам і прихильникам, були успішні. До таких підприємств належать:

- а) Коляда в місті разом з Қатедрою св. Івана, а на фарми виїзжають студенти з Інституту й члени Дирекції;
- б) Базарі і
- в) Окреме підприємство, за яке Дирекція особливо вдячна громадянству, провідникам округ і Впр. отцям — це є Бінг на 10 авт. До половини 1959 р. з Бінга прийшло прибутку \$62,000. Призnanня за велику поміч треба дати всім членам комітету, а головно панам В. Романюк, Б. Мельничук, Р. Фарина і Н. Марчин, бувший голова "Норвуд Легіон."

Для приготування й переведення всієї праці, що загдана вгорі, віддається багато праці всією Дирекцією, а особливо багато й широко працювала на тому полі секретарка Інституту пані А. Данилович.

Учасники бінга переповнили галю "Едмонтон Гарденс."

Річні З'їзи, як найвища екзекутивна установа Інституту св. Івана, відбуваються в осінню пору кожного року. Тоді членство довідується про моральний і матеріальний стан Інституту, вибирається дирекція, при потребі затверджуються зміни статуту і друге, що потрібне для розвитку

Викликають числа під час бінго.
Від ліва до права: Др. С. Л. Яремчук, панове: Бойко і Фарина.

Д-р Яремчук і п. Канасевич передають ключі вигравцеві авта.

установи. Інститут св. Івана щільно звязаний духовно з Українською Греко-Православною Церквою Канади і тому на з'їзді 1957 р. рішено, що "вразі

розвязання Інституту св. Івана майно його, по заплаченні всіх дсвгів, іде до Консисторії УГПЦеркви Канади.”

Під час з'їзду 1958-го року, наливають чай пані: Янішевська, Шевчишин. П. Зварич, Михайлишин і Чоботар. Стоять: Пані Фіголь, голова Жіночого Комітету Інституту св. Івана, і пані Яремчук, дружина Д-ра Яремчука, дуже щира працівниця.

Знімку взято під час чаю з тих, які вже сорок і більше років працюють для Інституту: Пані Шевчишин, Янішевська, Зварич, Магера і Михайлишин.

Стоять, зліва до права: Пані Фіголь, Чоботар, Микитюк і Фербей.

ОКРУЖНІ КОМІТЕТИ та ДОРАДЧА РАДА

На з'їзді в листопаді 1958 року рішено Ширшу Раду Інституту заступити Окружними Комітетами, надаючи їм право діяти, будучи в повному звязкові з Дирекцією Інституту, по своїх округах. Щоб ще більше Дирекція Інституту могла бути в сполуці з членством по провінції рішено заснувати також Дорадчу Раду Інституту. В Дорадчу Раду входить 16 осіб; 3 особи з Едмонтону і правлячий єпископ Едмонтону й Західної Канади, а решта 12 членів складається з діючих голов Окружних Комітетів.

Окружні Комітети засновані в травні 1959 р. і тоді відбувся перший з'їзд-наради Дорадчої Ради. Тоді рішено, що в 1960 році по закінченні шкільного року в університеті почати будову третьої частини Інституту.

ЩО ІНСТИТУТ МАЄ І ЩО РОБИТЬ,

щоб виповнити мрії й побажання його основоположників? Інститут має гарні й вигідні мешкання для студентів. Для їх відпочинку має простору Вітальню ім. Кінасевичів. Ко онлії бібліотека Інституту. Вона розбудовується і в ній збільшується число книжок. Вже звертається Інститут до громадянства з проханням присилати до бібліотеки в дар книжки в українській мові та в англійській мові про українські справи. Деякі члени

Ін. 1. Каплиця від вулиці; 2. Іадльня; 3. Вітальня; 4. Одна зі спалень для студентів.

вже прислали книжки, річники газет, журнали, а інші жертвували гроші на закуп книжок. Книжки й пожертви приймаються й тепер.

Рядом з відпочивальнею міститься прегарна каплиця, в якій впродовж зими відбуваються для студентів Служби Божі. Вона ще упорядковується. Потрібно жертводавців, щоб подарували до неї відповідні й потрібні речі.

В Інституті є спеціальне приміщення для музею українського мистецтва. Ним заряджує провінційна управа СУК.

Рядом з музеєм є дві кімнати-кляси, де впродовж зими студенти мають лекції з українознавства. Ці кімнати музей може вживати і на свої вистави.

В долині, під каплицею, є велика заля для їdalyni та інших потреб. В ній відбуваються з'їзди, прийняття, забави студентів і др.

Через зиму, під час шкільного року, ректорат Інституту влаштовує лекції з різних наук українознавства, а найбільше дбає про навчання української мови, історії України, релігії, історії рідної літератури і др. та має студентський хор.

Дирекція Інституту почала видавати періодичні вісті з життя Інституту під назвою "Голос Інституту св. Івана." Є надія, що цей "Голос" стане місячником. Для інформації про Інститут майже регулярно з'являються дописи в "Українському Голосі."

Кожного літа на оселі Інституту, що зветься "Барвінок", відбуваються відпочинкові курси для дітей. Їх веде Молоде Братство при Кафедрі під доглядом Дирекції Інституту та нашої Церкви.

В Інституті живуть українські учителі з Алберти, часом і з других провінцій, коли беруть літні курси в Албертійському Університеті.

Мейор Василь Гавриляк перетинає стяжку

На знимці: Др. П. Маценко, пані Яремчук, пані Зварич, Петро Зварич, Преосв. Єпископ Андрей, Др. Яремчук, мейор Гавриляк, о. прот. Фик.

Перша Служба Божа в каплиці Інституту св. Івана.

Удалня в оселі Барвінок.

Відправа о. Митюка, теперішнього Єпископа Андрея, на площі оселі Барвінок.

Є надія, що при Інституті буде відділ — “Семинар Колегії св. Андрея.” Все залежить від праці всього членства, бо тільки воно своїм відношенням і допомогою зможе спричинитись при посвятній праці проводу до найвищого піднесення Інституту.

Найважливішою подією, яка може спричинитись до здійснення програми Інституту і запевнити йому будучність, це заведення української мови у вищих школах провінції. Постійний зрист Української Православної Церкви, а головно в Алберті, призначення єпископа на Едмонтон і Алберту також спричиняється до збільшення уваги до Інституту й поможуть поширенню його науково-освітньої й релігійної програми.

Все згадане додатньо вплине на розвиток і поглиблення ідеї СУС по місцях скупчення українців в Алберті, а те в свою чергу піднесе престиж всіх українців і з тим Інституту св. Івана.

Всі ми, ті, що причинилися жертвами для будови нового Інституту, знаємо, що Інститут є гордістю українців Канади і навіть Америки. Та напевне найбільш горді ті, що належали ще до Кружка Адама Коцка з 1918 року, і ті перші ширі жертводавці фармері й професіоналісти, перші члени дирекції й ректори — вони дійсно горді й щасливі, бачучи здійснення своїх мрій: побудову нового й модерного Інституту в сусідстві з Університетом Алберти.

Лишаеться тепер тільки побажати, щоб наш Інститут св. Івана розвивався далі й став дійсним осередком українського культурного життя й школою для провінції Алберти.

Д-р С. Л. ЯРЕМЧУК,

Голова Дирекції Інституту св. Івана.

РЕКТОРИ

1. А. Т. Кібзей	1918-1920	11. О. Лукіянчук	1936-1940
2. І. Глова	1920-1922	12. В. Косташ	1940
3. Теодор Свистун	1922	13. Ілля Кирик	1940-1942
4. С. Сувала	1922-1923	14. М. Магус	1942-1944
5. І. П. Гринчишин	1923-1924	15. В. Буряник	1944-1945
6. П. Галицький	1924-1927	16. Ю. Мельничук	1945-1946
7. П. І. Лазарович	1927-1932	17. Е. Вавринюк	1946-1948
8. П. Василичин	1932-1934	18. В. Савчук	1948-1950
9. Іван Зварич	1934-1935	19. о. В. Сенишин	1950-1955
10. І. Горецький	1935-1936	20. В. Демянів	1955-1958
		21. Д-р П. Маценко	1958-

ДІЯЛЬНІСТЬ ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА ЗА 1958 РІК

1. Маланка — Жіночий Комітет прихід \$600.00
2. Колядування, прибутку \$1,600.00. Колядували студенти разом з хором Катедри св. Івана.
3. Бенкет для абсолвентів, 22 лютого — разом з Катедрою.
4. Чай — Жіночий Комітет, березень.
5. Збірки на Інститут від 1-го травня перевів успішно о. Крищук.
6. "Барвінок" з 1-го липня, Молодече Братство на чолі з о. Крищуком та п. Демяновим. Кухня добре. Мельничук і др.
7. Посвячення угляного каменя 8-го червня; посвячував Митрополит Іларіон.
8. Базар Інституту 27-го вересня. (Перший базар Інституту 11-12-13, 1957 року).
9. Відкриття Інституту — 28-го вересня.
10. З'їзд Інституту 15-го листопада.
11. Наради СУМК в Інституті 16-го листопада.
12. Бенкет для СУМК і Студентського Кружка Інституту — Жіноче Товариство. Промовляв д-р І. Верхомін і о. Фик.
13. Прийняття Дирекції і студентів для спільног обзнайомлення 10-го жовтня.
14. Баль СУМК 1-го листопада.
15. Служба Божа в Інституті 9-го листопада.
16. "Пирогове пущення" 22-го листопада Молодого Братства при Кафедрі, на яке були запрошенні студенти Інституту св. Івана.

Учителі 1957/58 р.:

Д-р О. Старчук; В. Купченко; С. Цибак. Говорили П. Лазарович; отці Є. Грицина і В. Фик.

Учителі 1958 року:

Панове: В. Косташ; Н. Пухкий; д-р О. Старчук; д-р П. Маценко і пані А. Мельник.

Говорили до студентів:

Д-р С. Л. Яремчук; д-р І. Верхомін; В. Косташ; П. Лазарович; добре. М. Фик; пані Мельник; д-р П. Маценко і о. В. Фик.

ПІ-РНІ ЗВОРИ ДИРЕКТИВУ СВІДЧЕНІВ ДОРАДЧОЇ РАДІ

Першою згадкою є доктор Григорій Семенович Касперський, який відзначився у розслідуванні вбивства Марії Федорівни Касперської. Після цього він був звинувачений в злочині та засуджений до позбавлення волі на 15 років. Після виходу з в'язниці він заснував в Україні громадську організацію «Свобода» та був обраний головою.

голова яичного комита с зонтиком, пан. II. Фунш с зонтиком.
Длинное гна член Г. Р. Ашер, архивист, бригадир Коттоби, И. В. Титовский, панко (ш) Симоновский
Комитета по Смолянскому и Ставропольскому округам; пан С. Матвеев, Федор Коровин, панко Коттоби Р. А.
бен - Ефимович; Юрий Балашов, начальник гостиницы «Регион»; Юрий Фричман, Юлиандрин Ф. Шахов, панко Симоновский Комитета
Михаил А. Михаилов, Юрий Егоров, Евгений Титов, Симоновский Гостиничный Комитет
Петровская Р. Галина, Ветровая Мария Маркова Семёнова, Екатерина
Неструева Елена Кузнецова, П. Булат, Филипп Кашетин, Елена Директор

Д-р Павло Мацеко

Пані Стефанія Маценко

Короткі біографічні дані про Павла Маценка

Родився 24-го грудня 1897 р. в слободі Кириківка, Охтирського по-віту на Харківщині, Україна. Освіту дістав в Кириківці, Харкові, та в Сумах. В Сумах учився в Місіонерській духовній школі.

Був вояком у 1-ї світовій війні. Тоді у Києві закінчив Старшинську військову школу. Був на фронті і був пару разів ранений. Закінчив війну як поручник російської армії. Від осені 1917 року і до кінця 1919 р. належав до армії Української Народної Республіки. В січні 1920 р. англійці, як слабого на тиф, евакували на о. Кипр. На о. Кипрі в 1921-22 рр. диригував церковним і світським хорами. Концертав з ними по о. Кипрі. Там же належав до української громади.

В 1923-24 роках перебував в Болгарії, де працював в лісах, майнах... Тоді організував і диригував болгарським хором. 1924 р. переїхав до Чехії, до Праги. Тут учився у Високому Педагогічному Інституті ім. М. Драгоманова і закінчив факультет музично-педагогічний по класах: диригування, сольоспіву та теорії композиції. (Учителі: Ф. С. Якименко, д-р Ф. Стешко, И. Нижанківський, О. Шін, д-р Зд. Несслі, д-р Й. Гуттер і др.). Потім продовжував теорію композиції й спів у Пражській Музичній Консерваторії, класи теорії у проф. О. Шіна і др. та співу у проф. Кадержабека. Тоді ж закінчив і чеську "Школу Високих Студій Педагогічних" в Празі.

У Високому Педагогічному Інституті ім. М. Драгоманова зробив всі іспити, написав дипломну працю й закінчив його з правом учителя середніх шкіл. Потім спеціалізувався в історії української церковної музики та історії мистецтва і 1932 року, по виконанні приписаних іспитів (малий і великий ригорози), був промований на "Доктора музично-педагогічних наук."

В Празі був суб-диригентом "Українського Академічного Хору" (диригент П. Щуровська-Росиневич). Диригував там же принародно світським і церковним хорами.

1929 р. запрошений бути диригентом церковного хору української церкви св. Варвари у Відні, Австрія. Працював там до 1931 р. У Відні

диригував різними хорами, а зокрема німецьким хором бувших полонених в Росії.

1936 р. п-на Ганка Романчич, бл. п. Т. Д. Ферлей, Арсенич і посол В. Бачинський спричинились до його переїзду до Канади, до Вінніпегу, на працю диригента й учителя Рідної Школи в Українському Народному Домі. Працював до початку 1940 р. Хор був великий (див. "Пропам'ятна книга Українського Народного Дому"). В репертуарі хору були твори українських класиків світської й духовної музики та твори із світової літератури. Перший раз тоді виставив в Канаді оперу М. Лисенка "Ноктюрни" (оркестровка С. Людкевича) та інші музично-драматичні твори. Співав з хором у великих концертових залях Вінніпегу, на святах провінції Маніトоби. Під час коронаційних свят короля Юрія VI співав перед Парламентом. Спів передавала CBC на всю Канаду. При великих українських та всеканадських нагодах диригував на святах спільними українськими хорами. Врешті CBC періодично давала його хорові місце в своїх програмах для Канади.

1939 року подав думку провідникам Українського Народного Дому (Т. Д. Ферлей і др.) та ред. Мир. Стечинину про заснування для потреб українського громадянства Канади і частково для Америки "Диригентсько-вчительських курсів." (Див. "Український Голос"). Курси не почались. 1940 р. УНО Канади запросило повести справу курсів від них і літом того року відбулись в Торонто перші курси. 1941 р. їх перенесено до Вінніпегу. Від 1945 р. курси перебрав Осередок Української Культури й Освіти у Вінніпегу. На тих курсах працювали й учили визначні представники української науки, мистецтва, політики й церкви. Варто тут згадати хоч покійних: українського і світової слави диригента та композитора Олександра Кошиця та політика й співтворця Злуки Земель, д-ра Л. Цегельського. Ідея тих курсів була живою й потрібною й тому вона була перебрана іншими українськими групами в Канаді та спричинилася до постання курсів і на "Союзівці" в Америці.

Від заснування централі КУК у Вінніпегу був в його складі. Був секретарем і головою Освітньої секції КУК. Тоді були видані потрібні підручники, як "Граматика української мови" Ю. Стечинина, "Юкрайнієн авторс" і др.

Був співосновником і довголітнім секретарем Осередку Української Культури й Освіти у Вінніпегу, що має бібліотеку, архів і музей. Був співредактором часопису "Новий Шлях", Культурно-Освітнім Референтом УНО Канади; був організатором "Взаїмної Помочі" на Канаду та досить іншого. Є членом-співробітником УВАН в Канаді.

Журналістичну й наукову працю почав ще студентом високої школи в Празі та у Відні. Особливо ця праця розвинулась у Вінніпегу.

З БІОГРАФІЇ ПАНІ СТЕФАНИЇ МАЦЕНКО

Стефанія Маценко походить з родини Павла й Анни Кіпранів з Вінніпегу. Училася у Вінніпегу й закінчила там 12 клас Гайскул та Нормаль скул. Учителювала в Манітобі, а також у Вінніпегу, де вела Рідину Школу в Українському Народному Домі.

Від відродження Української Православної Церкви в Канаді належала до парохії св. Покрови, а пізніше до катедри св. Троїці у Вінніпегу. Змалечку належала також до молодечих організацій при Народному Домі, а потім і до інших жіночих організацій, як до централі Жіночого Відділу Комітету Українців Канади так і до місцевого КУК. Була від них представницею до Жіночої Ради Вінніпегу.

З молодечих літ належала до українських хорів, оркестр, виступала в українських графах на сцені. Дописувала до українського журналу "Жіночий Світ." Любить малювання, музику.

Українознавство і наше студентство

За останні десятиліття наш світ, здається, ступає стомилевими кропотової комунікації, що моментально зв'язують найбільш віддалені географічні пункти один з одним, віддалі на нашій землі шалено скорочуються в зрозумільні часу їх подолання і людина сьогодні скоро перемагає час і простір. Наша старинна земна куля стала маленькою в цьому відношенні й людина ступила на новий етап своїх дерзань — а це здобутий навіть присвоїти нові плянети для своїх цілей. Найбільш відважні й фантастичні передбачення Жюля Верна стали в великій мірі дічністю й людина взялася до ще дальших наукових подвигів. Досягнення людини — це плід великих умів різних народів. Виходить, що ніодин народ не може сьогодні ізолювати себе від інших, але мусить пильно стежити за науковими досягненнями інших народів, щоб іти в ногу з технічним поступом світу. Найліпшим засобом для цього — це знання мов. За допомогою мови люди можуть спілкуватися, обмінюватися думками і досвідом, розуміти одні одних. В сьогоднішньому світі науковцеві цілком не вистачає знати тільки одну мову. Безсумнівна конечність вимагає від нього вивчити принаймні ще одну з передових мов світу. Цю конечність виразно зрозуміли і в Канаді. В багатьох провінціях нашої держави створено Королівські Комісії Шкільництва, щоб прослідити недомагання шкільної системи й піднести рівень навчання різних галузів знання та водночас поширити навчання нових мов і ввести деякі мови в навчальний куррікулум публічних і середніх шкіл країни.

Шкільництво в Канаді довгі роки розвивалося під впливом брітанської навчально-виховної системи з сильною домішкою впливу навчального куррікулум нашого південного сусіда, себто США. “Прогресивна” система США нанесла чимало лиха рівню навчання в наших публічних та середніх школах. Навчання нових мов, французької, німецької та іспанської в середніх школах центральних і західніх провінцій Канади далеко не достатнє й воно не вистачає в сьогоднішніх умовах і вимогах часу. Щодо навчального куррікулум нових мов в наших школах, то це свого роду культурний “провінціялізм” — пережиток західноєвропейського консерватизму тієї доби, коли Західня Європа могла позволити собі на культурну ізоляцію.

Кожна освічена людина знає, що іndoєвропейські мови в Європі діляться на три головні групи: германська, романська і слов'янська. Знання однієї з більших слов'янських мов має сьогодні принаймні таке значення, як знання іспанської чи німецької. Це відноситься до наукової літератури і водночас до гуманістичного виховання взагалі. Етнічна структура населення Канади, коли йде про навчання однієї слов'янської мови в школах, промовляє ясно на користь української мови з уваги на те, що канадці українського роду займають четверте місце між національностями країни. Молодь, що має деяке знання української мови, могла б вивчати українську мову й літературу на вищому рівні, з чого вийшла б подвійна користь. Навчання нової мови в школі тільки тоді оправдане, коли учень опанує мову і зможе користуватися нею усно і письмово. Українська мова — це рідна мова 50 мільйонів слов'ян і її відносне значення між слов'янськими мовами навіть більше, ніж іспанської мови в сім'ї романських мов. Мовознавці підтримують погляд, що українська мова займає серединне становище між мовами слов'янського світу. В морфологічнім відношенні вона має багато спільніх рис із російською мовою; її фонетична система подібна до сербської та хорватської мов; її лексика близька польській мові. Знавець української мови має готовий ключ до всіх слов'янських мов. Велике значення української мови в славістиці давно зрозуміли ве-

лики університети світу на Заході й тому не дивно, що українську мову й літературу викладають як кредитований предмет в таких університетах, як наприклад в Парижі, Берліні, Відні, Мюнхені, Кельні, Гайдельберзі, Марбурзі, Лондоні, в Колюмбійському, Гарвардському і Каліфорнійському університетах. Українська мова дуже важлива в студіях порівняльної звучні і складні слов'янських мов, а зокрема в зrozумінні давньослов'янських текстів, тому що вона належить до найстарших слов'янських мов. Українська мова, література, культура й історія — це дуже важлива частина студій для зрозуміння культури, історії, соціології та економіки цілого сходу Європи.

Сьогодні, коли науковці й дослідники стежать уважно за науковими статтями в різних фахових періодичних виданнях і книжках, можна відмітити, що висококваліфіковані наукові статті появляються і в українській мові. Цілком випадково я взяв "Chemical Abstracts", ст. 7953-7966, в яких знаходимо посилання на цінні дослідні чужомовні статті з ділянки хемії. Цікаво відмітити, що 13 посилань відносяться до фахових статей в російській мові, 6 в японській, 3 в українській, шведській і французькій, 2 в німецькій, а по одному посиланню на статті в інших мовах. В цьому випадку українська мова стоїть на третьому місці між чужомовними науковими статтями з хемічної ділянки. В інших галузях наук вона також займає важливе місце в фаховій літературі. Знання української мови має велике значення особливо для студента українського роду в кожнім факультеті. Студент, який наміряє стати дослідником і науковцем, знайде сильне знаряддя в рідній мові для зрозуміння статей, що появляються в слов'янських мовах, між ними і в українській. Знання української мови виходить далеко поза рамки нашого етнічного самозбереження в Канаді. Студент українського роду аж ніяк не повинен надавати українській мові тільки етнографічного значення, тобто вбачати в ній тільки засіб для висловлювання українських етнографічних понять.

Українська тисячолітня культура створила великі духові цінності, що гідно репрезентують наш народ, коли порівняти їх з культурними надбаннями народів Заходу. Студент українського роду морально зобов'язаний вивчати українознавство з трьох причин: а) щоб знати мову суспільства до якого він належить, б) щоб збагатити свою гуманістичну освіту і в) щоб здобути нове знаряддя в своїй науково-дослідній роботі.

Думка і мова становлять єдність, з якої не можна вилучити ні першого, ні другого. Без мови думка не буде оформленена, а мова без думки — це несвідоме белькотіння немовляти. Студент повинен вивчати словниковий склад української мови і граматичну будову мови, себто закони, за якими слова сполучаються для вираження думки. Треба удосконалювати, збагачувати і розвивати свою мову і мислення. Треба постійно підносити мислення навищний рівень і поряд з конкретним мисленням розвивати абстрактне. Треба вивчати загальнонародну унормовану мову — мову державних актів, преси, художньої та наукової літератури, мову школи, театру, радіо, кіно. Знання української мови відчиняє студентові двері до великої української культури й допомагає йому зрозуміти, за допомогою порівняння і аналогії, культуру Канади. Хочу підкреслити, що тільки методом порівняння і аналогії можна зрозуміти культуру будь-якого народу.

Студент університету повинен бути постійним шукачем правди і знання. Студент українського роду повинен включити в обсяг своїх шукань велику культурну спадщину народу, до якого він природно належить. Його зусилля в цьому дадуть йому стократні дивіденди. Студент — як я відмітив раніше — не повинен органичитися в знанні культури свого на-

роду до етнографічних понять. Українські танки, вишивані сорочки, писанки, голубці, начинка та деякі народні пісні — це тільки крапля в морі українознавства. Глибші студії українознавства озброять студента сильним телескопом, через який він побачить численні нові світила в верхів'ях української культури. Він забагне велич української культури Княжої Доби, кришталевочисту високу ідейність і красу української літератури останніх сторіч та величезні осяги української мислі в добі великого відродження української літератури цього століття всупереч нищівним ударам ворогів українського народу. Щоб дати хоч один конкретний приклад, за сорок років комуністичного режиму в Україні фізично знищено поверх 200 визначних письменників (поетів, белетристів, драматургів, літературознавців і критиків), як також передових художників (малярів, скульпторів, фільмових зірок і артистів). Як виглядала б література Англії або Франції за останні сорок років, коли б виключити з неї двісті передових літераторів? І помимо всіх невіджалуваних втрат, українська література може гордо стояти побіч літератур інших народів, що старанно піклувалися своїми літературними силами.

Чи Тобі, студенте українського роду, відомі такі світові письменники та поети з Божої ласки цього століття, як наприклад: Іван Франко, Леся Українка, Богдан Лепкий, О. Олесь, Ольга Кобилянська, Юрій Клен, Микола Зеров, Павло Филипович, Дмитро Загул, Михайло Йогансен, Євген Плужник, Дмитро Фальківський та десятки інших? Чи Ти прочитав дещо з високоідейної творчості хоч цих геніяльних творців української літератури? Коли ні, то перед Тобою стоїть великий обов'язок, без виконання якого Ти в найліпшому разі станеш добрим народовцем, що пізнатимемо українську вишивку або писанку, смачно їстиме український борщ, голубці і пироги. На цьому скінчиться Твоя українська культура, коли Ти не знайдеш снаги вглибитися в давньоукраїнську літературу Княжої Доби, в літературі Козацької Доби 16-18-го ст. і в літературі Нової Доби.

Надіємося, що новий Інститут св. Івана, обширний і устаткований всіми вимогами, з поновленими силами приділить пильну увагу вивчанню українознавства в ньому. Студент, що житиме в Інституті св. Івана під час академічного року, подвійно користатиме в здобуванні своєї освіти: фахова університетська освіта і побіч неї гуманістична з ділянки українознавства. Вони тільки доповнять одна одну і обидві разом розширятуть розумовий кругозір. Студент-інститутник із свого специфічного становища бачитиме світ обома очима, а не тільки одним, як це могло б статися в наслідок однобічної освіти.

Слов'янознавство скорім темпом набуває все більшого значення в світовій науці та гуманістичному вихованні. В усіх більших канадських університетах воно займає важливе місце в академічнім куррікулум. Українознавство, в рамках слов'янських студій, стало кредитованим предметом в Саскачеванськім, Манітобськім, Торонтонськім, Оттавськім і Монреальськім університетах, а мабуть незабаром воно зайде належне місце і в Албертськім університеті. Українознавство стало предметом навчання в тринадцятьох середніх школах Саскачевану й ми маємо оправдані надії сподіватися, що в Манітобі й Алберті воно стане незабаром кредитованим предметом у багатьох середніх школах. Це поширення зумовлене вимогами часу і тверезою дійсністю.

Ціль нашого Інституту — виховати студентів в українському дусі і уможливити їм навчання з українознавства — це благородне зусилля, що цілком відповідає нашим канадським вимогам.

О. Старчук.

Наші Інститути, колись а тепер

В часі першої іміграції в роках 1898 до 1914 прибувало до Канади чимале число молодих студентів з вищою гімназіальною освітою. Ці молоді, енергійні інтелегенти без вагання кинулися в першій мірі до чорної праці, де була нагода а позате взялися щиро до просвітної роботи для загалу. Перші наші поселенці завдячували своє прибууття до Канади ліберальному урядови в Оттаві особливо міністрови Сифтонові за його прихильність до галіцянів а знов ненавиділи консерватів, бо ці не хотіли брудних, неписьменних невторопних та лінівих "шіпскінів," як це було в перших початках. Та по кількох роках побуту і тяжкої та витревалої праці ці непожадані ними імігранти так зaimпонували політикерам і церковним провідникам, що вони з вихованням в добрій своїй вірі постановили виховати по свому пляну цих молодих інтелегентів до проводу в ассиміляції новоприбулих і майбутніх імігрантів.

Провінціональний уряд Манітоби був тоді в руках консерватів а Саскачевану і Алберти лібералів. Перші так звані учительські семінарі отворено в Вінніпегу і Брендоні а згодом в Ріджайні і в Вегревіл. Призначено до них фахових професорів англійців а також і українців, що мали викладати й українські предмети бо в тім часі існувала двомовна система в публичних школах і можна було учити одну годину по українськи кожного дня. Цю систему скасовано в 1916 році в розгарі війни. За часового існування з цих так званих учительських семінарів вийшло близько дві сотні питомців та на жаль не всі пішли учителювати на фарми бо деякі вписалися на університети а інші пішли в бізнеси. На всякий случай це були перші кадри нашої молодої, трудо-любивої і патріотичної інтелегенції, до котрої треба також додати виховників з презбітеріянських бурс в Тулоні, Ман. і Вегревіл, Алта. Ці наші піонери культури в Західній Канаді на широких стежах всіх трьох провінцій по всіх кольоніях розвинули широку пропаганду шкільництва, просвіти, організацій і політики в чисто українсько народнім дусі й ідеї.

Їх виховники розчарувалися, коли побачили, що їх пляни наглої асиміляції не здійнюються а навпаки стали посміховиськом і наругою серед нашого загалу.

Учителі, які покінчили ці семінарі не були вповні кваліфіковані і десьльомовані а учили тілько за пермітами на рекомендацію інспектора або політичного діяча. З малими виймками вони не володіли досконалою англійською мовою, їх акцент був неправильний, композиція невірна, розмова повільна, млява. Головна причина цеї недостачі була та, що старшим особам не можливо вивчити дану мову так милозвучно і перфектно, як дитині з перших початків, а подруге, що ці учителі в щоденній розмові уживали української а не англійської мови і тому не мали досить вправи.

Під час першої світової війни наші українські поселенці пережили чимало гонення і шиканини зі сторони фанотичної англійської преси і публики а то й уряду та поліції за наш сепаратизм а наші учителі й інтелегенти були все в очах непрошених детективів-кацапів. Настав час і нагла потреба до вирішення: "Бути чи небути!" українцями в Канаді чи спускатись на дно примусової ассиміляції? Загальна свідомість свого українського "я" набрала з стихійного назрівання, динамічний рух і постанову станути на своїх власних ногах.

Старокраєві студенти маючи досвід і приклад з бурс по містах в старім краю, прийшли до переконання, що нам в Канаді наші бурси конечно в цю пору потрібні. Ці бурси мали б служити не тільки на примі-

щення і харчування студентів, але повинні бути рівночасно виховавчими інститутами для української молодді. В тих роках публичні школи на фармах випускали тисячі дітвори, що вже правильно говорила по англійськи і много з них вписувалися до вищих шкіл по містах а згодом і на університети. Отже зайдла конечна потреба цим студентам дати відповідне приміщення, опіку і виховання в українськім патріотичнім дусі, вщіпти в них нашу культуру, віру і традиції.

В тій цілі основано в 1916 році Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, в 1917 р. Бурсу ім. Т. Шевченка в Вегревил, а 1918 року Інститут ім. М. Грушевського в Едмонтоні в заміну бурси А. Коцка, що містилася в будинку Каледонія. За 40 років свого існування Інститут ім. П. Могили випустивколо півтора тисячі своїх питомців. Бурсу Т. Шевченка по двох роках існування в Вегревил прилучено до Інституту Грушевського і цей за час своїх 40 років діяльності випустив близько тисячу питомців. Пару років тому Інститут ім. М. Грушевського зістав переназваним на Інститут св. Івана і перенесений зі 10564 - 98 вулиця на 11024 - 82 авеню, близько Університету, де закуплено малу каменицю на приміщення около 30 студентів.

Ціль цих наших Інститутів була дати нашим дітям високу освіту до здобуття дипломом всяких професій, дати їм добре християнське виховання, вщіпти в них віру і любов до свого народа, посвяту до самостійної праці і жертвенности. Все це ми до певної міри осягнули. Ми були дуже вдоволені, коли наші перші лікарі з Алберти покінчили свої студії як Др. Кібзей, Др. Новак, Др. Оробко, Др. Якиміщак, Др. Верхомин, Др. Голубіцький, Др. Гуцуляк, Др. Бойкович і багато інших в дальших роках; як також адвокати Лазарович, Міськів, Дікур і другі пізнійші. А учителі і учительки, що годі їх перечислити; агрономи і інженери — це все продукт Інститутів Грушевського і св. Івана. Всі вони поза своєї фахові здібності і заняття є в проводі і при участі всякої народної і церковної роботи, свідомі, патріотичні і жертвенні при кожній нагоді на різні цілі. Це наша еліта, якою ми можемо радіти і бути горді за її посвяту і провід.

Цого не можна сказати про всіх професіоналістів українського роду, яким не щастило бути питомцями Інститутів або були в них короткий час і тут почувалися мов в арешті. Таких є багато і вони не дуже то переймаються ані не інтересуються нашими справами а тільки пильнують своїх інтересів і є цілком обоятними до народних справ.

Пригадаймо собі який великий ентузіазм на цілу Канаду серед українців викликав М. Лучкович, якого ми вибрали першим послом до Оттави. Йому припала ця честь і нагода бо він був одинокий з учителів і питомців Інституту, що володів перфектно англійською мовою, яку він знов з дитинства а знання української мови набув вже від дітвори і оточення в кольоніях де учителював а вигладив на літературну мову в Інституті Грушевського.

Коли є добра воля і нагода то рідну українську мову можна опанувати і в пізнійших студентських роках, як маємо приклад з д-ра Ф. Говди, іані В. Сиротюк і багато інших, що їм можуть наслідувати теперішні питомці в Інституті св. Івана.

Наш новий Інститут, що буде коштувати більше як 300 тисяч, повинен стати олімпом для української молоді, до якого повинні зголосуватися не тільки жертводавці-менеджери з поважними дарами, щоб тим чином збудувати наукову святыню на честь а славу не то першим поселенцям-імігрантам а їх синам і внукам, цебто другому і третьому поколінню, яке за 60 років осягнуло такий успіх і поступ, що нам і не снилося давніше. Цей Інститут має бути короною наших осягнень і здобутків в народній

роботі, бо він буде гідно продовжувати її в слідуючих наших поколіннях. Наші хлопці і дівчата, що привикли до вигідного життя вдома виховані серед люксусового безжурного життя в окруженню учащаючи до модерних вищих шкіл, студуючи в близькому вивінуваних кімнатих буде рівно ж самопевно почуватися в примірних кімнатах і наукових чи розривкових залах Інституту св. Івана. Вони будуть горді перед своїми співтоваришами англійцями приміщеними в колегіях св. Стефана або св. Йосифа при Університеті.

Інститут св. Івана має бути не то кузнею а то динамічною сталеварнею, де буде можна витоплювати українознавство, мову, літературу і мистецтво а передовсім мораль і українську греко православну віру.

П. Зварич.

Past and Future

In peasant societies in Europe or elsewhere history had no meaning. Life was a matter of so much rhythm that written records were unnecessary. Seasons dictated the time of seeding and harvesting; night and day or summer and winter, the time of labor and rest. In Asia Minor or Europe there are thousands of people living in the ruins of forgotten civilizations without any thought of what those ruins might mean. History only became important with the growth of the Industrial Revolution when the matter of records became more important. When Napoleons army faced the Mameluke's troops in the sight of the pyramids, he inspired his troops to battle by reminding them that four thousand years of history looked down upon them. To the more primitive Mameluke and his soldiers without any Industrial Revolution the ancient ruins were accepted as the River Nile, the desert and other natural phenomena. They had no conception of the greatness of the past.

To understand ourselves and American and Canadian civilization we must return to the past. Especially to young Ukrainians should that past be illuminating. Some years ago Arnold Toynbee wrote "A Study of History" in which he investigates all the known civilizations of the past to discover what made them great and why they declined and disappeared. While we do not want to go into the study too deeply, he has an interesting chapter on what happens to a weaker culture when two cultures clash. For an illustration he returns to the history of the Jewish people and uses terms borrowed from that period to describe the phenomena. If you read your Bible you will recall that the prophets had a difficult time to persuade the Jewish people to adhere to their religion and traditions in the face of pressures from the cultures of their conquerors. Toynbee derives his illustration from the period when first the Greeks and later the Romans controlled Palestine. In the clash with what he calls the Hellenic civilization, the Jews reacted in three ways:

(1) Many of the Jews refused to accept any of the benefits of Hellenic civilization and tended not only to adhere more strongly to their existing institutions but to revive more ancient traditions. They fought the new culture on all fronts. Because a large group of those who attempted to carry on the struggle by force of arms were called Zealots, Toynbee calls this reaction zealotism. If you will remember, in the last rebellion led by Zealots, Jerusalem was finally captured and destroyed by Titus, a Roman general.

(2) Other Jews felt that Hellenic culture was too strong to fight openly and also probably sincerely admired many of the innovations introduced by the Greeks and the Romans. Some Jewish scholars took advantage of the opportunities offered them and translated the whole Bible into Greek at Alexandria. Socially, a part of this group, especially the young, adopted Grecian ways in clothes, behaviour and manners. It is quite likely that the ruling classes went farther in this direction than any one else. Because of their assimilation they were able to retain their positions as rulers or merchants and probably obtained further favors. They were hated cordially by the Jews and in their writings of the period these people appear as traitors and criminals. To the Jews it was evident that this group wanted to forget their past and to deliver them into the hands of these Gentiles more thoroughly. As we look back we wonder whether the answer is so simple. To the pleasure-loving youth it was pleasant to adopt the freer modes of Greek dress and their competition in sport which the Jews had never cultivated. It was quite likely that many were swallowed up in the Hellenic ocean. To many of the scholars and the ruling class, however, it may have been a method to save what elements of Jewish civilization they could. To this group Toynbee gives the name of Herodians.

(3) Toynbee calls the third reaction of the Jewish race Evangelism. Because of the imminence of defeat, the weaker culture sometimes creates a new thought or idea with which they seek to overcome or replace both the old culture and the new. This was the form in which Christianity arose. In essence it was composed of both the spirit which created zealotism and the apparent surrender of herodianism. It arose from the desire of every human being to demonstrate that the spirit is not dead and that he can still create. That it was not altogether new is evident from Christ's words in which he explains that he came not to destroy what had already existed but to build the new upon the old foundation.

If you look at the history of the Ukrainians in Canada, you will find elements of all the above reactions in all their organizations in this country. As the human being is not simple but complex, you will find these elements mixed and at times not very clear. However, it would be to our advantage to weigh the various movements and ideas to discover how much of each element can be discovered in each movement.

Though there were elements of organized life earlier, it was the pressure of the first war that began to crystallize the thinking of the first leaders. They could have chosen merely to preserve what they had as some immigrants in other national groups had done. They could have surrendered all their past and thrown themselves into the general assimilation pot. Instead they chose both to preserve those elements which were strong and to build a new structure on a solid foundation. To build this structure they went back to the people themselves. By first concentrating on institutes, they gave hundreds an opportunity and a desire to obtain an education. The Adam Kocko Institute was organized in Winnipeg. Soon after the Mohyla Institute was purchased in Saskatoon and a little later the Hrushevsky Institute in Edmonton. While these Institutes were built to look after the rural population, their influence went far beyond their students. With a new faith the cities also began to pour hundreds of pupils into the high schools and Universities. Fired with enthusiasm these young students went to the rural areas urging the people to support their institutions and to send their children to schools.

As was to be expected, all students did not live in the Institutes. Influenced by the general movement, many lived with relatives or strangers. What was important was that we became a part of Canadian life and remained spiri-

tually strong because we still kept our roots among the people who had striven so hard to help us.

In the past few years there has been no decrease in the number of students who have gone on to the Universities but there has been a decline in other ways. In the past the chief incentive for further education was that it led to a higher standard of living. When enough education had been achieved for this purpose too many have dropped out no matter what their capabilities were. Not enough of our young people are becoming leaders though they are expert followers. To achieve this end we must again redirect our thoughts to service. If the service is to be valuable, we must be in the forefront with those who create thought and mould opinion. To achieve this end we must inspire our young people to work in three directions:

(1) More young people must be encouraged to become specialists in their field with more post graduate training.

(2) Many others must become acquainted with other fields where there is as great an opportunity for service as the regular fields which many follow. For instance, there are too few people outside of teaching who have any interest in sociology, psychology and kindred fields to become social workers among families and especially children.

(3) We can only achieve these ends if we feel secure at the base. To secure this base we must continue to support our Institutes and young people's groups. We should not forget that our duty is to acquaint our people with what is going on in our world. We must remember that when we are judged by history, the achievements of all our people will be taken into consideration. In this judgment the highest and the lowest will be considered.

Your opportunities for service are greater than they have ever been in the past. Judging from past experience our generation is confident that you will carry on our tradition of industry and service to mankind.

Isador Goresky.

Then and Now

At the turn of the century, the stream of Ukrainian immigrants changed from a trickle to a flood. They came in famalies — whole villages were transplanted. They came in yellow boots and sheepskin coats. They spoke a strange language. Their economic and cultural level was not very high for most of them were of peasant stock seeking a better life for themselves and for their children. Few of them were even fully aware of their nationality — variously calling themselves Ruthenians, Galicians, Bukovinians, or Austrians. They took up homesteads or found work in mines, forests or foundries. They were frequently scorned by others for their outlandish garb and foreign ways.

They did not remain so for very long. There were among them younger men, students from the Old Country, who were keenly concerned about the future of their people and sought to awaken their national consciousness. They knew the latent worth of these sturdy people and eagerly assumed leadership among them. They knew well what was needed to bring culture, social and economic betterment to them. They first sought, as quickly as possible, to

learn the ways of their adopted land. They banded themselves, wherever possible, into cultural and educational associations. They began publishing newspapers in their native language, organized National Homes (Narodny Domy), founded Institutes, established small businesses, entered professions — mostly teaching among their own people. They taught, preached, organized, led, cajoled, scolded at every opportunity — and this was the constant refrain: Go to school, send your children to school, read your papers, build your own churches, join drama and literary clubs, foster the love of your language and song.

Ample tribute has been paid these pioneers — the founders of the "Ukrainian Voice," the Institutes of Adam Kocko, P. Mohyla and M. Hrushewski, the Ukrainian Orthodox Church of Canada, the drama and literary societies. All Ukrainians in Canada owe a debt of gratitude to them, for they spared neither time, effort nor money in the pursuit of their ideals.

Material results of this tireless work were soon evident on all sides. There were the well-attended Institutes at Saskatoon and Edmonton, prosperous farms and small businesses across the Prairie Provinces, churches and community halls in every community, Ukrainian papers in hundreds of homes, and cultural organizations in every town of any size.

Other less obvious, but equally important, achievements were a rebirth of national pride, enthusiasm for the Mother language and song, literature and drama, a growth in self reliance and self respect, a rise in the economic and cultural standards of the people, participation in the political life of the country. The two Institutes in Edmonton and Saskatoon were filled with men and women eager to get out among the people to continue the good work. These "young" pioneers were motivated by a fierce love of all they called their own — the things of the spirit which had been denied to them or their fathers in the Old Country. A list of the names of these pioneers would include many — each contributing something to the growth of the new spirit — the first Member of Parliament in Ottawa, the first medical doctor, the first lawyer, the first member of a provincial legislature, a national organizer of the Ukrainian Women's Organization, the editors of the weekly newspapers, and so forth. The list would include names of hundreds of men and women who had graduated, as it were, from the Institutes. These men and women did their work well. Today, in Alberta alone, there are hundreds of teachers of Ukrainian descent, scores of lawyers, doctors, agronomists, successful business men, prominent civic leaders, several judges, Members of Parliament, Master Farmers. The term "Ukrainian" is no longer a term of opprobrium.

Nevertheless, there is a feeling among many, particularly among the older pioneers, that times have changed. They deplore the almost total disappearance of the Educational or National Homes, the lack of interest in Ukrainian literature and drama, the serious degree of disuse or misuse of the Ukrainian language, the smallness of enrollment in the Institutes. Unquestionably, these changes have occurred. But how fundamental are they? "The more things change, the more they are the same," says a French proverb. Perhaps, this may be said of the situation noted above.

It is true that many young people speak Ukrainian imperfectly, some not at all. They go through the Institute but appear to have caught little of its spirit. There are few Ukrainian classes outside the larger urban centers. This may be deplorable but is it really calamitous? What of the spirit which was so obvious a generation ago? Has it also disappeared?

Today we find men and women of Ukrainian descent contributing to the cultural, social and economic life of the country that is a credit to all of us.

yet you will find few of their names in a Ukrainian paper. They do not make eloquent speeches in the Ukrainian language. They do not take a leading part in Ukrainian organizations. Yet to them the question of their racial origin is not a question at all. They acknowledge it as a matter of course — not defiantly, apologetically or belligerently. Nor do their fellow-citizens of other racial origin "raise their eyebrows" when that question comes up.

This young generation fills our high schools, assumes leadership, almost naturally, in most fields of endeavour. We hear of them in important positions in the Universities — not only in Canada, but in the United States as well. They occupy important posts in federal, provincial and civic departments of government. They fill our churches though our National Homes are empty. They assume leadership among our people, though they appeal to them in another language. Their love of the finer aspects of the Ukrainian culture is keen — as witness the fine display of Ukrainian cross-stitch, wood-burning, or Easter-egg painting seen at every exhibition of Ukrainian art. Or note the enthusiasm with which they participate in or receive Ukrainian folk dances and songs. These men and women of the young generation have established themselves in the life of this country and have won deep respect and goodwill of their fellow-citizens — respect and goodwill which we can all share.

But there are hundreds of others, not so well-known — yet each in his own small way builds up this goodwill and contributes to our prestige by a standard of citizenship which is the better for the very qualities our pioneers stressed — self respect, self-reliance and pride in one's cultural heritage. They are better Ukrainians for being good Canadians.

Yours sincerely,

William Kostash.

Next-Year Country

"Next-Year Country," by Dr. Burnet, is the third in a series sponsored by the Canadian Social Science Research Council through grants made available by the Rockefeller Foundation, relating to the background and development of the Social Credit movement in Alberta. The study, focused on the community basis of the movement, is intended to show what factors operated in the life of the local community to provide favourable ground for its development not what factors produced the Social Credit movement.

The Hanna area was chosen in this book because it reveals more clearly than any other area, hit by the economic depression and the drought of 1930, the kind of disturbances within the Alberta rural social structure that made possible the rise of Social Credit. The Hanna community was lacking the social foundation on which to erect a stable social organization.

The degree of social stability in any rural community is dependent on the economic possibilities of the region. The social unrest and fluctuating population can be predicted from soil and rainfall maps. This then would lead us to believe that people in new communities, where they have not had sufficient time to gain knowledge regarding the climatic and geographic factors in the region, tend to be unusually restless. This general restlessness then results in a lack of social organization. The people of Hanna, like the settlers of other

Alberta communities, had failed to adjust themselves to physical environment and to the world economic situation. The ethnic origin of the homesteaders in Alberta accounts for this lack of adjustment. They came from European agricultural regions where farming was a stable form of community organization. The hope of riches, of a bumper crop and good prices coincide, keep the people from leaving rural areas. The hope of rain keeps the people in a "next-year country" because they believe that every crop they plant may be the "million dollar crop." They keep on living in this delusion for decades. This is particularly true of rural people who have farming at heart and who come from good agricultural regions.

The typical rural community today is part ownership, part leasehold and depends to a large extent on family labour. In spite of this rural families are known to make heroic efforts to repay mortgages and loans. Many Alberta communities today have some form of credit restrictions. It seems though that in the last five years or so credit has been rather high for the general well-being of the agricultural community. This one factor alone tends to lower the standard of living as many families will make extreme sacrifices to gain ownership of property or education for their children.

The aim of most rural families is to provide as high a standard of living as is economically possible. This is a much more important aim of the farm family than it is of the urban household. Food in rural homes is rarely skimped but new ideas regarding modern nutrition standards and practices are slow in being accepted.

In recent years communication within the local community has broken down. The result of this is a decrease in common understanding and a decrease in common participation in community projects and efforts. This is compensated for by an increase in the number of contacts with bordering communities. The radio plays a vital role in bringing news broadcasts, weather bulletins and programs to the farm family. Rural mail deliveries are high as magazines and newspapers provide needed contact with the outside world.

The ethnic structure of a community is still another factor in determining the success of a rural group. The schools, the F.U.A. locals, and various other co-operative organizations have helped to the English language and the English ways to the people in the Hanna area. This is true of many other districts in Alberta. The Vegreville block, for example, which is of Ukrainian descent, is showing similar signs of assimilation.

A factor which has contributed to the decline of social organization in rural communities is the disappearance in recent years of well established rural villages. The villages provided leadership to the farming region around it. Without this leadership a stable rural community disintegrates. The villages were community centers modelled after the ideal type of agricultural village in North America. They provided the necessary economic and welfare services and a common gathering place. The decline is a result of changes in community organization bound up largely with developments in technology occurring almost everywhere in Western society. New and better means of transportation enabled people to travel farther where a greater number of services are located. The small villages were literally wiped out and as a result service centers sprang up such as Vegreville, Hanna and Camrose, to name only a few, to provide more services and centralized facilities.

Another common phenomenon in rural area is the antagonism which exists between town and country people. Co-operatives during the twenties and thirties helped to cut this economic band between farmers and townsmen. The operation of co-operatives resulted in a change of the farmers' attitude

towards the townsmen. Likewise the realization of their dependence on the farm prosperity stirred the townspeople to adopt a more favourable attitude towards the farm population. The depression of 1930 further decreased town-country antagonism.

In modern society urban ways are ranked as superior to rural ways. Small town people try to increase their resemblance to city people and their dissimilarities to the farmers. The farmers are sensitive to any suggestion that they are inferior. It is evident that town and country people are economically interdependent but socially distinct. Farmers' interests are unlike those of the townspeople. A lack of understanding and social contact therefore negates the effect of a political alliance of town and country in the Social Credit movement against the eastern financial interests, a common problem to both town and country. The farmer and the smalltown man are not members of the same social community. They may unite but they remain fundamentally distinct social groups. The social class structure of rural communities is but another example of disintegration of rural organization. The cleavage, however, between townsmen and farmers is not any more marked than the leavage between various groups within the town or in the rural areas.

Efforts to stabilize the Alberta rural community are seen in the attempts of various political organizations. These attempts were supported by rural residents who were anxious to have a successful community. The fact that the "United Farmers of Alberta" could organize effectively for political action, gain political power, and embark upon activities which earned praise even from one-time opponents, attests the strength and co-operative spirit of the rural communities. During the depression of 1930, support for the U.F.A. as a political organization, was withdrawn by the farmers. After the 1935 provincial election the U.F.A. lost strength and the split between it and the Social Credit movement accentuated the deterioration of rural community organization. The partisanship of the two parties was so divided that it speeded the decline of rural organization so much that 1935 is often referred to as marking the collapse of social organization in the rural areas of Alberta. At present the decline seems likely to continue. Drought and depression, coupled with technological progress, have made the rural community a thing of the past.

As a solution to the problem of rural community organization, Social Credit was bound to fail. Dr. Burnet's study provides some understanding why that was so. Like many other solutions which offered themselves, Social Credit did not really alter the character of rural society. In the end, its significance as a social movement is not in its accomplishment of its reform program but in its arousing, at a dark moment in the history of the people of Alberta, a new hope in the future.

Alex Alexandruk.

"JIBBER JABBER" AND "SHINANIGANS" ABOUT THE INSTITUTE

Orest L. — "Boy! Did I have a nightmare last night! I woke up at 3:30 a. m. on the floor, face down, the mattress on top of me, and all I heard was the sound of footsteps fading down the hall. Did you ever have bad dreams like that, Rocky?"

Bill M. — "No. Can't say that I have. In fact I slept well last night. I fell asleep before my head hit the pillow at 3:28 a. m."

At Sunset

Our community was but a small hamlet, rising on either side of a gravelled highway, that stretched its weary way northward. On Saturdays, when the farmers of the surrounding district came in to buy their week-long supplies, the hamlet bustled; but on Sundays, a calm settled over the houses.

The people were progressive, but new innovations found it difficult to implant themselves into the general scheme of things.

As Christmas approached, the neighbours brought out their neon lights and decorated their windows. The snow lay thin upon the furrow; in large patches there was none at all. The weather had been mild; even warm for this time of year; and the sun danced merrily in the heavens; rejoicing in peace on earth, goodwill towards men.

It was Christmas Day. Inertia was beginning to bore me; I wanted to do something; go somewhere, if only to get away. Why not skating? The weather had been so warm I was certain that the snow on the ice had melted, leaving only a shining sheet of ice. I contacted four other boys in the neighbourhood who were eager to go, and soon we started off.

Now the way was not long or difficult. Crossing a stubble field, completely void of snow, we entered the muskeg, lifeless and desolate. The dark green spruces swayed gently in the breeze; the air crisp and sweet. On the edge of the muskeg thousands of young evergreens and spruces were poking their heads through the soft moss. Thin, shabby, almost dead-looking, they appeared, but this was new life being born in a disillusioned, tired age. What happened when these little twigs grew to full stature, decayed or were destroyed by fire or pests? Why others, I supposed, would re-appear and the cycle went on indefinitely? But it seemed strange that this little twig before me now, after it was dead, would never know what would be happening. He would never know the wind, or the rain, or the thunder or the lightning. But so it must be.

Some seedlings appeared healthy, their color a bright green, their trunks standing strong in the earth beneath; others were dried up, un-natural looking, bent over, as if in anticipation of what was going to happen to them. Yet this one would be a tall spruce with its roots firmly entrenched in the soil beneath, and that one was nothing. One lived, one died; it was wrong. Who made the choice? How was the choice made?

Out of the spruces, the skinny blots of green appeared again, sticking out of the moss. But now a dazzling sheet of silver shone before us. It was our destination — a lake approximately half a mile long by a quarter of a mile wide. And just as I had hoped it would be. The snow had melted and the ice was like a sheet of glass.

The ice looked so cool; so inviting, that we were tempted to get on it as fast as possible. Raymond Garler, the youngest of the group, while putting in his laces, snapped them. He wished to be the first to get on the ice, and in his hurry, he became careless. Thoroughly disgusted, he swore, and we laughed. At long last he joined us on the ice, still complaining, but now lost in the joy he was experiencing.

The ice was tinged in a rosy coloration, blushing at its own beauty. On the western side of the lake, the shadows of the trees were beginning to stretch their bodies across the ice. The sun was slowly sinking; we had possibly an

hour of good skating and then would have to go home. I knew we would not want to, for here was freedom; the freedom you could wish to have.

Gradually, we began to move away from the shore. In the heart of a young lad, exploration stirs his blood and reason often remains at home. So it was, that soon, we were like ants all over the lake. Now the lake was ours and we put our signatures on it. Our queer cut v's were found on almost every inch of ice. The sun clung desperately to the horizon; its outstretched fingers probing into the deep navy blue sky above us. Soon, possibly too soon, we would have to go; for night descending in a misty grey, would suddenly stand before us, dark and foreboding.

I had been skating slowly on the north side of the lake, my mind a complete blank; my eyes fixed to the ice below. My legs were steadily tiring, but my heart was sliding in front of me. It was good I came; it is a good world; I was glad to be a part of it. Suddenly a scream pierced the night air.

"The ice is cracking!" There, skating madly towards the shore, was Robert Furner. I stood numb and helpless. His legs, like two mad pistons, charged and recharged and he flew for safety, but safety was too far away. The ice opened up and swallowed him. And now the ice was red, a deep, dark, bloody red.

What could we do? We had ourselves dashed for the shore; and there we were, our heads bowed, our minds shaken, unable to grasp what had taken place. He was that skinny dried up twig bent to the ground. I wondered, was this part of the general plan? What was the reason?

We were a very sorry and shameful group as we hurried home. How to tell them....? Like skeletal shadows we passed from the muskeg and the stubble field into the small hamlet.

Rusty Sadownik.

VALEDICTORY

1958

From the halls of learning, we pass once again into the everyday world. Our character remoulded and knowledge increased to carry the responsibilities of our heritage.

The struggle that foresaw our attainment of a degree now seems unimportant, since completion of studies is but a small part of the life ahead. We must endeavour to maintain our pace, for having received the tools, we are now to use them. And this can only be accomplished with perseverance and understanding.

The rewards which we seek are small, for virtue in progress within our race, to alter the old ideological standards which bar a better way of life and assist in promotion of a healthier, prideful living, is within itself contentment. To raise our culture to heights that will be looked upon with admiration — is our goal.

We take our leave knowing full well that the success of all ventures will depend upon the ability to prove our worth and inspire others so that they too will follow in our footsteps of endeavour.

Leon J. Woznow.

Ukrainian Pioneers in Western Canada

By P. J. LAZAROWICH

The first Ukrainian immigrants to come to Canada of whom we have official record were two peasants, Ivan Pilipiwska and Wasyl Eleniak, who arrived in Montreal on the ship "Oregon" on the 7th of September, 1891. They had come from a small Ukrainian village of Nebiliw, in Galicia, which was then part of the Austrian monarchy.

When they landed on Canadian soil they had between them some \$240. At Montreal, they took the train for Winnipeg, which was their first destination. They had come to investigate reports which they had heard about the vast, uninhabited stretches of fertile land in Western Canada. To encourage settlers from other countries, the Government was offering 160 acres of this land to every male adult for a nominal filing fee of \$10. To Pilipiwska and Eleniak, each of whom possessed only four or five acres of tired, unproductive land, such reports stirred great hopes in their hearts. They, therefore, decided to find out the truth for themselves. Pilipiwska possessed better than elementary education but Eleniak could barely read and write.

After a stay in Winnipeg, then a small western town, they decided to travel further west into Saskatchewan and Alberta. In the course of the next few months they visited the area around Yorkton, Saskatchewan, and then went west and south as far as Calgary. But they were not impressed with what they saw and returned to Winnipeg. From there they travelled to a small German settlement at Gretna, just south of Winnipeg, about which Pilipiwska had heard from some German friends at home. When they arrived there, they were so impressed with the progress and general well being of this community, that they decided to bring their families over as soon as possible and settle there. Pilipiwska went back late in the spring of 1892, but Eleniak decided to hire out locally as a farm hand until he made enough money to go back for his own family. Pilipiwska's report of what he saw in Canada created a sensation not only in his own village, but in the neighboring villages as well. Landless, impoverished and illiterate peasants thrilled at the prospect of a better and happier life, if not for themselves, then for their children. As a result, late in the summer of 1892, twelve families from Pilipiwska's village actually sold their properties and emigrated to Canada. Two or three families remained in Manitoba, but the others went on further west and settled in Alberta in the area north of Lamont and Bruderheim, where they formed the nucleus of a large block of Ukrainian settlers in Alberta. The children and grandchildren of these original pioneers live and farm in that area to this day.

For Pilipiwska his return home resulted in an unhappy episode in his long and adventurous life. Shortly after his arrival, the number of people in the surrounding area, who decided to emigrate to Canada, grew to such proportions that the Austrian authorities became alarmed and took stern measures to halt the exodus. As a result Pilipiwska was arrested on a charge of sedition. He was tried, convicted and sentenced to one month in prison. But his misfortune did not serve the purpose of the authorities, for the publicity which his trial received turned into the most successful piece of propaganda in favour of emigration to Canada which could have been devised. As one author says: "The trickle of emigrating families grew to the proportion of a flood-tide. They (Austrian authorities) tried to stop the flow with stories of Canada's terrible winters, blizzards and stringent conditions, but the peasants from hungry lands were so passionately aroused by the vision of the free acres of Canada that no power on earth could have checked their exodus." (Men in Sheepskin Coats, page 20).

After his release from prison Pilipiwnski sold everything he owned and late in 1893 was back in Canada with his family. He took up a homestead north of Lamont, Alberta, where he farmed and prospered until his death in 1936 at the age of 77.

Wcsyl Eleniak

Ivan Pylypiwsky

Eleniak brought his family to Canada two or three years later and settled on a homestead north of the present town of Chipman, Alberta. There he farmed, raised and educated a large family and died in December, 1955, in his 97th year.

Such is the simple life story of two humble, semi-literate peasants. But their example of personal courage and faith in the new land started a movement which in the next 15 or 20 years altered the lives, fortunes and destinies of hundreds of thousands of their countrymen and, within a short span of fifty years, helped to change the wilderness of Western Canada into one of the richest agricultural areas on the North American continent.

It is impossible to give accurate figures as to the actual number of Ukrainian immigrants which were admitted into Canada up to the beginning of the First World War. Canadian immigration records are very inaccurate and confusing. But it has been reliably estimated (P. Yuzyk, "The Ukrainians in Manitoba") that approximately 200,000 Ukrainians had arrived in Canada by August, 1914. The outbreak of the Great War, however, temporarily closed the door to all further immigration.

Between the first and the second world wars approximately 70,000 Ukrainian immigrants were added to the population and since the end of the second world war probably another 20,000 or 30,000 have come in. And the flow of immigration continues to this day. As a result, the last Dominion census shows that there were 395,000 people of Ukrainian origin in Canada in 1951. Of these, 264,000 were to be found in the three prairie provinces. Taking into consider-

ation the natural increase, and adding to it the new immigrants of the last five years, it would not be far from accurate to say that there are approximately 500,000 people of Ukrainian origin in Canada today. This would make them the fourth largest ethnic group in the whole of Canada, and the third largest in the three western provinces.

Now, why did these people emigrate to Canada in such large numbers in a comparatively short time? In other words, what causes or forces drove them out of their home land and what attracted them to Canada?

The chief causes of this exodus were:

1. Extreme economic poverty resulting from scarcity of productive land.
2. Overpopulation.
3. Political and national discrimination and oppression.
4. Total absence of any hope for improvement in the future.

Contrasted with such hopeless political and economic conditions of the Ukrainian peasants in Austria, at the close of the 19th century, certain events occurred in Canada which made this type of peasant an essential factor for its future growth and greatness.

In 1885 the C.P.R. was completed across the western plains to Vancouver. Together with the subsequently built Canadian Northern and Grand Trunk Pacific Railways, the three lines provided facilities for the rapid transportation of the natural products of the western prairies, mines and rivers to the markets of Eastern Canada and Europe. The introduction into Western Canada of the early maturing Red Fife wheat, established it as one of the finest wheat pro-

ducing areas in North America. In Manitoba alone the annual wheat crop increased from five million bushels in 1880 to 55 million in 1905. Consequently, the western prairies and parklands became the obvious source of Canada's future wealth and prosperity. But this vast area, from Winnipeg, west to the foothills of the Rockies, was so sparsely populated that it was a virtual wilderness, especially its northern half. The crying need was people who loved the soil, were willing to work and to endure the privations and hardships of pioneer life. The settlement and the development of the West became a challenge to Canadian statesmanship; this challenge was soon accepted.

In 1896 the Conservative party was defeated in the federal election and the Liberal party, under the leadership of Sir Wilfrid Laurier, took over the reins of government. Sir Wilfrid was fully aware of the great economic possibilities as well as the vital needs of the West. The new government immediately decided upon an ambitious program of colonizing these vacant prairies and park-

lands. To direct and carry out this colossal plan, Laurier appointed to his cabinet Clifford Sifton, a young Manitoba lawyer, as Minister of the Interior. Sifton soon proved that he was equal to the task. The cornerstone of his colonization policy was to bring thousands of land-hungry peasant families from central Europe mostly from Austria-Hungary, which was a multi-national state, and to settle them in Western Canada.

Sifton was particularly interested in the Slavic people of Austria of whom the Ukrainians were the largest branch. In a comparatively short time his emigration agents were spreading news of free Canadian lands in Bukovina, Galicia, Poland, Bohemia and other provinces of Austria. Soon, thousands of immigrants began to pour through Halifax and Montreal into the empty spaces of Western Canada. How efficient and successful Sifton's organization was, is shown by the fact that in 1913 alone Canada admitted a total of 400,870 immigrants, the bulk of them from central Europe. Sifton was severely criticized and ridiculed by his political enemies for filling the country with illite-

iate, uncouth-looking men and women in sheepskin coats who spoke a strange language. Their theme was that Canada needed immigrants of "better quality." But Sifton vigorously defended these new arrivals, in these words:

"I think a stalwart peasant in a sheepskin coat, born on the soil, whose forefathers have been farmers for ten generations, with a stout wife and half a dozen children, is good quality."

The late John Dafoe, editor of the Winnipeg Free Press, in his biography of Sifton says: "Mr. Sifton never wavered then or thereafter in the belief that the Ukrainian population which owed its presence in Canada to his activities, would make a valuable contribution to the development of the West." (p. 142).

By the end of the first decade of this century, large colonies or settlements began to appear and spread across the face of the prairies and parklands of Western Canada. There were colonies of Ukrainians, Germans, Hungarians, Poles and others. The largest Ukrainian colonies in size and number sprang up in Manitoba, followed by those in Saskatchewan and Alberta. In Manitoba, there gradually emerged at least ten large rural Ukrainian blocks, some of which were isolated, while others formed links in a long chain of settlements extending across the central and northern part of the province. They ran north and west from Lake Winnipeg, through Minnedosa, Oakburn, Dauphin, Ethelbert, Pine River, Swan River and spilled over the border into Saskatchewan. Then they spread across central and northern Saskatchewan through Kamsack, Yorkton, Canora, Melville, Prince Albert and North Battleford. Similar colonies were started in central and northern Alberta.

The longest chain of colonies in Alberta extended in a wide belt west and north from the town of Vermilion, almost to the Pembina River in north-central Alberta. Another solid block was to be found extending from Leduc west to Breton on the North Saskatchewan River and beyond. Still another was in the Peace River area in the rectangle — Grande Prairie, Dawson Creek, Peace River and High Prairie. There were also other smaller colonies.

What type of Canadian citizens have these pioneers and their descendants turned out to be? What contribution have they made to the material and cultural life of Canada, especially Western Canada?

Dr. C. H. Andrusyshen, Head of the Slavic Studies at the University of Saskatchewan, speaking before the first Canadian Ukrainian Congress in Winnipeg in June, 1943, summarizes their contribution in these words:

"The first Ukrainian settlers came to Canada after having been driven out of their own homes and lands by misery and oppression, which they could no longer endure. They were a people inured to toil and hardship, eager to transform their abundant energy into a material well-being for themselves and for their children. Canada was then in great need of willing hands for rough toil and the Ukrainians gave freely of their labour to help transform the Canadian western wilderness into productive and fruitful land."

"The general development of the Canadian West and more specially the development of Canadian agriculture was their greatest single contribution to the culture of this country. Where less hardy settlers failed to establish themselves, the Ukrainians not only settled, but showed others what could be accomplished by sufficient amount of will-power and perseverance. We may safely say that 40% of all the wheat-growing land in Western Canada was brought under cultivation by Ukrainian farmers."

I should like to mention specifically some of the more significant achievements of the Ukrainian pioneers and their children in several important spheres of material and cultural life of this country.

Agriculture

Basically, the Ukrainians have remained an agricultural people to this day. They are truly "sons of the soil" and love the land instinctively. Dominion sta-

tistics of 1941 show that of all the Ukrainians gainfully employed 48% were engaged in some branch of agriculture, as compared to 25.8% of all the ethnic groups in Canada. I am prepared to admit that in the last 10 or 15 years agriculture has been losing ground to industry, trade and business, but it is still the leading occupation of the Ukrainians in Western Canada. Consequently, it is in agriculture that the Ukrainians have achieved the greatest measure of success and made their greatest contribution to the wealth and prosperity of this country. And in this industry the Ukrainians in Alberta lead the other two provinces. To illustrate, let me enumerate some of the more important provincial, national and international awards and honours which the Ukrainian farmers in Alberta have won over the past several years.

In 1940 at the District Seed Fair held in Edmonton, Ukrainian boys won 50 different awards. Between 1930 and 1955 Ukrainians won 12 provincial championships in livestock raising, two in dairying and three in grain growing. They won three national grain-growing championships at the Toronto Winter Fair. At the annual international or world grain shows in Chicago, Ukrainians won 18 major awards in grain growing. Among these were nine grand awards for oats and three grand awards for barley, each of which entitled the winner to the title of "World Oat King or Queen" or "World Barley King or Queen." William Skladan of Andrew, Alberta, won the world oat crown twice — first in 1939 and again in 1941. Then the Pawlowski family of Vilna, Alberta, established a record which can scarcely be equalled anywhere. Paul won the world oat crown in 1940 and the barley crown in 1941. Sidney won the oat crown in 1949. Two kings in one family. In addition to that, they won several provincial awards.

John T. Eliuk of Hairy Hill, won his first oat crown in 1948 at Chicago, and Canada's championship for oats and barley in Toronto in 1949. In 1950 he won the oat championship in Toronto and the world barley crown in Chicago. In 1943, he again won the oat crown in Chicago. Three times, a King!

But it was in 1941 at Chicago that the Ukrainian junior farmers from Alberta covered themselves with glory. Out of the first 12 highest prizes, including the crown, they won nine of them. They won the first six top prizes in a row and missed only the 7th, 10th and the 11th. Space does not permit me to enumerate other major awards in grain growing, livestock raising and other branches of agriculture. Two Ukrainian farmers have won the Master Farm Family awards in Alberta — John Melenka of Warwick, and John Skripitsky of Mundare. In Manitoba the recognized provincial wheat king is J. hn J. Dudich of Hazelridge.

In addition to grain growing and stock raising many Ukrainians have achieved more than local fame in other branches related to agriculture. Many have pioneered in introducing fruit growing in Manitoba and Alberta. Four names are well known to fruit growers in Alberta — the late William Salamandick of Vegreville; William Fedun of Krakow; William Zazula of Lamont, and Peter Svarich of Vegreville.

The Ukrainians are also among the leaders in beekeeping. For example, Nick Pankiw if Dufrost, Manitoba, has for many years led all competitors in that province in the production of honey. In Alberta, Waldimir Masciuch of Athabasca and Joseph Bohonos of Edmonton, are outstanding honey producers. But the champion of them all is Peter Kowalski of Bon Accord, who was president of the Beekeepers' Association of Alberta several years.

Manufacturing or "Processing" Occupations

Next to agriculture the largest number of Ukrainians are employed in what is generally described as manufacturing or "processing" occupations, i. e., occu-

pations in which people are directly or indirectly engaged in manufacturing or repairing certain articles or goods or commodities. These include occupations such as mechanics, millers, tailors, cabinet makers, furriers, jewellers, and such like. According to 1941 statistics 11.54% of the Ukrainian population in Canada were engaged in these occupations.

Retail and Wholesale Business

Smaller retail businesses of wide variety comprise the third most popular occupation among the Ukrainians in Western Canada. Every one who has lived in the West knows that in every town, village or community where the Ukrainians constitute a substantial percentage of the local population, much of the trade and commerce is in the hands of the Ukrainians. According to the Ukrainian Year Book published in Winnipeg, there were in 1950 over 400 retail stores owned by Ukrainians in Manitoba. No figures are available for Saskatchewan and Alberta, but on the basis of population, these two provinces cannot be far behind in this field. There are also several wholesale firms owned by Ukrainians. Obviously, in both of the above fields the Ukrainians are still on the fringes and cannot claim any outstanding success.

The Professions

The number of men and women of Ukrainian origin in the various professions in Western Canada is not large as yet, but is increasing rapidly. Their present numbers will become more significant when it is realized that the first medical doctor of Ukrainian origin in Alberta commenced practice in Edmonton in 1923 (Dr. John Orobko). The first lawyer in Edmonton commenced practice in 1920 (J. E. Basarab), and the first dentist commenced practice in Edmonton in 1928 (Dr. F. Gowda). The first lawyer of Ukrainian origin in Canada was the late Judge J. W. Arsenych, who started practice in Winnipeg in 1917. For obvious reasons, it is difficult to obtain up-to-date statistics as to the exact number of men and women of Ukrainian origin who are members of the various professions. But from the information available, here is an approximate picture as it was at the end of 1955:

In Manitoba: Lawyers, 21; dentists, 8; physicians and surgeons, 30; druggists, 23.

In Saskatchewan: Lawyers, 23; dentists, 6; physicians and surgeons, 20; druggists, 11.

In Alberta: Lawyers, 28; dentists, 10; physicians and surgeons, 28; druggists, 17.

Three lawyers of Ukrainian origin have been appointed as federal judges in the three Western Provinces — one in each. The Alberta appointment was Judge Peter Greschuk, who was appointed to the District Court Bench in 1953 and was elevated to the Supreme Court of Alberta. Mr. Justice Greschuk is a native of Edmonton, son of Ukrainian pioneers who came to the city in 1902.

The great majority of professional men and women are Canadian born or Canadian educated and are sons or grandsons of the pioneers. Many of them occupy positions of trust and responsibility not only in their respective professions, but in the communities in which they reside, such as aldermen, trustees, members of various school boards and the like. For instance, the president of the Saskatchewan College of Physicians and Surgeons is Dr. Peter Potoski, of Yorkton, Sask., who was born in Dauphin, Manitoba, son of a pioneer and one of the members of the board of governors of the University of Manitoba is a Ukrainian — Mark G. Smerchanski.

Scholarship and Scientific Research

In the field of scholarship and higher learning the children of the Ukrainian pioneers have made a commendable start. It is quite impossible to give any

statistics in this field without doing extensive research. But from general recollection I venture to say that over the past 25 or 30 years hundreds of young men and women of Ukrainian origin have won some of the highest academic honours in high schools and universities of the three Western Provinces, including the Governor-General's gold medal and the Rhodes scholarship. The last two mentioned were won by two young men from the University of Alberta. Several years ago Roy Tomashevsky (Thomas) of Andrew, Alberta, won the Governor-General's gold medal and three years ago, John Duby, son of a Ukrainian pioneer and a blacksmith by trade, was selected Rhodes scholar of the University for that year.

Among the scholars who have made an international name for themselves I shall mention only three:

DR. C. H. ANDRUSYSHEN. He is the Head of the Slavic Studies at the University of Saskatchewan. Born in Winnipeg in 1907, a son of one of the original pioneers, he was educated at the University of Manitoba, University of Toronto, Sorbonne in Paris and Harvard. He specialized in Slavic and modern languages, including French, Spanish and Italian. He has published a monumental Ukrainian-English dictionary containing over 86,000 words and over 20,000 idiomatic expressions. Besides this work he is the author of many articles, reviews, and essays on modern literature.

DR. ISADOR HLYNKA. Dr. Hlynka is the research chemist of the National Research Council of Canada. He is also chairman of American Association of Cereal Chemists and several other scientific bodies in Canada and the U. S. A. He was born in 1909 and educated in Alberta. He is M.Sc., University of Alberta, and Ph.D. in Biochemistry of the California Institute of Technology. His home is in Winnipeg. He has contributed many articles to British, American and Canadian scientific journals.

DR. HARRY MESSEL. Dr. Messel is a Nuclear Physicist. He was born near Rivers, Manitoba, in 1922, son of a railway section foreman. He is a graduate of Queen's University, Kingston, with B.A. and B.Sc. in mathematics and engineering physics. He is Ph.D. of the School of Theoretical Physics in Dublin. In 1953 he was appointed Director of Cosmic Research and Physics Professor of Sidney University in Australia. He is now the Head of Atomic Research in Australia.

There are many others of equal prominence and distinction, all sons or grandsons of the Ukrainian pioneers in Western Canada.

Literature

In order to understand and assess the artistic and intellectual qualities of any ethnic group, one must turn to its literary works — its fiction, poetry, drama and other forms of literary expression. But as one Canadian historian points out: "Canada, in general, including the Ukrainians themselves, are but slightly, if at all, aware of the large amount of literature that has appeared in the Ukrainian-language publications in Canada since the beginning of the century. This is owing not to its lack of merit, for there is much that is of high literary value, but chiefly to the fact that these works have been written in the Ukrainian language which is unknown to Canadian critics." ("The Ukrainians in Manitoba"). It is only during the last 10 or 15 years that young Ukrainian Canadians born and educated here have begun to use the English language as their medium of literary expression. There are also a few who have acquired sufficient command of both languages to have translated some original Ukrainian literature into the English language.

In the first category there are three young Ukrainian literary figures who

are making a name for themselves in Canada. All three of them are second generation Canadians and all were born in Winnipeg. They are Vera Lysenko, Myra Lazechko and William Paluk.

Miss Lazechko is a graduate of the University of California and a poetess of great originality and power. In 1947 she won first prize in the nation-wide poetry contest sponsored by the Poetry Society of Canada, with her poem "Prodigal." Many of her poems have been published in Canadian newspapers and magazines.

Vera Lysenko is a graduate of the University of Manitoba. She has written, among other works, the first sociological and historical account of the Ukrainians in Canada entitled "Men in Sheepskin Coats." It is written in beautiful English prose and contains much valuable historical material. Unfortunately, much of the book appears to be little better than political propaganda due to the fact that much of her material apparently originated from Communistic sources.

William Paluk is a graduate of the United College in Winnipeg. He is making a name for himself as a gifted essayist and short-story writer. His collection entitled "Canadian Cossacks" published in 1943, marks him as a promising young Canadian writer.

Of the translated literary works from the Ukrainian into the English language, I shall mention only one. It is a three-volume novel by the late Elias Kiriak, entitled "Sons of the Soil." Mr. Kiriak was a school teacher in Alberta for over 30 years and died in December, 1955. His work has been hailed as "an epic of Western Canada" by Prof. C. H. Andrusyshen. It is a story of the hardships, joys, sorrows, failures and successes of a number of Ukrainian pioneer families who settled in northern Alberta at the beginning of the century. It covers a time-span of over two generations. Prof. Andrusyshen says in his review:

"'Sons of the Soil' by Elias Kiriak, is a great epic of the Canadian West and as such it is to be accepted not only by those of Ukrainian extraction, but by Canadians as a whole."

The translation of this novel has just been completed by Michael Luchkovich, a well-known Alberta teacher and former M.P. for Vegreville. The translation has been edited by Prof. M. H. Scargill of the University of Alberta. This work will soon be published and I hope that the English-speaking Canadians will read this masterpiece of Canadian pioneer life in the West.

Fine Arts

In the realm of fine arts, the Ukrainians in Western Canada have some notable figures, but I shall mention only three or four in music.

Donna Gresco is the most brilliant violinist of Ukrainian origin in Canada. She was born in Winnipeg and was recognized as a child prodigy at the age of eight. In 1938 she won a \$5,000 scholarship of the American Conservatory of Music and studied in Chicago and New York. In 1942 at the Manitoba Musical Festival, the British adjudicator, Arthur Benjamin, after hearing her play, said:

"In all my experience I have never heard such a performance as Donna Gresco gave here tonight. Hats off, gentlemen — a genius." She has given brilliant recitals in Carnegie Hall and Town Hall in New York.

Two young Saskatchewan musicians, both sopranos, have won national recognition. June Kowalchuk of Regina, and Lesia Zubrak of Prince Albert,

both won the grand award in the radio series "The Singing Stars of Tomorrow." Miss Kowalchuk won the award five years ago and Miss Zubrak won the same prize in 1955. Miss Zubrak appears frequently on CBC.

The Novak sisters, Nadia and Lyuba, born in Winnipeg, have also made a name for themselves. Nadia is a violinist and Lyuba is a cellist. Both are professional musicians. Lyuba has played as a soloist with the New York Philharmonic Orchestra and has also played in Europe and in the Far East.

John Kuchmey, a Winnipeg boy, is brilliant both as a pianist and a violinist having won the highest awards in both instruments — a rare achievement. In the last few years he has been appearing as pianist with the London Symphony and the Royal Philharmonic Orchestras in London.

Lastly, the Ukrainian Male Chorus of Winnipeg, under the leadership of another Winnipeg boy, Walter Bohonos, has won national fame during the last few years. This chorus has 25 singers, most of them born in Winnipeg, have appeared at many musical festivals and have won many high awards. They have given concerts in many cities in Canada and the U.S.A. and have been featured over the CBC many times. They have a recording contract with an American firm.

Public Life

Some of the Ukrainian pioneers themselves or their children have achieved a measure of success in public life, in the municipal, provincial and Dominion spheres. In the three Prairie Provinces many Ukrainians have taken active and often leading parts in municipal government. Paul Yuzyk in his book "The Ukrainians in Manitoba" says that "no less than 16 rural municipalities in Manitoba have been under the administration of Ukrainian Canadians with their own mayor or reeves at the helm." Generally speaking the Ukrainians in the Provinces of Saskatchewan and Alberta have a similar record. There are, however, two outstanding examples of municipal leadership in the West. The mayors of two of the largest cities in Western Canada are of Ukrainian origin, William Hawrelak, Mayor of Edmonton, and Stephen Juba, Mayor of Winnipeg. Incidentally, both are sons of the original pioneers, born and educated in their respective provinces. Mayor Hawrelak was born in the Shandro district, north of Willingdon, and Mayor Juba was born in the city of Winnipeg.

In provincial politics the Ukrainians in Manitoba have shown more interest and have achieved more than their cousins in Alberta and Saskatchewan. The first member of the Manitoba Legislature of Ukrainian origin was elected in 1915. In 1922 four members were elected. In 1941 and again in 1949 seven Ukrainians were elected. One of these was Nicholas V. Bachynsky who came to Canada in 1906 as a young man of nineteen. He was first elected to the legislature in 1922 and has represented the same riding continuously to this day. In November, 1950, he was sworn in as the Speaker of the Manitoba Legislature, the first Ukrainian Canadian to be so honoured. This is a remarkable achievement for an immigrant in any country.

Another interesting Manitoba personality is N. A. Hryhorchuk of Ethelbert. He came to Canada in 1899 when he was 11 years old. He was elected to the legislature in 1920 and represented Ethelbert continuously up to 1936. He was re-elected in 1941 and continued as member up to 1945. In 1949 his oldest son, Michael, a lawyer by profession, was elected for the same riding. In 1954 he was sworn in as the Attorney-General of Manitoba. In 1953 another young Ukrainian lawyer, J. R. Solomon, was elected deputy speaker. Lastly, the Ukrainians in Manitoba have the distinction of providing the first Canadian Senator of Ukrainian origin, the Hon. William Wall of Winnipeg, who was appointed in 1955. He was born in Ethelbert, Manitoba, in 1911, son of pioneer parents.

The Ukrainians in Alberta have the distinction of electing the first Ukrainian M.P. in Canada. He is Michael Luchkovich, who was elected for the Vegreville riding in 1926 and sat continuously until 1935. Subsequently, Vegreville riding has been represented in turn by the late Anthony Hlynka and John Decore, both sons of Ukrainian pioneers in Alberta. Incidentally, prior to the 1957 elections, there were four M.P.'s of Ukrainian origin, each representing a different political party: John Decore (L. Veg.), Ambrose Holowach (S.C., East Edm.), Fred Zaplitny (C.C.F., Dauphin) and Michael Starr (P.C., Oshawa). All four are sons of Ukrainian pioneers from Western Canada.

However, as a result of the General Election of March 31, 1958, there are now six M.P.'s of Ukrainian origin in Parliament, namely: Dr. John Kucherepa (P.C., Toronto), Hon. Michael Starr (P.C., Ontario), Nicholas Mandziuk (P.C., Marquette, Man.), V. Yacula (P.C., Springfield, Man.), Stanley Korchinski (P.C., Mackenzie, Sask.) and William Skoreyko (P.C., Edmonton East, Alta.).

Saskatchewan has the honour of providing the first Ukrainian member of a Provincial Cabinet. He is the Hon. A. G. Kuziak, now Minister of Natural Resources, who has been in the Saskatchewan Cabinet for several years. Obviously, the Ukrainians have not, as yet, gained a significant place in the political affairs of their country, but they have made a good beginning.

Ukrainians in World War Two

Young men and women of Ukrainian origin established a fine record of patriotic service in World War Two. Allow me to quote the words of Prof. Watson Kirkconnell, president of Acadia University, who is the foremost authority on Canadian ethnic groups. In June, 1943, speaking in Winnipeg before the Ukrainian Canadian Congress, he said in part:

"Between 30,000 and 40,000 lads of Ukrainian descent are in the armed forces. At least 250 of them are commissioned officers. Saskatchewan alone, according to Brig. Trudeau, has produced 45 commissioned officers of Ukrainian origin. (This was in June, 1943). Among the Winnipeg Grenadiers at Hong Kong 104 of them had Ukrainian names. Of these, 38 were killed and 66 are prisoners of war. Numerous Ukrainian Canadians were also among the casualties at Dieppe and in the casualty lists of the air force overseas. There are districts in Alberta and Saskatchewan where nearly all young people have volunteered for service and because of the large Ukrainian families, this means that four or five brothers from a single home are serving together. . . The Canadian loyalty of Ukrainian Canadians is now a matter of history."

From records available to me, but which are not complete, the following decorations were won by men and women of Ukrainian origin who served in the Canadian armed forces during the last war: D.F.C., 22; D.F.C. and Bar, 2; D.F.M., 5; A.F.M., 1; M.M., 9; D.C.M., 1, and B.E.M., 2.

In passing, I might add that in the First World War, Philip Konowal, won the Victoria Cross.

* * *

Space does not allow me to discuss any other fields of endeavour in which the Ukrainian Canadians have played or are playing important parts. I must, for instance, omit such a vital calling as the teaching profession because to do it justice would require a separate book; such activities as the various branches of athletics or sports in which the Ukrainians have many national figures; such artistic pursuits as drama, art, folk dancing, folk music, arts and handicrafts and several others. In all these pursuits or activities the Ukrainian Canadians are contributing something to our developing Canadian national culture.

In conclusion, may I quote a few paragraphs from statements made by distinguished Canadians of non-Ukrainian origin describing the achievements of Ukrainian Canadians and their contribution to the material and cultural welfare of our country, particularly in the West.

Prof. G. W. Simpson, head of the Department of History, University of Sask-

atchewan, speaking before the first Ukrainian Canadian Congress in Winnipeg in June, 1943, on the subject "The Cultural Task of our Generation" made these observations:

"The Ukrainian people," he said, "have a distinctive cultural tradition." He then enumerated four different forms or aspects of this tradition, namely, deep religious faith, language and literature, the tradition of music and especially folk music and lastly, arts and handicrafts. He continued: "They are achievements of which the Ukrainian Canadians may well be proud and for which all Canada should be grateful. . . . This tradition will inevitably mingle and merge with the tradition of other Canadians. The task before this Congress is to consider how Ukrainian cultural traditions can be honourably and fully represented in the mingling and merging traditions of all the Canadian peoples; to give guidance, help and encouragement especially to the young generation, so that the finest ideals of their past may be transmitted as a living force in Canadian life."

Premier Douglas Campbell of Manitoba, writing on the occasion of the 60th anniversary of the arrival of the first Ukrainians in Canada, said in part:

"The Ukrainians came to this country to seek freedom. In return for the freedom they found, they have bequeathed to us their own distinctive culture. They have assisted in the development of our province and have done much to bring prosperity to Manitoba. Their sons and daughters are now bringing us fame in many fields, including those of music and scholarships. Manitoba is proud of her Ukrainians and the contribution they are making to the business and public life of the province."

In September, 1951, speaking in Winnipeg at a banquet concluding the 60th anniversary celebrations of the Ukrainians, in Manitoba, Prof. W. L. Morton of the Department of History, University of Manitoba, gave an address on the topic "The Common Heritage." He concluded his address with this eloquent passage:

"In entering into the common heritage, the Ukrainian pioneers brought much; love of the soil, a static and conservative factor in our dynamic society; folk culture, a vital source for the arts in music, painting, letters and the dance; passion for freedom, by which the democratic faith of this country has been revived and renewed; devotion to culture, by which the cultivation of learning and the arts has been refreshed and strengthened. It is a great accession to the common store, of which Ukrainian Canadians may be proud, and for which all Canadians are grateful. It lies with us all, then to develop this common heritage."

Ed Han. — "Going to the park this afternoon, guys?"

Peter M. — "Where's the park?"

Ed. Han. — "On 104th Street, two blocks south of Whyte."

Peter M. — "How do you know?"

Ed Han. — "Oh! I walk by it."

* * *

George F. — "Gooding morning, 'Scab Filipchuk!' You were up early this morning. Means I need three hours of work to catch up to you."

Cornel F. — "How come you were up? And anyway, you can't see my window from where you live."

George F. — "I just happened to be walking by the Institute on my way from studying."

Cornel F. — "STUDY.....of what?????"

Увічнення імені

Українські патріоти ще від часів князівських і аж по цю пору вміли доцільно поводитись із своїм майном. Ще за свого життя вони були щиро жертвенні на народні цілі, а на випадок нещастя чи смерті записували своє майно родині і тоді не забували записати щедрі дари на церкву, монастири, школи, сиротинці... Ще при житті фундували наукові установи, видавництва, тощо.

В новітній історії України (хай це буде для прикладу) одним з великих добродій української культури був рід Симиренків. Симиренки походили від стародавнього українського селянського роду. Цей рід не славився якимись родовими гербами, як писав проф. І. Розгін, а мав в собі щось глибше: глибоку й розумну любов до свого народу та відданість культурним його потребам. Один з найстарших між ними — Федір — був спершу кріпаком. Цей рід, це “перші фабриканти цукроварства в Україні.” Рід їх розрісся й видав з себе відомих патріотів та науковців. Так от Василь Симиренко постійно передавав одну десяту частину своїх прибутків на українські національно-культурні потреби. 1912 року він на руки історика М. Грушевського вислав на закуп дому для Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка у Львові сто тисяч карбованців золотом. А по його заповіті все майно вартості до 10 мільйонів карбованців мусіло перейти для “Комітету Підмоги Українській Літературі, Науці й Мистецтву.” Помер він 1915 року.

Це один з яскравих прикладів про те, як українці і в найлихіші часи в житті народу вміли дбати про його культуру, як про найвище добро народу.

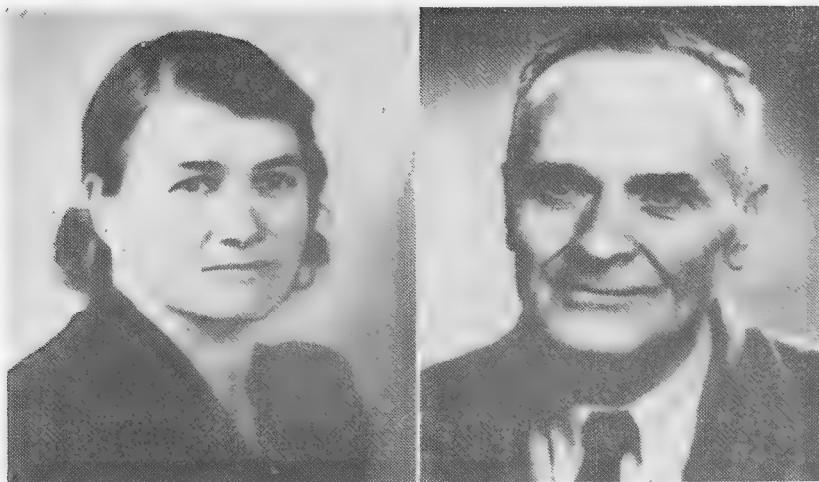
Наш народ в усі часи носив в собі глибоке розуміння потреби розвитку своєї культури і по різному ті вимоги виконував. Тому будувались читальні, церкви, інститути, підтримувались видавництва і др.

Подібне зрозуміння, відчуття і патріотична щирість до свого затримались і в наших людей у Канаді. Дарма, що ці люди розбудовували себе просто з нічого, а до того і в інш х обставинах. За ними слідкувала біда, зривала їх здоровя тяжка праця, а вони лишались чутливими до своїх потреб і жертвенними. Про цих людей треба згадувати і записувати їх дії для прикладу іншим та щоб не забулись їх імена в історії українців Канади, і щоб їхні дії були зразками для йдучих поколінь. Такими були

ІВАН і КАТЕРИНА КІНАСЕВИЧІ

Минуло вже б років від похорону визначної української людини в Канаді — Івана Кінасевича. Змалечку, як записано в його автобіографії, він любив науку й прагнув дістати вищу освіту. Та життя його так укладалось, що він мусів змінити свої пляни. Тоді він почав працювати в суді, в Борщеві, а потім в адвокатській канцелярії. Поза працею він багато часу віддавав на працю бібліотекаря місцевої Читальні. 1904 р. почан він практику в Народній Торгівлі (централі у Львові). Ця практика дала йому необхідні знання про торгівлю і вони були йому в пригоді все життя. Був три роки в австрійській армії, що спричинилося до зрозуміння ним дисципліни. Як людина, яка хотіла вчитись і вчитись, яка розуміла велику важливість самонавчання через читання доброї книжки, він заприйняв з того найкраще і це було йому корисним і пожиточним як людині й українця.

Він був вирозумілим до потреб свого громадянства, розумів велике

Іван і Катерина Кінасевичі

значення в житті народу рідної Церкви, навчальних установ і тому, як писалось про Симиренків, він тяжко працював, щадив і заощаджені гроши з повним зrozумінням своєї дії жертвував на благородні цілі. Він пожертувував на Катедру св. Івана в Едмонтоні \$5,000.00; на Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпегу \$1,000.00; на Раду Української Школи у Вінніпегу \$500.00; на УПЦ в Смокі Лейку, Алта., \$500.00; на Український Народний Дім там же \$250.00; на "Український Голос" \$150.00, і врешті на Інститут св. Івана в Едмонтоні разом \$37,400. А це: подарував для Інституту будинок (блок) вартості \$22,000, на стипендії \$5,400, на "бурсар с" \$5,000 і на Інститут \$5.000.

Цей обрахунок виказує ясно прагнення покійного. До того ж, ці всі дари не прийшли від мільйонера, а від працівника, який мусів виховати свою родину, маючи 13 дітей: 9 синів і 4 дочки.

Меценат Іван Кінасевич народився 1896 року в селі Босири, повіт Гусятин. До Канади він приїхав 1911 р., а 1914 року, як він записав, "одружився з молодою гарною дівчиною Катрусею Пасєка з Іннісфрі, Алберта. Моя жена дуже багато помагала на фармі і в склепі."

По одруженні жили вони в сколиці Примула, а потім у містечку Іннісфрі, де мали крамницю. 1920 року перебралися до Смокі Лейку, де також мали крамницю до 1937 року. Того року вони продали свій маєток і переїхали до містечка Торсбі. Тут вони мали готель до 1949 р. Від 1949 року аж до своєї смерті Іван Кінасевич жив в Едмонтоні, але торгівлі не покидав. Він залишився співвласником готелю та інших підприємств.

Як людина Іван Кінасевич був ввічливим і гарячим патріотом. Разом із своєю відданою й працьовитою дружиною вони багато зробили доброго й тим здобули собі багато приятелів. Дбали вони широко й про своїх дітей і всіх виховали в національно-релігійному дусі.

Родина Кінасевичів здобула собі добре ім'я і їх українці Канади будуть мати за зразок, якими треба бути супроти свого народу.

Річні Збори членів Інституту св. Івана 14-го листопада 1958 р. відзначили І. і К. Кінасевичів так, що студентську вітальню Інституту назвали їх прізвищем: Вітальня ім. Кінасевичів.

Помер Іван Кінасевич 30-го грудня, 1952 року.

П. М.

ПАНСТВО ПЕТРО і МАРІЯ ЗВАРИЧІ

Історія Інституту, як всяка інша історія, є творена і закарбована маркантними одиницями, без котрих не було б сили створити історію.

Де була українська нація без Шевченка, Франка, Українки, Петлюри, Грушевського і других? Чи мали б ми сьогодня 40-літню славну історію Інституту без Зваричів, Гошків, Лазаруків, Пронюків, Чернявських і багато інших пionерів?

Панство Зваричі є одні з найбільших жертвводавців ще до початку будови нового Інституту. Однак вони неперестали даліше діlatи. Пан і пані Зварич дали поважні позички на будову Інституту.

Вони даліше жертвують \$500.00 на викінчення і умебльовання кімнати на пам'ять їх покійної дочки Лесі. Це дало гарний примір другим і вже поважне число членів зголосились так само дати на цю благородну ціль. Тепер є найгорячіший час — котрий вирішить чи буде будинок скінчений. Лиш ширі жертви других примірно висказані панством Зваричами поможуть його успішно і остаточно докінчити.

Грошеві жертви є лиш частина їх помочі. Зваричі віддають багато праці. Подиву гідне є бачити як старенький пан Петро, фізичнонемічний, але духовно сильний учащає на всі можливі підприємства, а головно ті що звязані з Інститутом.

Пані Зварич їздить по цілій Канаді не оминаючи жадний з'їзд, і все своїм способом здорового гумору дає захопту до праці. Нема сумніву, що цей умово-духовний стан дає їм фізичну підтримку і здоров'я. На приповідку в здоровім тілі здоров'a душа можна і додати, що в здоровій ментальності і сильній волі здоров'a душа і тіло.

Від Інституту складаєм Вам, пане Петре, і Вам пані Mari'e, глибоку подяку і велике признання. Дай Боже вам обоим ще довгого і кріпкого здоров'я, а ми віримо, що Ви обое ще багато для Інституту прислужитеесь.

БІОГРАФІЯ МАРІЇ ЗВАРИЧ

Пані Марія Зварич (з родини Федорків), це жена широкознаного піонера, народного діяча патріота Петра Зварича. Коли йому в 1957 році з нагоди 80 літ роковин устроєно аж потрійний ювілей за його заслуги і жертвенність, то його жена все була в тіні, немовби не відогравала рівнорядної ролі в народній роботі. А тепер ми монету з гербом Зваричів перевернемо і лишимо Петра набоці, а звертаємо свою увагу і висвітлимо заслуги пані Марії Зварич з нагоди її 60-літнього побуту в Канаді і 72 літ життя.

Пані Марія Зварич родилася 28-го червня, 1886 року, в селі Косові, повіт Чортків, Галичина, в родині Павла і Розалії Федорків; мала 3 братів і 2 сестри. До Канади прибула з родичами 1898 р. і поселилися коло Стар на Бівер Кріку. В краю ходила до сільської школи 4 роки а на фармах 2 роки і в початках працювала в Едмонтоні 2 роки, де мала нагоду навчитися англійської мови і хатньої господарки. 2-го лютого, 1902 р. звінчалася з Петром Зваричем, який, повернувшись з Аляски, мав нагоду висвятитися на священника, але вона не мала охоти бути попадею і так прийшлося 2 роки бути на фармі і утримувати склеп і пошту Коломия. В 1907 році Зваричі перебралися до новозаложеного міста Вегревіл, де пані Зварич мала нагоду розвинути свій талан і енергію в народній роботі. Вона все була щира і прихильна до шкільної молоді і дівчат, що служили в приватних домах. Дуже багато перетримувала на станції студентів вищих класів, а також вечірньої школи, яка відбувалася в її домі. Належала так до українських як і англійських організацій; брала участь в концертах, представленнях і виставах. Була промоторкою різних імпрез і підприємств, пильно ходила на всікі збори, з'їзди і візитації. Майже все була в заряді і проводі як не в одній то другій організації.

Приміром, коли відвідувала рідних в Манітобі і Ванкувері, то мала нагоду бути аж на 3-ох візитаціях Митрополита і давати промови, а коли в Сенді Лейку її запрошено до президії на платформу і представлено її посла Мандзюка, то вона без вагання привітала його словами: "О, то ви, Пане Посол, з'їли гарсона і зробили з него консерву." Такий жартівливий аргумент всіх розмішив. Вона все була і є прихильна лібералам і за зважаю агітувала за п. Дікуром і п. Магерою, але позате свого часу розбивалася за п. Лучковичем і коли його було вибрано, то вона аж заплакала з радості, бо дуже захоплюється і радіє успіхом українців, що вибиваються на вершини своїх ідеалів.

Пані Марія Зварич є загально знана в Західній Канаді за її неперевершенну гостинність, якої зазнали сотки визначних діячів, що відвідували Західну Канаду протягом пів століття.

Що до жертвенності то вона зі своєї власної щедрої руки (чи пайки) поза суми свого мужа зложила \$800.00 на Український Православний Собор в Вінніпегу, а \$100.00 на Катедру св. Тройці, на Інститут Грушевського і св. Івана \$500.00, на Православну Церкву в Ванкувер \$100.00. Постарала до Церкви св. Володимира в Вегревіл паука і лямпки за \$300. Недавно зложила \$500.00 на викінчення і умебльовання одної кімнати в новім Інституті св. Івана в Едмонтоні в память покійної дочки Лесі, що згинула в автовій катастрофі 1949 р.

В приватнім і родиннім житті чутлива, щира і отверта — правдо любна й точна; запопадлива в вихованні дітей, дбайлива в господарстві хатнім, знаменита кухарка, любителька квітів в хаті і коло хати. Незвичайно любить ручні вироби і хрестикові вишиття; займається збіркою річей музеїної вартості, пристріла модель українки до музею в Українській Хаті в Елк Айленд Парку. Клопоталася долею безрукого артиста маляра Н. Бідняка.

В критиці побиває самохвальбу, фарисейство, заздрість і ненависть та ворожнечу в родині і товариствах, тож і не диво, що часто набуває

собі противників і ворогів. Чотиром своїм дітям дала гарне виховання з дому а в Едмонтоні радо хотіла мати їх на станції в Інституті М. Грушевського, та коли показалася тіснота і брак приміщення, то воліла своїх переселити до резиденції при університеті, аби зробити другим місце в Інституті, і щоб не говорили, що Зваричі використують Інститут для своїх дітей. Найстарший син Іван геометр і архітектор проживає в Рослянд, а 2 сини, доктори Євген і Богдан, в Едмонтоні. Покійна дочка Леся була дієтичкою.

Тепер одинокою насолодою бабуні Петрихи Зварич це відвідини синів і внуків та внучок в Едмонтоні та угощувати їх у своїм домі.

В. К.

ЛЕСЯ АЛЕКСАНДРА ЗВАРИЧ

Леся Александра Зварич, дочка Петра й Марії Зварич, уроджена у Вегревіл, Алта., 22-го квітня, 1914 року. Закінчила середню школу в Вегревіл 1931 року, а курс домашнього господарства у Вермілон, 1932 р. Також і відповідний факультет Албертійського Університету в Едмонтоні, де дісталася дипломи економії й дієтики в 1936 році.

Працювала як дієтичка в головнім шпиталі у Ванкувері, а в 1940 р. одружилася з Гордоном Фрейзором, управителем Сик Брюїнг Ко. Жила в Ванкувері, Летбриджу й Ріджайні, де й постигла її нагла й несподівана смерть під час автомобільової катастрофи 5-го вересня 1949 р.

Поховано її у Ванкувері на цвинтарі "Ошеан Віо" напроти мавзолею. На похороні було багато православних українців та парох о. Симчич. Лишила покійна 7-літню донечку Кароліну Пениї.

Покійна була свідомою українкою, а що належала до вищої кляси суспільства, мала нагоду ширити правдиві інформації про свій народ та його культуру.

Утрату Лесі Зварич глибоко переживали її родина й друзі. На вічну пам'ять її батьки замість нагробного пам'ятника зложили \$500.00 на вікінчення й умебльовання кімнати в Інституті св. Івана в Едмонтоні.

Д-Р СТЕПАН і ПАНІ ГЕНЯ ЯРЕМЧУКИ

Степан Яремчук — син Луки й Параньки Яремчуکів. Батьки довгі роки фармували в Бувелон, Алберта. Пані Яремчук є доночкою Йосипа й Франки Гуцалів з Бойл, Алберта.

Батьки належать до тих славних і заслужених українських пionерів, які відродили УГПЦеркву, дали ініціативу до постання українських світських національних організацій. Вони своєю працею й грішми спричинились до побудов церков, народних домів, інститутів, колегій і др. Це вони положили основи до розвитку українського життя в Канаді. Велика та праця, а ще більшого значення вона набирає, коли не забуватимемо, що починалася вона з нічим.

Старше покоління, яке вложило так багато праці в розбудову українського життя в Канаді, затурбоване молодшим поколінням думаючи, що це покоління не буде так віддано дбати про поступ українського гро-

мадського життя, що може все, придбане тяжкою працею попередників, зanidie, бо, може всі скоро асимілюються... Та, на щастя, так воно не сталося. Провідні особи другого покоління можуть вже похвалитись певними здобутками, що й вони не мало додали вартісних цеглин до розбудови українського життя в Канаді.

Одним з синів згадуваних славних пionерів є д-р Степан Л. Яремчук. Від 1927 р. до 1933 року він був бурсаком (питомцем) Українського Інституту ім. М. Грушевського і відзначився тим, що —

Др. Степан і пані Геня Яремчуки

- 1) Був нагороджений першою ціною на з'їзді Інституту за найвищі марки при іспитах з українознавства;
- 2) На з'їзді наступного року дістав стипендію пок. Івана Семенюка з Радвей, за найвищі марки при іспиті з історії України і
- 3) брав участь на з'їзді в контесті красномовства — “Ораторський Контест.” — Тут побідником був Іван Мельник з Ріджайни.

В наступні 5 років Степан Яремчук учителював в школі Слава, Алта. Поза шкільними годинами він кожного року працював при Народному Домі і тут вчив мішаний хор для концертів, як свято Листопадове, Шевченківське свято, свято Матері і на Різдво.

То були часи, коли не було як сподіватись помочі від промовців з великим міст. Треба було покладатись на себе, на свої сили і користатись з читання “Українського Голосу” та необхідних підручників.

1944 р. Степан Яремчук закінчив Абертийський Університет, одержавши ступені В.А. та докторат з дентистики. Від цього ж року був він в дентистичному відділі Канадської Армії. 1946 року був звільнений з війська й тоді почав свою власну практику.

Під час війни панна Геня Гуцал була урядницею при канадському уряді в Оттаві. В Оттаві вона й віддалась за д-ра Степана Яремчука. З того часу почалась їх спільна, корисна й визначна праця для українського громадянства.

Пані Яремчук була завжди діяльною. В Едмонтоні вона була і є активною в різних комітетах Жіночого Т-ва при Катедрі св. Івана та в Жіночім Комітеті Інституту св. Івана.

Пані Яремчук належить до роду тих жінок, які уміють найбільш додатньо спричинюватись до успіху в праці приватній і громадській свого чоловіка. З її допомогою та вирозумілою ко-операцією д-р Яремчук міг впovні присвятити шість років для праці в церковному заряді Катедри св. Івана, де був у найтяжчі роки, коли будувалась Катедра, два роки головою. А минулі чотири роки д-р Яремчук був головою Дирекції Інституту св. Івана і також у найбільш відповідальну пору — під час будови нового Інституту.

Попри ширу й віддану працю для добра загалу і для піднесення його культурного рівня доктор і пані Яремчуки обоє жертвенні. Вони є ктиорами Катедри св. Івана й жертвували \$2,000.00. Вони увійшли також і в славну родину меценатів Інституту св. Івана, жертвуочи \$1,527.00.

Обоє — доктор і пані Яремчук — відомі тим, що вони, перебравши на себе якийсь обов'язок, виконують його з повною віданістю, як свою власну працю. Тоді у них увесь вільний час, навіть перерви між роботою на відпочинки, йдуть на виконання громадської праці.

Д-р Степан Яремчук, як голова установи, не тільки управляє нею, він сам робить і служить зразком — як треба виконувати взятий на себе обов'язок. До співпрацівників відноситься з пошаною й повним вирозумінням. І цьому напевно треба завдячувати успіхи усіх підприємств Інституту.

Коли праця наших пionерів записана золотими буквами на сторінках історії українців в Канаді, ми є свідками, що і їх нащадки, іх діти й унуки, йдуть в першій лінії творців матеріальної й духової культури. Це вони побудували Катедру св. Івана в Едмонтоні і подібні по інших містах Канади; це вони здвигнули визначну будову Інституту св. Івана в Едмонтоні, розпочинають побудови Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, Колегії св. Андрея у Вінніпегу, в Торонті і др.

Дарма батьки пionери турбувались — їх діти продовжують започату ними роботу й гордо тримають прапор своєї вірї й культури.

ПОДРУЖЖЯ Д-Р ІВАН і ЕММА ВЕРХОМИН

Здається, що всім відома роль Інституту св. Івана. Його основники мріяли про кращу будучність українського народу в Канаді й бажали в стінах його підготовити ряди свідомих і ідейних працівників, які завжди стояли б у перших рядах суспільства і промошували б дорогу для наступних поколінь.

Роля цілі Інституту здійнюються працею й жертвенністю меценатів, фундаторів, добродіїв, членства і взагалі громадських діячів, до яких належать д-р Іван Верхомін та його дружина пані Ема.

Д-р Верхомін дуже активний у різних ділянках громадського життя. Лікарська практика забирає чимало часу й труду, оскільки не не спише його від участі в зарядах, на зборах, на нарадах і на громадських підприємствах. Цього року він є членом Дирекції Інституту і виконує обов'язки заступника голови. Він головує і в Товаристві Сприяння УНРаді. Часто приймає обов'язки у різних комітетах, а під час будови Катедри св. Івана був три роки головою Будівельного Комітету. Був також і членом Консисторії Української Православної Церкви в Канаді. Часом дивно

Др. Іван і пані Ема Верхомин

буває, як він може так всесторонньо і всюди уділятися і себе посвячувати. Хіба можна пояснити: "Коли є добра воля — спосіб найдеться."

1955 року Інститут розпочав будову модерного й достосованого до теперішніх вимог нового будинку. Д-р Верхомин став у перші ряди тих, кому доля Інституту близька серцю. Він стало ним цікавиться й помагає морально й матеріально. Жертвами, які він уже зложив на цю установу, осягнів почесний титул **МЕЦЕНАТА**.

Коли кинули клич про умеблювання поодиноких кімнат в Інституті за \$500.00, д-р Верхомин належав до одних із перших, що зголосив свій дар і не бажав про те розголосу.

Це й багато подібного говорить про великий і творчий його патріотизм. З цього, звичайно, вилоюється й значна його жертвенність. Перечислити все, що громада завдячує д-рові Верхоминові, забрало б багато місяця і заледве чи вдалося б все точно описати.

Зовсім певно, що в усьому піддержує д-ра Верхомина доброю порадою й заохотою до праці його дружина пані Емма.

Пані Верхомин додержує кроку у громадській роботі своєму чоловікові — працює й жертвує. Вона нераз була в проводі С.У.К., працює при відділі Музею в Едмонтоні, є референткою Мистецтва й Культури. Досить часу присвячує для Рідної Школи. Дбає за виховання своїх дітей, які є в СУМК та відвідують Літні Курси при Колегії св. Андрея у Вінніпегу. Наші установи й організації в Едмонтоні і провінції щасливі, що мають у подружжі Верхоминах добрих працівників, щедрих жертводавців і мілих доброчинців. Дай Боже, щоб подібних людей було більше скрізь.

Прикладне життя подружжя Верхоминів, їхня глибока свідомість, патріотизм і жертвенність повинні заохотити багатьох наших громадян до праці й жертвенности для нашої загальної справи, а в першу чергу до нашого Інституту св. Івана.

оег.

ДР. МИКОЛА і ПАНІ ЛУКІЯ ГОЛУБІЦЬКІ

Др. Голубіцький прибув до Канади однорічною дитиною зо своїми батьками з України на самім початку цього століття. Свої дитячі роки він прожив у манітобських пущах, в околиці Етелберт, а потім у Гарланд, де він скінчив народну школу. Його вуйко, також імігрант з України, допоміг йому навчитися читати й писати “по-русські”, як тоді говорили. В тій околиці заіснувала українська читальня й Микола часто заходив до неї, визичав звідти українські книжки й часописи та читав їх вечорами своїм батькам. В молодому Миколі вкорінювалася постепенно ширша українська свідомість, якою він дорожить і сьогодні. Микола почав ходити до вищої школи в містечку Давфин і скінчив її в Тулон, де перебував у пресвітеріянській бурсі. Там він стрінув деяких старших свідомих студентів, як наприклад Залозецького. Білинського й Панькова, і під впливом цих приятелів він даліше поглибив свою національну свідомість, не зважаючи на асиміляційні впливи пресвітеріянської місії.

Скінчивши одинадцяту класу вищої школи восени 1915 року, він отримав належний диплом, як також особливий дозвіл учителювати в народній школі. В 1916 році він учив у школі Залісся за \$50.00 місячної платні. Микола учив не тільки англійської мови, але й української, що тоді було дозволено. Опісля він учителював у школах Кован Ривер, Гонта і Богдан. Впродовж свого учителювання Микола заприязнився з багатьма свідомими новоприбулими імігрантами й від них усе довідувався про національну боротьбу українського народу в Галичині, про Трильовського, Січинського та про організації “Січ.” Від цих приятелів Микола отримував різну літературу, що сильно займала його ум. Десять тоді, він став передплатником часопису “Український Голос” і остався ним і дотепер.

Восени 1919 року, він вступив на медичний факультет Манітобського Університету. Після успішного закінчення першого року медичних студій, він продовжує їх в Албертійському Університеті й здобуває докторат медицини в 1928 році. Під часового студента життя Микола Дмитрович усе стояв на засадах самостійництва. Він завжди опирався на свої власні сили й від батьків не отримував ніякої грошової допомоги, бо вони й самі не мали надвишки фінансових засобів. Під часового студента він завжди цікавився українським організаційним життям і брав активну

участь у ньому. Ще в Вінніпегу він був членом місцевого Українського Студентського Кружка і був навіть у його заряді. Студентські роки в Едмонтоні Микола перебув в Українському Інституті ім. М. Грушевського, тепер св. Івана, і був упродовж кількох років писарем Українського Студентського Кружка, як також його головою. Під час літніх ферій Микола учителював в Алберті й використовував кожну нагоду, щоб ширити свідомість серед нашого загалу. Такі шкільні округи, як наприклад Мидов, Рурик, Метагама та Вилов Рендж, цінять його культурно-освітню працю й досьогодні.

Др. Голубіцький одружився з панною Лукією Невчас, членкою Українського Студентського Кружка ім. А. Коцка. Вони мають тепер двох дорослих синів, Мирона й Ореста, що студіюють в Албертійськім Університеті. В домі п-ства Голубіцьких живе також і Миронова дружина з їхнім маленьким унуком-любимцем.

Годиться відмітити на цьому місці, що др. Голубіцький має великі заслуги в нашім Інституті ім. св. Івана. Він уклав значну працю в розбудову цієї важливої інституції. Ще в молодому студентському віці він збирав фонди в фармерських околицях на його розбудову, а від себе пожертвував пізніше поверх \$2.500.00 на потреби Інституту. Др. Голубіцький був членом Дирекції Інституту впродовж 5 років, а головою цієї ж Дирекції 3 роки.

ЮСТИНА і ВАСИЛЬ ФЕДЕЙКИ

Часто чуємо і вживаемо прислівя: "Громада по нитці — бідному сорочка." У щоденній погоні за насушним не спиняємось над великою правдою прислівя. Часом може й зовсім випадково, читаючи історію про інституцію, про її фундаторів, або переглядаючи викази збірок на неї, вражає нас сила правди згаданого прислівя. Ще далі пізнаємо, що чим частіше з'являються імена тих самих фундаторів, тим довша і сильніша та нитка, яка свідчить про їх спричинність до будови. Аж історія викаже числами й фактами любов і жертвенність членства і покаже також, чи громада уміла добре складати нитки.

Добрий мистець за певним пляном з певних ниток сплете витривалу сорочку, бо він кожній нитці знайде місце, а сильну нитку дасть на тло.

У рядах громади, які щиро дарують свою "нитку" — пожертви на будову нового Інституту св. Івана, є й панство Василь і Юстина Федейки із Форт Саскачеван, Алта.

Обоє вони родом із Саскачевану. Він з Кридору, з родини Якова й Катерини Федейків, а вона з Прілейт, з родини Михайла й Єви Райчиби. Познайомились вони в Інституті Петра Могили в Саскатуні 1928-29 р., коли учащали до вищої школи.

Василь закінчив публичну школу у Катнайер, Саск., де родичі оселились на гомстеді. Середню школу розпочав у Норт Бетлфорді, але на одинадцяту клясу записався в Саскатуні і тоді перебував в Інституті Петра Могили. Слідуючого року записався на Нормал у Мус Джов. Учителював потім у Гвидков. За п'ять і пів року активно працював на народнім полі: вчив в Рідній Школі, готовив концерти, будучи диригентом, супфлерував і т. д. Незалежно від того всього і сам учився, закінчуячи 12-ту клясу, і тому дістав цертифікат першої кляси.

В 1936 році рішив попробувати торгувати. Відкрив разом з Іваном Никифоруком торгівлю загальними товарами в Сейнт Майкл, Алта. 1938 року п. Федейко одружився, а від 1939 до 1945 р. працював в Едмонтоні у фабриці Ейркрафт Ріпейр.

Пані Юстина Федейко по закінченні публичної школи взяла у вищій школі в Саскатуні курс стенографії, перебуваючи в той час в Інституті Петра Могили. По одруженні працювала в крамниці з поштою разом та керувала торгівлею спілки до 1952 року. Потім, маючи вже четверо дітей, родина Федейків перенеслася до Форт Саскачеван. Тут вони зайнілись транспортуванням нафти до Монреалу і навпаки.

Федейки є членами Катедральної громади в Едмонтоні. Діти учають до недільної школи та належать до СУМК.

В історії Інституту св. Івана родина Федейків має своє заслужене місце. Вони жертвенні і ця нитка їх жертвенності приводить до клубка, — вони визнані меценатами і грамоту дістали при посвяченням угольного каменя Інституту св. Івана 8-го червня, 1958 року.

А. П.

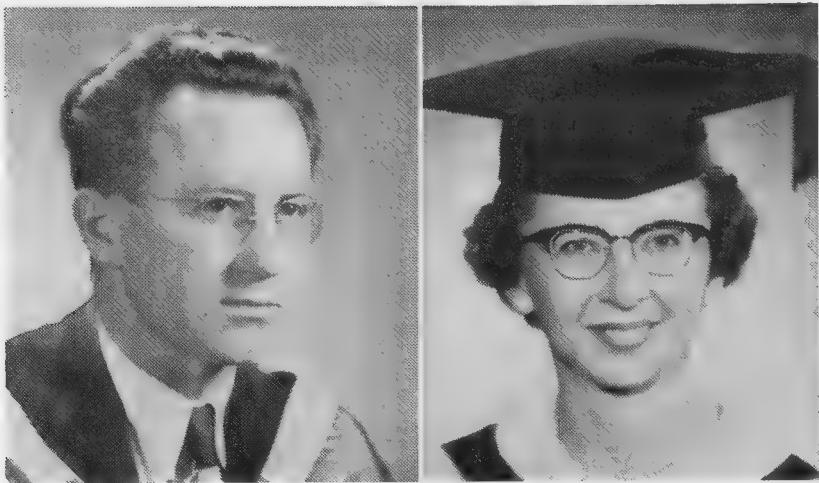
СТЕПАН і ВАСИЛИНА БОЙКО

8-го червня, 1958 р., як день посвячення угольного каменя нового Інституту св. Івана в Едмонтоні, вписаний в його історію золотими буквами.

Це був день не тільки святочно-церковний, що був величавим, а був це день і показу людьми свого обовязку супроти себе, громади і всього нашого суспільства. В цей день Митрополит д-р Іларіон видавав грамоти меценатам, які жертвували на Інститут св. Івана найменше \$1,000.00.

Одним з меценатів був і зраковий учитель (принципал гай-скул) та визначний громадський діяч п. Степан Бойко та його дружина пані Василіна з Радвеї, Алта.

Вони обоє члени Інституту св. Івана і відносяться до всіх справ Інституту щиро й сердечно. Передше п. Бойко жертвував на Інститут \$486.00, а пані Бойко \$570.00. Тепер п. Бойко жертвував \$750.00 на облаштування кімнати для двох осіб в Інституті. Okрім цього п. Бойко позичив минулого року на будову нового Інституту \$1,000.00.

Степан і Василина Бойки

Родина Бойків належить до того гурту людей, які причинилися до повстання нового Інституту й належать до тих людей, що були прикладом для інших жертвовавців. І що особливо приемно, що п. Мойко один з перших вихованців Інституту ім. М. Грушевського. З цього боку підходячи, п. Бойко став прикладом для інших вихованців, як той, що не забув свого обовязку спроти інституції, де він виховувався. Це пригадає й іншим про їх роки проживання в Інституті і напевно приведе до питання: а що я зробив для Інституту?

Степан Бойко родився в Редвей, Алта. Тут закінчив публичну школу. Середню освіту здобув в Едмонтоні у школі Вікторія. Вибрав собі за фах учительство і закінчив для того відповідну школу в Едмонтоні. Щоб посилити знання, він відвідує літні курси Едмонтонського Університету і 1952 р. дістасе ступінь бачелора виховання. Утримував себе на студіях сам.

Поза учителською працею п. Бойко був дуже активним на громадському й релігійному полях. Вчив у Індій Школі, приготовляв різні імпрези та національні свята. Був тут особливо цінним, бо диригував світським і церковним хорами. Виховує молодь в релігійному дусі і разом з нею приходить до сповіді й причастя. Опікується СУМК дома і в дальших околицях Візел Крік і Торгил, приготовляє їх до з'їздів, тощо.

В канадійсько-суспільному житті він також активний і належить до різних організацій всеканадійського значення, де буває їх секретарем чи головою.

Пані Василина Бойко добилася ступня бачелора виховання, будучи один рік в Університеті та літніми курсами. Вчила в школах Ст. Майкл, Стирджен і Сивер Квабар. Поза роботою в школі опікувалась молоддю, готовила з ними національні свята. Завжди була членкинею Катедри св. Івана в Едмонтоні та Молодечого Братства при Катедрі. Тепер стоїть у проводі програмового комітету "Гом енд Скул" у Редвей та є членкинею С.У.К.

Обох цих щиріх громадян можна бачити на з'їздах, на церковних імпрезах, вони дорожать своїм і їх за те шанує й цінить українська громада.

АП — МП.

ДР. ДМИТРО й АННА МЕЛЬНИКИ

“Меценатство — це засіб підвищити єдність і відпорність нації”, писав проф. В. Січинський. До цього означення можна ще додати, що меценатство це також свідоцтво культури людини.

Д-р Дмитро Мельник і його дружина Анна заслуговують окремої уваги — вони обоє під час своїх студій жили в Інституті ім. М. Грушевського. Тут вони пізналися і обоє, коли пішли в самостійне життя, не забули Інституту і своїх обовязків до Православної Церкви та громади. Вони живий приклад вартості перебування в Інститутах, виховання й навчання в них.

Д-р Д. Мельник був 4 роки членом Дирекції Інституту св. Івана, а пані Анна належала до Жіночого Комітету Інституту, де є діяльною й тепер. На загальний заклик Дирекції Інституту до громадянства, щоб воно помогло матеріально в будові Інституту, вони щиро відгукнулися й зголосилися викінчити й умеблювати кімнату в новому Інституті для однієї ссоби. Разом вони жертвували на Інститут \$1,365.00. Ця жертвеність увела їх у високопочесну родину меценатів Інституту. Під час посвячення наріжного (угольного) каменя Інституту св. Івана 8-го червня 1958 року, вони дістали з рук Митрополита Дра Іларіона грамоту меценатства.

Д-р Д. Мельник народився в Лендонвіл, Алта., недалеко від Клендоналд. Його батьки Онуфрій і Пелагія Мельники походять з Перемишля, Галичина. Скінчивши публичну й середню школи з відзначенням на фармах, Д. Мельник вписався до Інституту ім. М. Грушевського 1933 року, щоб учитись в Університеті. Тоді почалися його студентсько-бурсацькі роки життя. Під час свого 4-річного побуту в Інституті був він діяльним у Студентському Кружку Адама Коцка та пильнував всіх викладачів з українознавства. В Албертійському Університеті Д. Мельник закінчив свою студію 1943 року, діставши два наукові ступені — B.Sc. і M.D. Лікарську практику мав в едмонтонському загальному шпиталі. 1944 року, в часі другої світової війни, був покликаний до Королівського медичного корпусу канадської армії. З армією був в Англії і Голяндії до 1946 року. 1947 року повернувся до Едмонтону й почав свою лікарську практику, маючи офіс в будинку Нортгейт. Хоч праця лікаря тяжка, все ж д-р Мельник знаходить час і на громадську працю.

Пані Анна Мельник походить з родини Йосипа і Софії Кузів, які при-

їхали до Канади з Тернопільського повіту, з Галичини. Пані Анна закінчила публичну й середню школу на Примула, коло Елк Пойнт, Алта. До Інституту ім. М. Грушевського приїхала 1932 року й пробула в ньоду три роки. Під час студентських років пані А. Мельник співала в студентськім церковнім хорі і виступала як солістка на концертах Студентського Кружка. Закінчила учительську школу в Кемрозв і потім декілька років учителювала.

Пані Мельник є діяльною в Жіночім Т-ві від перших днів життя в Едмонтоні, будучи членкинею Т-ва “Доньки України”, членкинею С.У.К., була в Повоєннім Комітеті, належала до екзекутиви льокальної Жіночої Ради в Едмонтоні, була головою Комітету Недільної Школи, головою Жіночого Т-ва при Катедрі св. Івана і др. Вона є також фундаторкою Фундації ім. Н. Кобринської. Пані Мельник в кожну роботу вкладає свою щирість і працьовитість. Особливо ж вона віддана вихованню своїх дітей Дениса й Соні, які направду є гарними українцями, свідомими представниками української молоді в Канаді. Соня вчиться сольо-співу, нею мають право бути гордими батьки, а також і громадяни.

Д-р Дмитро і пані Анна Мельники дійсно віддані розбудові Інституту в матеріальному й моральному розумінні. Пані Мельник цього року належить до групи учителів української мови в Інституті св. Івана.

СЛЯ

ЮРКО (ПОКІЙНИЙ) і МАРІЯ ЛАЗАРУК

Юрко Лазарук народився в селі Завалля, повіт Снятин, Західна Україна, 19-го жовтня 1884 року. Там скінчив сільську школу з доповняючою науковою. Ще малим хлопцем Юрко відчув неприємність тодішньої польської опіки над нашим політично-матеріально кривдженім народом. Хоч його батьки були досить заможні селяни, то Юрко, коли ще був юнаком, постановив вийхати поза граници рідного краю, щоб для себе знайти вільне й краще життя. Помимо різних труднощів, бо в той час австрійська влада не давала пашпорти майбутнім австрійським рекрутам, Юрко якось спромігся виємігрувати до Канади 1901 року.

Перші роки в Канаді молодого самітного Юрка не відрізнялися від тяжкого життя всіх перших поселенців. Пережив немало зліднів. Зразу працював на залізницях і в копальнях, щоб заробити собі на життя, а пізніше відкрив свою власну крамницю в Едмонтоні.

В 1906 році, 14-го червня одружився з Марією Тичковською, дочкою б. п. Николи Тичковського, одного з перших українських пionерів, що з родинами приїхали до Канади 1892 року з села Небилова, повіт Калуш в Галичині.

Никола Тичковський мав 48 років і пятеро дітей (між ними і 6-літня Марія), коли весною 1892 року приїхав і осівся разом з родиною Антона Пайша на фармах між німцями в Брудергайл, Алберта. Вони були перші українські поселенці, що заплатили за фарми й почали фармувати в Канаді. В 1893 році Никола Тичковський з родиною перенісся й взяв гомстед між односельчанами в околиці Една (нинішня Стар), де повстала перша і найстарша українська околиця в Алберті — заселена дев'ятьма родинами “небилів'язами.”

Юрко й Марія Лазаруки не укінчили високіх шкіл, але вони були свідомі, працьовиті, сощадні і доробивши значного майна, цим майном розпоряджували в користь не тільки своєї родини, але й на користь українського загалу, жертвуючи поважні суми на різні освітні, народні та релігійні цілі.

Юрко Лазарук цікавився різними справами. Під час переслідування українських учителів в Алберті 1913-14 років він був один з членів Комітету оборони рідної мови в публічних школах на українських кольоніях. Був один з тих перших пionерів, що присвятив багато праці та щедро жертвував гроші для здобуття кращої нагоди для української молоді, щоб вона могла учиться в канадських школах. Він, так як і другі, побачив потребу установи, яка не тільки дбала б про набуття ширшої освіти, але й про рідне виховання молоді. Був одним із перших основників українського Інституту ім. М. Грушевського, як також його першим скарбником.

Коли в 1919 р. управі Інституту трапилася нагода купити за \$15,000 свої власні будинки, а в касі було тільки \$5.30 — треба було мати \$2,000 готівки — Юрко Лазарук не вагався, але зараз позичив \$500.00 на цю ціль а пару місяців пізніше на з'їзді, що відбувся в грудні 1919 р., подарував цих \$500.00 й в додатку жертвував ще \$200.00, разом \$700.00. На цім з'їзді було 52 жертвовавців, які разом зложили суму \$2,430.00 готівкою. Купно власних будинків поставило Інститут на тверді матеріальні й моральні основи, й праця розвивалась успішно аж до 1921 року, коли настали тяжкі часи.

В 1924 році стан Інституту так погіршився, що треба було скликати надзвичайні збори членів і на них зібрати грошей на заплату податку в сумі \$350.00. Будучність Інституту ім. М. Грушевського була загрожена. Одинокий спосіб рятунку був той, щоб самі члени купили моргич Інституту і тим відігнали чужих кредиторів. Такими високоідейними людьми були пп. Юрко Лазарук і Дмитро Пронюк. Вони сплатили моргич \$6,000, і Інститут був врятований для українського загалу Алберти.

Юрко Лазарук був довголітнім директором Інституту та найбільшим приятелем в його прикрих обставинах. Разом із своєю дружиною Марією жертвував на Інститут \$1,061.00.

Юрко Лазарук помер 14-го червня 1937 року. Коли по Едмонтоні пішла сумна вістка про його несподівану смерть, то на похорон зібрались багато народу. Покійний був лагідної і симпатичної вдачі і завжди був готовий подати помічну руку всім особам і організаціям, які зверталися.

до нього за порадою чи фінансовою піддержкою. Церква була переповнена, щоб віддати послідній поклін покійному. Похоронні промовці всі підкреслювали жертвеність покійного на національні й громадські справи й розуміли, що із смертю цього визначного діяча український загал багато втратив.

Покійний Юрко Лазарук полишив дружину Марію й четверо дітей. Розина, замужня за д-ром Ю. Драганом в Саскатуні; Йоанна, замужня за Бечлав з Уенкувері; Василь, лікар у Вілінгдон, Алберта; і Георгій, доктор хіропрактики у Уенкувері, Б. К.

Його дружина Марія Лазарук на свої старші літа цікавиться Товариством Піонерів і хоч вже не бере активної участі в едмонтонських громадських справах, то все ж таки тішиться їх успіхом і жертує кілько може на різні цілі.

ПЕТРО і МИХАЙЛИНА БУДНИКИ

Панство Будники належать до передових родин міста Едмонтону, які постійно, щиро і віддано цікавляться громадськими справами та своїми щедрими пожертвами підтримують народні інституції. Та не роблять вони це задля якої будь слави чи розголосу, а тільки із почуття обовязку і з глибокою любовью до всього, що є для них рідне й дороге!

Панство Будники походять з міста Озиряни, повіт Борщів, в Галичині. Прибувши до Канади, вони перше оселилися в місті Вінніпегу, де на протязі кількох років вели склеп. До Едмонтону приїхали в 1921 році і тут пан Будник провадив успішний бізнес.

Панство Будники мають дві доньки — старша Галя, дружина д-ра Василя Оробка в Едмонтоні, і молодша Мирослава, дружина д-ра Івана Міськового, у Віндзор, Онт. Тішаться панство Будники пятерома внуками.

Пан Будник вже пару років тому дослужився того, що не потребує дальше на старші літа працювати. Однак, він із дружиною напевно ніколи в житті не були так безнастанно зайняті як тепер, в громадських справах. Їх активність включає слідуюче:

Пані Будник є головою Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана та почесною його членкинею. Треба згадати, що від часу її прибуття до Едмонтону вона займала не один вже уряд в жіночім заряді або головувала в різних комітетах і була відзначена як почесна членка Товариства.

В часі коли будувалася Катедра св. Івана, пан Будник посвячував щоденно часу й труду, наглядаючи над будовою цього Божого храму. Тепер він посвячує чи не стільки ж часу для Інституту св. Івана. Він є членом Дирекції, а рівночасно є головою фінансового комітету Інституту, якого завданням є здобування фондів на будування цієї інституції. П-ство Будники перші поставили найкращий примір жертвенності, даруючи \$500 на Інститут, в додатку до попередніх гарних жертв. Так пан і пані Будники увійшли в родину меценатів Інституту св. Івана, жертвуючи разом \$1,240.00.

Пан і пані Будники є почесними членами Катедри св. Івана в Едмонтоні. Це доказує, що наше громадянство широко оцінює їх жертвенність і працю в користь народніх справ. Пан Будник є також головою Фінансової Комісії при Дирекції Інституту св. Івана.

Дирекція Інституту висловлює їм обом ширу подяку за їх труд, працю і жертвенність

ПЕТРО і КАТЕРИНА МИСЬКІВ

Життя — це не тільки проживання (вегетування), а творчість. Кожна людина проявляє ту творчість своєрідно, присвячууючи свою енергію й знання там, де її кинуло життя, або розумний вибір. В Інституті св. Івана є досить меценатів, фундаторів і добродіїв. У всіх них дороги до згаданих означеній різні, і всі вони цікаві й повчальні. А біографії життя й діяльності меценатів — це покази піднесення людей до матеріального самовідречння ради добра для рідного загалу, певної ідеї чи й оточуючої спільноти.

Петро А. Міськів родився 27-го листопада 1899 р. в Західній Україні. До Канади він приїхав з батьками трирічною дитиною, 1902 р. Батьки його поселилися на фармі коло Мондеру, в Алберті. Початкову школу закінчив в Мондері, а середню у Вегревілі. Скінчивши останню школу почав за пермітом учителювати, але учителював тільки літом.

1918 рік для Петра Міськова є пам'ятним, бо тоді він вступив на 1-ий рік університету й замешкав в Інституті ім. Г. Грушевського в Едмонтоні. 1922 року закінчив він Нормал і дістав учительський цертифікат 1-ої кляси. Учителював від 1923 до 1926 року в Смохи Лейку, будучи управителем школи. 1926 року він дістав академічний ступінь магістра більних наук і продовжував учителювання далі.

1930 року Петро Міськів був вибраний послом до албертійського парламенту з округи Вікторія і заступав цю округу до 1935 року. Незалежно від згаданої праці він не залишив студій, бо від 1932 р. й до 1935 р. учився й закінчив правничі студії. Восени того ж року був прийнятий до лави адвокатів. Від початку й до цього часу працює у фірмі Донкан, Міськів, Дешень, Бовен, Крейг і Бросо.

Петро Міськів був одним з перших питомців Інституту ім. М. Грушевського (тепер св. Івана) в Едмонтоні. Потім впродовж 25 років був членом Дирекції Інституту і два рази головою дирекції.

Був він також 8 років в Управі Української Православної Церкви в Едмонтоні, з того 3 роки головою. Тепер вже декільки років належить до Консисторії Української Православної Церкви.

Поза обов'язками для української спільноти, що всі тут не подані, Петро Міськів вельми активний в загально-канадійських установах. Він бувший голова "Едмонтонського Стоваришення Лави Адвокатів"; вже 4 роки належить до "Ройял Александра Госпитал Борд", де був два роки головою. Належав до "Едмонтон Ексебішон Борд." 8 років був секретарем у "Едмонтон Сітізенс Ковнсил" і два роки був там головою. Ця організація намічує кандидатів на майора, алдерманів, членів до Шкільної Ради. Був три роки в "Едмонтон Симфоні Борд." Є почесним головою "Українієн Норвуд Ліджен 178", і є членом "Канадійського Клубу" та "Чембер ов Комерс."

Пані Катерина Міськів розпочала свою народну працю ще дівчиною в Реджайні, Саск. Була в Аматорському кружкові, в Церковному й світському хорах, 6 років була головою "СУМК." Як 1927 року зорганізовано відділ "Доньки України" при Союзі Українок, пані Міськів була там 12 років підряд секретаркою, а потім 2 роки головою. Належала також до Провінціальній Екзекутиви Союзу Українок Канади.

З переїздом до Едмонтону була вибрана до Албертійської Провінціальної Екзекутиви СУК містоголовою та до льоального відділу заступницею секретарки. В тих установах вона була 17 років підряд. Пані Міськів була також головою "Союзу Українок Канади" та 17 років належить до "Українського Добродійного Т-ва" та до "Жіночого Комітету Інституту св. Івана."

Пані Міськів, як і її чоловік, діяльна в загально-канадійських установах. Під цю пору вона є головою "Льоальної Жіночої Ради", до якої належить 30 різних жіночих канадійських організацій. Є референткою "Горожанства й Іміграції" при "Провінційній Жіночій Раді." Вже 8 років належить до "Дирекції Червоного Хреста" і 3 роки кореспонденційною секретаркою при жіночім відділі в "Канадійському Інституті для сліпих." Була в Управі "Канадійського Жіночого Клубу", як також кілька років секретаркою "Жіночого Ліберального Т-ва." Є також представницею від СУК до "Асоціації Об'єднаних Націй" і членкинею "Т-ва ручних робіт" і врешті почесною заступницею голови жіночого відділу "Норвуд Ліджен."

Обое, Петро й пані Міськів, вельми обтяжені різними обов'язками, а все ж вони знаходять час і для праці в Інституті св. Івана, де є меценатами, а п. Міськів заступником голови Дирекції Інституту св. Івана.

П. М.

ПАРАСКЕВІЯ і ВАСИЛЬ ГРИЦЮКИ

Василь полішив рідні землі з початком двадцятого століття, прибув до Канади 1903 р. Він народився в селі Баланчі, коломийського повіту, Галичина. Зразу мусів працювати фізично, але бажання набути освіту не покидало його, і він закінчує свою шкільну освіту в "Робертсон Коледж" в Едмонтоні. (Робертсон Коледж якраз містився в теперішньому будинку Укр. Інституту св. Івана).

Довший час він учителював в Вегревільщині, особливо в околицях Гейрі Гіл. При заснованню Укр. Товариства ім. Івана Франка в Едмонтоні, здається, Василь вложив підвищенні всього теперішнього громадського життя в Едмонтоні, бо від тих скромних початків почалося організоване життя Едмонтону. На тих початках і виріс Укр. Інститут ім. М. Грушевського, теперішній Інститут св. Івана.

Він усе інтересувався торговлею і тому 1923 року відкрив склеп в околиці Дейсланд, де провадив його до 1946 року. Від тоді має й кіно в Клерсголм. Під час свого побуту в Дейсланд, він з посвятою провадить українську школу. Коли знання української мови в цій околиці є значне, то це тому, що п. Грицюк не жалував свого часу і здібності, не надіючися на нагороду.

В своїй праці він мав сильну допомогу в особі своєї дружини. 19-го жовтня, 1920 року, він одружився з Параскевією, з-дому Підборожний. Хоч вона народилася в Алберті, в околиці Бівер Лейк, вона прекрасно володіє українською мовою і розуміє своє завдання дійсної української матері. Де вони не були б, пані Грицюк все помогала в праці свого мужа та інтересувалася загально-народними і церковними справами.

Їх Бог поблагословив п'ятьма дочками; чотири ще живут: Пані Ко-
батьки, інтересуються українськими справами, а особливо Інститутом.
батьки, інтересуються українськими справами, а особливо Інститутом.
На будову нового Інституту п-ство Грицюки зложили вже \$1,101.00 і за-
числюються до Меценатів нашого Інституту.

АНДРІЙ і СТЕФАНІЯ ЗВАРИЧІ

Щаслива та Вегревільщина, яка має в своїм осередку, у Вегревілі, двох визначних і працьовитих народних діячів — братів Петра й Андрія Зваричів! Вони поверх пів століття щиро, активно й жертвенно віддавались праці на народнім полі. Про Петра Зварича загал багато знає з преси й особистих зв'язків, але про Андрія писалося мало. Це тільки тому, що він дуже скромний і маломовний. Він більш робить ніж говорить. Він без спротиву приймав на себе тяжкі організаційні обов'язки й тоді, коли не було кому їх виконувати й виконував їх, не чекаючи хвали, якнайліпше.

Родився Андрій Зварич 1886 року в селі Тулові, Снятинського повіту, в Західній Україні. Учився в українській гімназії в Перемишлі і закінчив дві кляси. 1900 року разом з родиною приїхав до Канади — з братом Петром і шістьма сестрами. Спершу він працював з родиною на фармі, потім на залізниці, копав канали для водогонів в Калгарах, працював в лісах Бритійської Колюмбії і найдовше в смелтері у Трейл, Б. К.

Коли залізниця (С.N.R.) спричинила до розбудови Вегревілу, Андрій Зварич рішив привчатись до торговлі й був клерком в англійськім склепі. 1909 року Андрій Зварич одружився з Паранею Порайко, яка до Канади приїхала з батьками 1907 року.

Коли 1910 року започатковано у Вегревіл Українську Народну Торговлю, він став її управителем. Був на тому становищі 10 років і немало спричинився до її світлого розвою, бо тоді Народна Торгівля мала вже сім філій і свій головний магазин. На жаль, повоєнна криза спричинилась до упадку Народної Торгівлі. Тоді він із швагром Іллею Порайком відкрили свою торгівлю, що протрималась також 10 років. Через наступну депресію в Канаді ї вона була замкнута. Тоді він стратив всі реальності. Лишився тільки автомобіль і він, вживаючи його, дбав про заробіток для утримання чисельної родини. Продавав тоді календарі, книжки, вугілля, збирав передплати на часописи і врешті почав продавати "Ваткінс продуктс." Для того їздив по фармах, а в місті започаткував маленьку торгівлю, яку провадила його дружина Параня та повдовіла дочка Віра. За той час старший син Роман та дві дочки здобули освіту й учителювали. Хоч вони мали річну платню тільки по \$650.00, все ж помогали родині прожити й вивчити молодших дітей. Згодом торгівля покращала.

Невдачами Андрій Зварич не зраджувався, не впливали вони й на його народну роботу. В початках організаційного життя у Вегревіл він створив відділ Народного Союзу і Взаємної Помочі, які скоро завмерли. Переводив збірки на Рідину Школу, Квадратові метри, на Просвіту і на різні потреби старого краю. Потім збирав на Бурсу у Вегревіл, на Інститути, Колегію св. Андрея і на Червоний Хрест. Був у Вегревіл першим українським міським радним. Займав передові місця в урядах Народного Дому, місцевої парохії і КУК. Свої обов'язки виконував сумлінно, а жертви його були зразками для других.

В родиннім житті він був і є взірцевим чоловіком і батьком. Дітям дав можливо вистарчаючу освіту. Найстарший син Роман був учителем, а вечерами вчився позаочно креслярства й тепер працює в Тсронті у фабриці автоматичних машин. Наймолодший син Нестор — геолог працює дослідником оливних теренів північних частин Канади. Найстарша доня Галя — дружина годинникаря в Едмонтоні. Надія, бувша учителька й диригентка під час останньої війни дівочої військової оркестри, є дружиною редактора журналу “Імпіріел Ойл Мегезін” в Торонті. Вона, як фахова учителька музики, дає лекції музики в Торонті. Віра — вдова робить у батька в склепі та доглядає двох своїх синів. Любка віддана за інспектора оливопроводів і живе в Джеспер. Наталка, бувша учителька, віддана за контрактора верчення оливних криниць, живе в Калгараах. Наймолодша Стефка, має трох дітей, але далі учителює, а її чоловік працює великими машинами при будові доріг. Своїх зятів Андрій називає “Лігою Націй”, бо кожний зять іншої народності, а їх спільне гасло: борщ, голубці й пироги, а на Різдво кутя...

Перша дружина Андрія, Параня, померла 1954 р. Була вона також діяльною в народній роботі серед жіноцтва. Переболівші втрату вірної дружини, Андрій, не зважаючи на поважний вік, одружився вдруге з вдовою свого швагра й бувшого спільнника Іллі Порайка із Стасею Порайко, з роду Мельникові.

За перший чек з пенсії спростили вони чайний вечер і ввесь дохід з нього — \$90.00 передали на свою Православну Церкву. Дав також і на добудову церкви \$100.00, а 1958 р. \$100.00 на парохіальний Народний Дім. 1957 р. під час збірки на будову нового будинку Інституту св. Івана, Андрій і Стася, не маючи готівки, жертвували по одному шерові Українського “Індепендент Вголсейл Лмтд”, що було варте \$220.00. 1958 року під час святочного відкриття Інституту св. Івана вони знову жертвували \$500.00 на викінчення й умеблювання однієї кімнати на спомин покійної (першої) дружини Парані і її брата Іллі Порайка. Жертви творять суму \$1,052.00. Це їх обох увело в родину меценатів Інституту св. Івана. Життя меценатів зразкове, як і їх відношення до громадських обов'язків.

Orest P. to Bill C. (coming up to dinner the day after the Engineers' Ball).
"Bill, do you often use toothpaste in your hair?"

* * *

Ted S. and John R. and "Oooo La La" are masters at after-dinner supper walks down Whyte Avenue. Eh, girls?

* * *

Whenever the Harry Belafonte record is beating away South Sea ballads Orest L. can always be found sitting in an arm chair near the Hi-Fi meditating. It's O. L.'s record.

М. Д. ШЕМЕЛЮКИ

Михайло Шемелюк — це один з того малого числа українців у Канаді, що виключно своїми власними силами осягнув позажного ступення у науці і зайняв бидне становище у громадськім життю.

Родина Шемелюків приїхала до Канади з села Волковець, позіт Борщів, Галичина. Вони осілися на фармі в околиці Етельберт, Ман., у 1912 р. Початки на фармі були тяжкі для цілої родини, а тим більше для Михайла, що був найстаршим із хлопців, бо треба було робити за дорослого тоді, як йому минало чотирнадцять років.

Він завжди мав охоту ходити до школи й опанувати англійську мову. На жаль, він не міг ходити регулярно до школи, тому що мусив працювати фізично і дійшов тільки до третьої читанки. Це був початок і кінець його науки в той час. Більше не було зможи на дальшу науку.

Впродовж наступних кількох років він працював удома і між чужинцями, де він скорім темпом учився англійської мови. Бувши між чужинцями, він відчував брак шкільного знання і тоді сформував пляни на дальнє, щоб здобути шкільного знання. Складати пляни легше, ніж їх виконати. Він тоді заробляв \$20.00 місячно із такої м'зернісії платні було трудно відложить грошей на науку.

Не було кому захотити його до школи, а навпаки виставлялося, що, мовляв, твої товариші женяться, беруть фарми і т. п. Всякі такі приваблення полишили свої пляни не вдалися і ми бачимо його вже в грудні, 1918 року, як студента на першім році в Рільничій Школі, в Вінніпегу.

Він зробив цей головний крок, хоча був свідомий труднощів тому що не мав доброго підготовлення до студій. Однак, завзяття та віра в Бога і самого себе перемогли, і він перейшов свої іспити успішно після двох семестрів у тій школі. Опісля він вступає до “Вищої Школи” в Вінніпегу і там перейшов іспити з таким успіхом, що вже в вересні, 1921 р., за дозволом Департменту Освіти ми бачимо його на посаді вчителя в околиці “Келд”, недалеко від Давфін.

В наступних роках уся його праця була скерована на осягнення дальнішої освіти. По скінченню Вищої Школи в Вінніпегу та учительського семінара в Давфин і Саскатуні, він починає вчителювати в Саскачевані.

Щоб досягнути своєї цілі, він вчителював уліті по околицях, а взимі ходив до університету. Ця праця і витривалість увінчалися успіхом 1929 року, коли він одержав ступінь B.Sc.

Це його також ще не задоволило і він дальше плянував продовжувати науку. Але фінансова криза 1930 року заставила його покинути свої пляні на неозначений час. Михайло переїзджає на стале перебування до Алберти, де він почав свою кар'єру, як учитель. Його назначили директором "Вищої Школи" в Спеден, Дервент і Гері Гіл, де він був аж до 1941 року. Він повертається назад до Університету в Едмонтоні і окінчує Рільничий Факультет 1943 року. Його прийняли на посаду агронома і він осівся в Смокі Лейк. Там він проживає досьогодні.

На посаді агронома він перебував поверх сім років і за той час багато поміг старшим і молідшим фермерам. Під час його побуту там, багато хлопців і дівчат вигравали нагороди в рільничому поступі. Деяч члени організацій молоді — Павловський із Спеден то Болтон з Ейбі вигравали першу нагороду на світових виставах у Торонто й Чікаго.

Від 1951 року він управляє своїм власним заведенням чищення на-
сіння, і таким чином він є першим українцем у Канаді в цім підприємстві.

Через цілий час своїх студентських років та вчителювання, він зав-
жди брав живу участь на всяких громадських підприємствах; як напр.: концерти, представлення, відчities, збори та все, що входило в обсяг на-
родно-культурної праці. Він не тільки сам працював, але заохочував і
інших до праці. Для дітвори ніколи не жалів часу, але вимагав від них,
щоб училися української мови, українських танків і пісень. Він вико-
нував це поза годинами і безплатно. Свою любов до такої праці він зав-
дачує тим ідеалам, що він здобув в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні
та Укр. Інституті ім. М. Грушевського в Едмонтоні. Він став членом обох Інститутів і ніколи не пропускав їхніх з'їздів.

Учителюючи в Спеден, він одружився з Анастазією Стельмащук, дочкою п-ва Й. Стельмащука, родом з села Яструбичі, повіт Сокаль, Галичина. Є в них четверо дітей: Євген, Денис, Мирослава і Маріянна. П-ні Шемелюк також активна членка жіночого товариства. Довший час вона була членкою заряду і головою товариства, вчила дітей в Українській Школі, а тепер провадить Церковним Хором при Укр. Православній Церкві в Смокі Лейк та світським хором при У. Н. Домі. Тепер, крім учителю-
вання, вона також є провінціальною репрезентанткою С.У.К.

Своєю скромною працею вони обое багато спричинилися до поши-
рення доброго імені обох Інститутів та розбудови Укр. Православної Церкви. Живучи у Смокі Лейк довший час, Михайло був у заряді управи церковної громади, а тепер є головою Укр. Народного Дому.

Це коротенький огляд життя одного з наших членів і бувших питом-
ців, що помимо всяких труднощів досягнули свою ціль: Він не жалував часу, труду і грошей, щоб поширити ідею свідомості між народом, яку ми так високо цінимо. Нашим теперішнім питомцям нехай він послужить за приклад.

Nick H. (referring to agricultural studies on balanced diets) — "It gives you a rough idea whether the cattle are being under or over fed."

Eli S. — "Yeh! You should have a rough idea after FOUR years."

ПЕТРО Й ТЕТЯНА ЛАЗАРОВИЧІ

Петро І. Лазарович родився 22-го грудня 1900 року в селі Баня Березів, Коломийського повіту в Зах. Україні. Трилітнім хлопцем (1903 р.) він з батьками приїхав до Канади. Поселилися вони в Ростерн, Саск. На десятому році він почав ходити до школи в Мічам. Тяжкі матеріальні обставини не дозволили йому закінчити школи й він її лише по 5-ій класі. Як побачимо з дальнього він школи не забув, а чекав нагоди на продовження науки. 1916 року свою думку про дальшу науку він виконує тим, що приїхав до Інституту П. Могили в Саскатуні. Тут він докінчує публічну школу та з блискучим успіхом проходить студії вищої та нормальної (учительської) школи. Потім він вписується на філософічні й і правничий факультети Саскачевенського Університету і 1927 р. одержує ступінь Б.А. Того ж року одружується з панною Тетяною Радик. Правничі студії довершує в Едмонтоні 1931 р. Тоді ж його приймають до адвокатської лави, однаке адвокатської канцелярії не відкриває, а війжджає на студії українознавства до одинокого тоді українського університету в Празі. Тут він познайомився з проф. Д. Дорошенком і іншими визначними українськими вченими та громадськими й культурними діячами. Одночасно в Празі він був і надзвичайним слухачем чеського Карлового Університету. Був потім у Відні, Будапешті, на Карпатській Україні. Відвідав також і Галичину і був на відкритті пам'ятника І. Франкові. Вертаючись до Канади в Лондоні, Англія, мав у "Ройял Інститут ов Интернейшенал Аферс" про українську справу реферат.

Глибокі студії свого фаху й українознавства та відвідини Європи й Галичини лишили глибокий слід на його діяльності й способу п'ходу до різних проблем, які йому доводилося розвязувати впродовж життя.

Ще будучи питомцем Інституту П. Могили в Саскатуні, п. Лазорович був відомий як талановитий студент та надзвичайно діяльний і агресивний провідник студентського кружка, а також і студентської діяльності. Це відкривало йому дорогу до ширшої й значнішої громадської діяльності в будучому.

Широке поле діяльності відкрилося перед ним з запрошенням його

1927 року на становище ректора Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні. Тут він виказав свій талан як педагог і громадський діяч. За час свого ректорства він підніс Інститут з матеріального занепаду, оживив діяльність студентського кружка та нав'язав зносини з кружками студентів Інституту П. Могили то його філії у Вінніпегу. Був сам активним і повним запалу до праці на громадському полі, в магав того й від своїх вихованців, питомців Інституту М. Прушевського. Там же, в Інституті, він виявив свій музичний талан, диригуючи 18 років світським і церковним хором Інституту. Диригував він і спільними хорами.

Оцінюючи працьовитість і здібність п. Лазаровича, громадянство 1937 року вибирає його головою Союзу Українців Самостійників Канади. На цім становищі він пробув кілька років.

П. Лазарович вглибогий і річевий промовець. Брав участь у різних дебатах та завжди є побажаним промовцем на Народних З'їздах. З початком діяльності в Канаді Комітету Українців Канади п. Лазарович і на цьому полі попрацював немало. Був вибраний головою місцевого Комітету Українців Канади; їздив на конгреси КУК, виголошував промови. Поміг в Едмонтоні зорганізувати відділ Українського Т-ва Взаємної Помочі. Свою діяльність виявляв також і як публіціст: пише дописи й розвідки в українській і англійській мовах.

1947 р. п. Лазарович був іменований Королівським Радним. 1948 р. він був головою Асоціації адвокатів в Едмонтоні. Був президентом Канадського Клубу, головою Публичної Бібліотеки і др. Під цю пору є головою Товариства Українців Самостійників Канади.

Пані Тетяна Лазарович, з родини Радик. Була питомкою Інституту ім. П. Могили в Саскатуні. Одружившись з п. Лазаровичем, вона, хоч і сама була і є велими діяльностю в житті громад, віддала себе на сталу й незмінну працю для своєї Церкви, громади й молоді. Немало праці пані Лазарович віддала для української молоді, коли її чоловік, п. Лазарович, був ректором Інституту ім. М. Грушевського. Як учителька з фаху, її можна завжди знайти там, де дбається за навчання й виховання українських дітей і молоді — це при Рідних і Недільних школах, при СУМК.

В Едмонтоні пані Лазарович відразу включилась до праці СУК. Була представницею Провінціяльної Екзекутиви СУК на Алберту, потім роки секретаркою, скарбничкою, заступницею голови Провінціяльної Екзекутиви.. Особливу увагу й працю віддавала й віддає пані Лазарович у Жіночому Т-ві при Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Була головою цього Т-ва в 1932 і 1947 роках, а 1952 р. була відзначена за 25-літню працю відзнакою та грамотою.

Була в Т-ві рек. секретаркою, фін. секретаркою, заст. голови та головою Української Школи. Довший час була головою Театрального й Програмового Комітету, належала до Червоного Хреста, є активною в Льокальній Жіночій Раді, діяльна в ІМКА, членкиня Канадського Клубу.

Та найбільше увагу пані Лазарович віддає справам Недільної Школи, де формуються душі українських дітей.

Як учителька й дбайлива мати, пані Лазарович разом зі своїм чоловіком, люблячи й самі музику, віддали багато чуття й терпіння на виховання своїх дітей. Їх доня Зоя велими відома скрипачка — закінчила "Ройел Академі ов Мюзік" в Лондоні. Доня Льоня також скрипачка й грала в симфонічній оркестрі; доня Гая, тепер пані Липка, добра піяністка; син Денис — челяст, грає в симфонічній оркестрі. Всі згадані діти з родини Лазаровичів пройшли добру школу мистецького виховання та українознавства від батьків спершу, а потім і в СУМК та при церкві.

Родина Лазаровичів попри свою визначну громадську працю також і жертвенна. Вони увійшли в почесну родину меценатів Інституту св. Івана.

ПЕТРО й ОЛЬГА ФІГОЛЬ

Батьки Петра Фіголя приїхали до Канади із Звіняче, Чортківського повіту, Зах. України, 1920 року. Родина Фіголів і в Зах. Україні почувалась матеріально добре, але бажання мати повну волю дій та росту привело їх до думки виїхати до Канади. Вони продали свій маєток і тому приїхали до Канади з грішми. На північ від Ламонт, в Алберті, вони закупили фарми, необхідну машинерію і почали господарку. Тут биростав їх син Петро. Він кінчив школу в "Свободі", потім вчиється в Едмонтоні та далі продовжував фармувати. 1931 р. він переїхав до Едмонтону і започаткував підприємство "Фіголь Транспорт."

Під час другої світової війни він дістав контракт від Американської Армії при будові "Аляска Гайвей." Було в праці у нього поєрх 500 троکів, а скрізь по дорозі були його кемпі для робітників і сбыту. По закінченні війни Петро Фіголь продовжував свою працю в Едмонтоні, виповнюючи контракти по доставі різних продуктів, овочів, городини і др. з Каліфорнії, Мексику і др. Пізніше він це підприємство продав. Сам Петро Фіголь товариський, має багато друзів і знайомих, що живуть по широких просторах Канади й Америки. Громадським справам багато часу віддавати він через рід своєї праці не міг. А все ж він є членом парохії Катедри св. Івана та меценатом Інституту св. Івана. До всяких українських проблем відноситься з повним вирозумінням.

Пані Ольга Фіголь — донька відомих і дуже діяльних батьків Прокопа й Катерини Магерів, — родилася у Федора, Алberta. Там вона відвідувала публічну школу. Частину середньої закінчила в Bon Accord, а докінчила вищу школу в Едмонтоні, перебуваючи в той час в Інституті ім. М. Грушевського.

Учительську школу закінчила в Кемроз, потім учителювала в Мірнам, Федора й Пено.

Пані Ольга Фіголь виховалась у діяльній українській родині. Це дуже добре на ній відбилося і вона, починаючи з молодих років, щиро працює для добра української громади. Діяльність її була і є різноманітна. Була вона одною з основоположниць Українського Добродійного Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана, вчила в Недільній Школі, керувала

молодим СУМК і була в Надзірній Раді старшого СУМК. Причинювалась до розбудови оселі “Барвінок.” Належала до Програмового Комітету і Освітньо-культурного Комітету. Допомагала в навчанні писання писак, була активною в базарах Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана.

Окрему діяльність розвинула пані Ольга Фіголь будучи членкинею Жіночого Комітету Інституту св. Івана. Працює вона тут 3 роки, а два з них головою цього комітету. Ці роки припали якраз на час будови нового Інституту і тоді Жіноче Товариство віддало під проводом пані Фіголь дуже багато щирої й корисної праці. Всі імпрези Інституту, як заложення Угольного Каменя, Відкриття Інституту, Бінга, Бенкети абсолвентів, річні збори членства, умеблювання й викінчення Інституту і др. — в усьому тому Жіноче Товариство проробило велику роботу і ту роботу виконувало з посвятою, а цим активним і творчим комітетом керувала пані Ольга Фіголь. Треба підкреслити, що пані Фіголь, як голова Жіночого Комітету, входить до Дирекції Інституту св. Івана, де також віддано не мало праці. Попри все згадане Ольга Фіголь є членкинею Світової Федерації Українського Жіноцтва.

Родина Фіголів мають четверо дітей. Найстарша з них Мирослава є мальяркою. Одружена з п. Калиновським. Сини: Зенон, Орест і Петро. Перший і третій вчаться в Університеті, а середній працює.

ФЕДІР і ВАСИЛИНА БОЙКИ

Православні українці в Едмонтоні мають Катедру св. Івана, Церкву св. Іллі і Інститут св. Івана. Разом те все вартоє багато грошей (\$700,000) і труду. Але не буlobи того всіго, якби не було добрих і щедрих людей, до котрих належить родина Бойків. Вони все брали участь в українських, народнім і церковнім житті, і ніколи не жалували часу ані грошей на різні потреби, щоб те все йшло уперед на добро церкви або на добро нашого народу. Родина Бойків належить до піонерів землі. Вони вірили у працю своїх рук, бо вже у третім пляцу господарюють.

Перше господарювали у Пруті від 1923 до 1928 року, а коли земля була виорана, то показалося,

що замало роботи для таких працювітих людей. У 1928 році вони купили $\frac{1}{2}$ секції землі в околиці Інленд (колись Борщів), звідки походять наші перші патріоти, як б. п. Тимко Гошко, б. п. Максим Засійбіда і інші. Там прожили аж до 1941 року, коли купили цілу секцію землі в околиці Вінтербурн, 8 миль назахід від Едмонтону, де зачинали фармувати наново. Тепер вони мають корови і продають молоко до Едмонтону. Господарка поплатна, та дуже інтересна бо порів року нема, треба трудитися 365 днів на рік. Нема часу дармувати.

Родина Бойків мали 10 дітей, 4 дочки і 6 синів. Всі вони мають добру

освіту і є добрими українцями і канадійцями. Федор Бойко народився 1899 року в селі Нівра, повіт Борщів, Галичина. До Канади приїхав 1913 року зі своєю сестрою, котра була видана за Г. Стасюком і їхала до чоловіка в Канаду. Федор приїхавши до Канади працював по різних роботах і фармах, а що полюбив працю на фармі, почав фармувати сам у 1923 р. Того самого року одружився з б. п. Василиною Луцяк, уроджена на Іспас, Алберта, 1900 року.

Початки їх були дуже бідні, але вони ніколи не впадали на дусі, вірили у кращу будучність. Їхня праця була благословенна й удається їм дробитися поважного маєтку. Вони не жаліли й дати на добре ціли, бо жертвували на Катедру св. Івана \$1,800.00, на Колеєгію св. Андрея \$200.00, на Інститут св. Івана \$500.00, це не включаючи малі датки, які коли б зі-брата докупи, також зробили б поважну суму.

З долею недоля ходить. 1946 року несподівано загостив смуток до їх родини. Захворіла п-ні Бойко і за сім годин закінчила життя на землі. Який це був великий удар, не можна словами оповісти — тільки той знає, що його переживає. Не було ради; помершим на цім світі покінчилось, але живі мусять дальше тягнути те, що їм приписано аж доки не прийде черга і їм.

Федор Бойко дороку жениться вдруге з удовою покійного б. п. Я. Ласійчука, Йосипою Ласійчук, яка була і є активною членкою Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана. Вони обое ще жертвують \$500.00 на викінчення кімнати в Інституті св. Івана і увійшли у коло меценатів.

П-ні Бойко має своїх два сини, так що тепер родина Бойків нараховує разом 12 дітей, і коли б прийшлося усім разом стрінутися, то треба було б великої хати, бо вже є і онуки.

Помимо того всього, п-ство Бойки не забувають за свій нарід, за свою церкву, як колись, так і тепер, несуть поміч де лише потрібно, а за це належиться їм щира подяка.

зібрав Николай Солован.

ДМИТРО Й ДАРІЯ ЯНДИ

Дмитро Янда, син Миколи й Олени, родився в Західній Україні. Приїхав до Канади 1912 року. Прийняв горожанство 1921 року.

З приїздом до Канади почав працювати друкарем українського часопису "Новий Край" в Ростерн, Саск. Від 1913 й до 1922 р. він працює у видавництві "Українського Голосу" у Вінніпегу спершу друкарем, потім стає форманом, співредактором часопису, а ще пізніше співуправителем його. Зимою відвідував Манітобський Університет. В справах "Українського Голосу" відбував поїздки від Алберти аж по Квебек.

1922 року переїхав до Саскатуну і тут пробував 10 років. В ті роки (1922-26) студіює філософію й право в Саскачеванському Університеті й 1926 р. закінчує його як бакаляр права.

Під час студій в Університеті жив в Інституті ім. Петра Могили. Був там заступником ректора, членом і головою студентського кружка, довголітнім секретарем і потім головою Інституту аж до 1932 р. Час від часу виїжджав з Ю. Стечишиним та другими провідними людьми з промовами на околиці.

Дмитро Янда, Q.C.

Пані Дарія Янда

Повноправним адвокатом став 1926-го року та членом фірми Бенс, Стівенсон, МекЛорг і Янда. Цього ж 1926 р. одружився з Доцею Конашевич.

1932 року переїжджає з родиною до Едмонтону. Тут стає членом адвокатських фірм, а від 1957 року стає головою фірми Янда й Грегори.

Від 1932 р. й до цього 1959 р. Д. Янда посилює свою громадську працю. Він був членом дирекції й головою Інституту ім. М. Грушевського; був, є й тепер головою відділу Комітету Українців Канади. Від цього комітету він виконує багато різної праці. 1949 р. з доручення КУК та IPO їздив до Європи й тоді обіхав велику кількість скитальських таборів та дав про спровадження скитальців до Канади. Належить до Союзу Українців Самостійників від початку заснування, а також і до Української Православної Церкви. Належить до адвокатських професійних товариств та є членом і інших професійних товариств. Є також членом двох адвокатських палат: Саскачевану й Алберти.

Від приїзду до Канади Д. Янда завжди був діяльним в різних громадських ділянках: освітній, організаційний, економічний. Не мало часу й праці віддав і на розвій УПЦ в Канаді. Про всі ті проблеми писав також і до преси.

Пані Дарія (Доця) Янда родилась в Гімлі, Манітоба. Походить з відомого українського роду Антона й Анни Конашевичів, які приїхали до Канади 1900 р.

Почала вона цікавитись народньою справою і жіночим рухом ще будучи студенткою, коли вона перебувала в Інституті ім. П. Могили. Все її життя пересякнуте повної посвяти працею для українства. Описати все те кількома реченнями неможливо й тому зацікавленим радимо довідуватись про те хоч би в таких виданнях як "Ювілейна Книга (1926-1956) 30-ліття відділу СУК в Едмонтоні", або в Ювілейній книжці СУК Канади "Чверть століття." В цій книжці читаємо:

"Визначною постаттю в жіночім русі в Канаді є Доця Яндова. (Ще

від часу як) вона була студенткою в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, належала вона до дівочого гуртка Могилянок і була членкою від початку Жіночого Т-ва ім. Ольги Кобилянської. Жива, енергійна і дуже здібна, вона захоплюється плянами та потребами жіночої організації в Канаді, і такою вона залишилася назавжди в організаційній та народній праці."

Доця Яндова була в числі тих, які заснували Союз Українок Канади і є почесною членкинею сюзу. Вона (1934-35) виготовила й редактувала дві книжки звітів жіночих з'їздів СУК, а 1936 р. редактувала першу Ювілейну Книжку СУК. Від початку заснування Жіночої Сторінки в "Українськім Голосі" впродовж 5 років була в редакційному комітеті, а від 1932 р. поверх 10 років була редакторкою тієї сторінки. Дописувала до сторінки аж до 1952 р. *Від 1934 р. була головою СУК до 1937 р. — 1935-1936*

1936 р. на Ювілейному З'їзді СУК Доцю Яндovу за її віддану працю вибирають Почесною Головою СУК. *Головою: 1933-34, 1937, 38, 1939-1940*

Вона була також одною з ініціаторок щодо створення музею Мистецтва в Саскатуні. Належала поза 20 років до "Кенедієн Гендікрефт Гілд", до льокальної едмонтонської "Жіночої Ради." Гід час війни виконувала багато різної воєнної праці; іздила з чоловіком в 1949 роках до Європи, щоб відвідати скіタルчі табори й помогти їм переїхати до Канади. 1956 р. вона редактує Ювілейну Книгу 30-ліття СУК в Едмонтоні. Того ж року Всеканадська Національна Жіноча Рада вшановує її почесним доживотнім членством.

Попри кипучу діяльність для громади, пані Яндова є зразковою мамою. Найстарший її син Роман є доктором медицини, тепер спеціалізується в Лос Анджелес. Доня Раїна, віддана за Файсона, закінчила університет і була лекторкою бактеріології в Албертійському Університеті. Син Віктор студіює в Університеті, а наймолодший Володимир ще живе з батьками.

Родина Яндів глибоко свідома й патріотична. Вони також жертвенні на різні культурні потреби української спільноти в Канаді і поза нею. Належать вони й до почесного кола меценатів Інституту св. Івана.

ОНІФАТ і ПАВЛИНА ЛУКІЯНЧУКИ

Оніфат Лукіянчук походить з Вайти, Манітоба, де 1903 року поселились його батьки. Тут він закінчив початкову школу й частину середньої, що дало йому основу до праці в українській громаді. В ті часи укра-

їнська громада у Вайті була дуже діяльна і молода людина мала де виявити своє здібності.

16-ти років О. Лукіянчук лишив батьківську хату й виїхав на декільки років на працю до Америки. Повернувшись додому він рішив продовжувати науку й тому поїхав до Саскатуну, де 3 роки перебув в Інституті ім. П. Могили. По закінченні відповідних шкіл він дальші 10 років учителював в Ростерн, Мічам, Біггор, Свейн Плейн і Гефорд, Саск.

Під час учителювання (1930 р.) в Біггор він пізнав п. Й. Кіящука, який був надзвичайно діяльним в житті громади та був визначним купцем на околицю. Тоді ж він познайомився з панною Павліною Кіящуковою і 1931 року вони побралися. На другий рік вони виїхали на працю до Гефорд, Саск.

Про Оніфата Лукіянчука як пильного й відданого народного діяча українська громадкість знала. У книжці “Двадцять п'ять літній ювілей Українського Інституту ім. М. Грушевського” стор. 48, читаємо:

“Роки тієї праці, про що знаємо із згаданої книжки, були в історії існування Інституту тяжкі. Щоб перебути обставини й вийти на чисту дорогу, треба було мати здібність і витривалість членства Інституту, а особливо його управителя. О. Лукіянчук був винахідливим і ощадним. Тому на зборах членів він міг показати здоровий фінансовий стан Інституту. То вже була підстава, щоб не турбуватись будучістю Інституту.”

З 1941 і по 1947 р. О. Лукіянчук разом з С. Цибаком мали в Торсби, Алта., загальну торгівлю, а потім до 1950 р. “Гримшов готель” і до 1955 року “Торсби готель.”

Тепер він є управителем “Гіnton готелю” в Гіnton, Алта. До успіхів в житті п. О. Лукіянчука напевно спричинювалась його дружина, пані Павлина Лукіянчук. Вона в кожній околиці, де їм довелось працювати, була діяльною, входячи в життя місцевих жіночих організацій. Будучи в Едмонтоні вона з повною посвятою виконувала обов’язки настоятельки дівочого відділу Інституту і була в рядах СУК. З переїздом до Торсби була секретаркою відділу СУК та дбала про свою родину. Цього року іх доня Зеня або сольвала відділ Домашньої Економії Албертійського Університету.

Обое вони, п-ство Павлина й Оніфат Лукіянчуки, як вже згадувалось, присвятили немало енергії й грошей на різні потреби українського життя. Увійшли вони в ряди будівничих Інституту св. Івана, як його меценати, жертвууючи для його розбудови \$1,115.00.

МАКСИМ і ПАВЛИНА КАНАСЕВИЧІ

Батьки Максима Канасевича приїхали до Канади із Західної України з села Васильківці, Гусятинського повіту 1900 р. й оселились в Манітобі коло озера Вінніпег, 5 миль від Гімлі.

Максим Канасевич родився 1-го вересня 1903 року. 1910 р. родина переїхала до Саскачевану й оселилась коло Прилейт. 1918 р. вони закупили фарми коло Ітонії, Саск. і фармували там до 1946 р. Батько Максима, Антон Канасевич, умів добре читати й писати й навчив сам своїх дітей, а їх було 9 душ — 5 хлопців і 4 сестри.

1920 р. Максим і його брат Павло були делегатами від Ітонії на з’їзд і собор УГПЦ в Саскатуні. Сам з’їзд і відновлення УГПЦ та Інститут ім. П. Могили зробили на них велике враження. Того року вони приймали у себе колядників від Інституту і вколядували тоді дуже поважну суму — \$200.00.

В роках 1921-22 і 23 М. Канасевич робив в Інституті ім. П. Могили,

МАКСИМ і ПАВЛІНА КАНАСЕВИЧІ

брав там вечірні курси, учився української мови. Став тоді членом Українського Народного Дому в Саскатуні та був членом його аматорського кружка. Це мало на нього поважний вплив, бо коли 1926 р. постав аматорський кружок в Ітонії, він був його режисером. В Ітонії від 1926 р. до 1940 р. православні Служби Божі відбувались в домі Канасевичів, а секретарем православної громади був М. Канасевич. Був він і головою тієї громади та членом і директором кооперативи в Ітонії. 6 років був шкільним тростом у Квінскул. Головна ж його праця — контракторство. Переїхавши до Едмонтону він став членом Катедри св. Івана, а тепер є в Управі Парохії та членом Дирекції Інституту св. Івана.

Пані Павлина Канасевич родилася в Фрейзервуді, Ман. Її батьки Іван і Анна Померанські. Віддалась 1930 р. Ще в Ітонії належала до Жіночого Т-ва і була в заряді. З переїздом до Едмонтону вписалась до Жіночого Т-ва Катедри св. Івана. Мають вони 4 дітей — двох синів і дві доні. Найстарший син Орест студіє геологію. Як фаховець декільки років працював в Арабії, а повернувшись далі продовжує студії. Другий син контрактор, а доні ще учається.

Родина Канасевичів щирі й свідомі патріоти та жертвенні люди. Щоб помогти Інститутові св. Івана вони жертвували на викінчення й умеблювання в ньому однієї кімнати.

Elizabeth — "What time is it?"

Rusty S. — "Must be about 15 minutes to 10 o'clock because Ronny just left for coffee."

* * *

Bill K. — "Did you know that an Indian mother names her new-born baby after the first thing she sees when she walks out of the tent with her papoose in her arms?"

Rusty S. — "I wonder what Betty would say?"

Betty K. — "Holy Cow!"

ОЛЕКСАНДЕР і МАРІЯ МАНДРИКИ

Батьки Олександра походять з Буковини. Родився він 2-го серпня 1903 року у Вегревіл, Алберта. Ходив до школи в Гейрі Гіл. Фармував там 20 років і тоді ж мав там загальну крамницю.

Переїхав до Едмонтону 1946 р., де придбав з братом готель “Транзит” і працює в ньому й тепер. Від переїзду до Едмонтону належить до СУС, до Катедри св. Івана та Інституту св. Івана. До УПЦ належав ще в Гейрі Гіл і свою увагу й жертвеність перевключив і на згадані установи в Едмонтоні. При будові Катедри св. Івана був помічним всебічно та жертвував поважні суми грошей. Розуміючи вагу Інституту св. Івана, він щиро на нього жертвував та увійшов в почесну родину його меценатів.

Марія Мандрик родилася у Вегревіл. 1923 року одружилась і з того часу стала до спільної праці зі своїм чоловіком. Належить від 1946 р. до Союзу Українок Канади та до Жіночого Т-ва при Катедрі св. Івана, де довший час була заступницею голови. Разом з чоловіком сердечно відносилася до українських установ та спричинялась до пожертв на них. Особливу увагу звертала на виховання своїх дітей, маючи 4 синів та одну доню. Найстарший син Юрій учився в Гейрі Гіл. Працював в різних місцях. Переїхав другу світову війну, будучи раненим в Голяндії. Він жонатий і має дві доні.

Син Михайло учився в Гейрі Гіл та на учительському відділі Албертійського Університету. Деякий час учителював. Потім учився на декоратора домів, а тепер в готелевій праці разом з батьком. Не жонатий.

Син Григорій закінчив Албертійський Університет по інженерському відділі й тепер працює в Департменті телефонічної системи Алберти. Він жонатий. Син Микола закінчив середню школу й потім пішов до праці, а тепер працює в готелі разом з батьком. Він жонатий. Марія-доня по закінченні середньої школи та “Олдс скул ов агрикулчур” віддалась і живе в південній Алберті. Має одного сина.

СТЕПАН і АННА ЦИБАКИ

Стефан Цибак народився 3-го вересня 1904 р. в Пайн Ривер, Ман. Там поселились були його батьки, приїхавши 1901 року з Галичини. Шукаючи кращої до управи землі, батьки Стефана перебралися до Сван Плійн, Саск.

В той час по фармах і місточках не було відповідних шкіл і тому 1919 р. Стефан поїхав до Саскатуну й поселився в Інституті П. Могили. Тут він перебував до 1925 року. Тоді він закінчив вищу й учительську школи. Потім аж до 1935 р. він учителював по різних місцях Саскачевану.

В кожній окрузі, де доводилося йому учителювати, він спричинявся до організації й побудов церков, народних домів, а також організував драматичні товариства, а пізніше й відділи СУМК.

1935 року залишив учителювання й почав торгівлю в містечку Гефорд, Саск. Тут він багато часу й праці віддав на побудову УПЦеркей. Організував відділ Взаємної Помочі та СУМК, будучи головою Окружної Ради тієї округи.

1941 року він переїхав до Торсбі, Алберта, де мав у спілці з О. Лукіянчуком склеп. Тут попри свою денну працю він розвинув визначну діяльність в місцевій громаді. За його порадою з фармів була перетягнена церква до міста і 1944 р. там була відкрита Рідна Школа. З 1947 й до 1951 року був співвласником готелю.

1951 р. Стефан Цибак поселився в Едмонтоні. Тут, як і по всіх інших містах, він ще ширше розвинув свою громадську діяльність, віддаючи багато свого знання й праці для православної громади та Інституту св. Івана. Він був членом Дирекції Інституту від 1953 й до 1957 р., її секретарем та учителем української мови.

Будучи членом парохії катедри св. Івана, він учителював у недільній школі. Від 1958 р. є головою Управи Парохії св. Івана. Цей обов'язок виконує він сумлінно й своїм впливом багато спричинюється до широго й братнього відношення членства парохії до Інституту св. Івана та потреб молодої парохії св. Іллі на північному Едмонтоні. Був він також членом Провінційної Екзекутиви СУС та її секретарем.

Пані Анна Цибак, з роду Анонайчуків, родилася в Канорі, Саск., 1907 р. Тут вона закінчила школу. 1920 р. родина Анонайчуків перебралась до Сван Плійн. Працюючи в Ріджайні, пані Анна почала свою громадську

діяльність при Народнім Домі, при Православній Церкві, в Жіночім Товаристві, в Аматорськім кружку та в хорі.

Перебуваючи в Сван Плийн дала почин до організації Жіночого Т-ва і була в ньому секретаркою, а потім головою. Скрізь, де вона перебувала, цікавилася громадським і церковним життям то працювала.

Перебуваючи в Гефорді від 1932 й до 1942 р., працювала при Церкві та Жіночім Т-ві й була головою відділу в Гефорд 1939-1940 рр., репрезентанткою СУК на округу та скарбничкою Пров. Екзекутиви СУК 1941 р. В Едмонтоні працює по різних комітетах Інституту св. Івана та при кафедрі св. Івана.

Короткий перебіг життя й діяльності родини Цибаків дає гарний образ діячів і співтворців українського життя в Канаді. Своє сердечне відношення до Інституту св. Івана виказали вони тим, що належать до його меценатів.

КАТЕРИНА і ЯКІВ ДАВИДЮКИ

“Серед української православної громади св. Івана в Едмонтоні є чимало глибоко віруючих родин, які своїми християнськими ділами у великій мірі прислужилися до відродження Української Православної Церкви в Канаді”, писав про родину Давидюків п. К. Теличко.

Це безсумнівна правда. В обох — у пані Катерини й Якова Давидюків — гостро розвинена благородна чутливість щодо допомоги другим людям. Вони це виявили не один раз і по різному. До того ж вони щиро гостинні.

Як піонери, родина Давидюків пережила, щоб прийти до добропуту, все, що можна охопити одним гарним висловом поета О. Олеся: “З журбою радість обнялась”... Дійсно! Почавши від маленької фарми та маючи четверо дітей від першої жінки, до яких додалось потім троє дітей другої жінки пані Катерини, було чим журипитись. Та була там і радість, яка приходила від згоди в родині та від перемог обставин, що потім привело родину до добропуту.

Подружжя Давидюків належать до Української Православної Церкви

з перших днів її відродження в Канаді. Вони жертвували для її потреб завжди та склали потім на будову Катедри св. Івана в Едмонтоні \$2,200. Складали пожертви на Консисторію, Колегію св. Андрея та на загальнонаціональні українські цілі.

Особливу увагу К. і Я. Давидюки звернули на потреби Інституту св. Івана в Едмонтоні. Вони виплатили на викінчення й умебльовання подвійної кімнати (кімнати для двох осіб) \$750.00. Це піднесло їх суму пожертв на Інститут до \$1,082.00. Так вони ввійшли в коло меценатів. Щоб ще більше помогти розбудові Інституту вони позичили йому \$9,000.00.

Інколи про такі пожертви й позички чуємо: "Мають — то й дають." Зовсім не так. Ті, що так говорять, могли б також "давати", але біда — в них, видно, немає зрозуміння дуже простого: що нам ніхто не дасть, коли самі не дамо. А коли хочемо жити як культурна громада, мусимо давати без пригадок і не чекати на когось, хто дасть перший...

В Едмонтоні є досить людей глибоко свідомих і патріотичних ділами і до них належить родина Давидюків. Це будівничі не тільки Інституту св. Івана в Едмонтоні, а також і ті, які щиро дбають про українську будучість в Канаді.

Яків Давидюк народився 10-го березня, 1882 р. в селі Онути на Буковині. Виїхав спершу до Америки 1901 р. Потім переїхав до Манітоби. В 1918 р. переїхав на фарму коло Едмонтону. Тут померла його перша дружина й лишила його з п'ятьма дітьми.

Скорі потім він одружився з удовою Катериною Липчук, що мала троє дітей. Пані Катерина походить із добре знаної родини Зваричів. Вона рідна сестра відомого всій українській Канаді патріота й мецената Петра Зварича.

Народилась пані Катерина 17-го грудня 1881 р. в селі Туловій, Снятинського повіту. Перший її чоловік згинув у першій світовій війні. Приїхала до Канади 1922 року.

Їх життя було повне родинних турбот і радості. В усьому тому вони ніколи не забували про свій національний обов'язок і їм за те належиться найглибше признання.

П. М.

ДМИТРО і НАДІЯ КОБИЛЬНИКИ

Дмитро Кобильник родився й виріс на фармі коло Дейсленд, Алберта. Учився в сепаратній середній школі (гайскул) в Едмонтоні і закінчив її 1929 року. Потім два роки учився в електротехнічній школі в Калгарах і закінчив її 1931 року. Економічна кріза, яка панувала тоді в Канаді, не була сприятлива, щоб у тім фаху дістати працю.

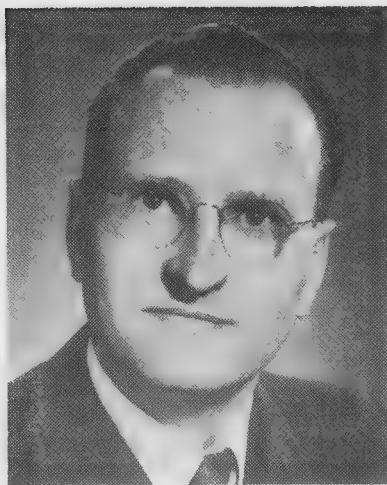
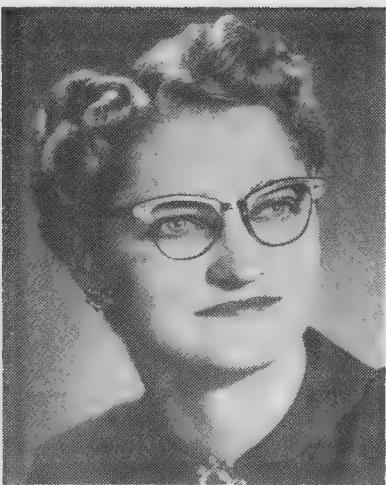
Восени 1934 р. він вписався на факультет прикладних наук Албертійського Університету і 1938 р. став бакалавром прикладних наук, як інженер електрик. Працює в тому фаху вже поверх 20 років в "Келгари Повер Лімітед."

Під час студій в Університеті він жив два роки в Інституті ім. М. Грушевського в Едмонтоні.

Одружився 1941 р. з панною Надією Грицюк з Дейсленд, Алберта. Дітей мають троє, два сини й одна доня. (Роман, Василь й Іванна).

Є членом УГПравославної громади в Калгарах від 1939 р. та звичайно належить до церковного заряду.

Пані Надія Кобильник доня Василя й Парані Грицюків з Дейсленду. Там вона закінчила й вищу школу. Потім започаткувала студії фармацевтики (один рік) в Едмонтоні і продовжувала їх в шпиталі Святого Хреста в Калгарах.

Дмитро і Надія Кобильники

Була активною в СУМК в Дейсленді, бувала на окружних з'їздах у Вілінгдоні і в Едмонтоні. 1937 р. в Саскатуні виграла за красномовство шилд. Є членкінкою СУК ім. О. Басарової в Келгарах. Закінчила літ-кій курс Історії України в Інституті ім. М. Грушевського, що був під проводом проф. Д. Дорошенка.

Від 1942 року й до цього часу (з деякими перервами) провадить церковним хором своєї парохії.

Обоє — п-ні Надія й п. Д. Кобильники — належать до числа тих небагатьох людей, які багато працюють для громади, а мало говорять про ту працю. Вони щировіддані й скромні громадяни. Вони жертвенні й сердечно відгукуються на кожний заклик та дбають про духове піднесення своєї громади. Будучи давніми членами Інституту св. Івана, вони увійшли в почесну родину меценатів Інституту і тим перебрали на себе честь бути завжди на сторожі потреб установи.

ДМИТРО Й МАРІЯ ФЕРБЕЇ

Дмитро С. Фербей, син Степана і Марії, народився 22-го липня, 1889 року, в селі Княже, повіт Снятин, Галичина (Західна Україна). Проживши свої дитячі й молодечі літа в рідному оточенні, він, 1909 року приїхав до Канади шукати кращої долі. В перших роках свого переживання тут, працював у копальнях вугілля в Британській Колюмбії і при будові вулиць в Келгари і в Едмонтоні, а 1914 року став власником Української Книгарні в Едмонтоні.

Перейнятій духом відродження, яке тоді організувалося в рідному селі він, поселившись в Едмонтоні, відразу почав брати активну участь в тодішніх громадських кружках, властиво співацьких і драматичних, а з ходом часу його книгарня стала живим ядром українського культурного життя не тільки в Едмонтоні, але в цілій західній Канаді.

Дмитро Фербей, так як і другі, побачив потребу установи, яка по-дбала б про рідне виховання молоді. Він став одним із перших основників Українського Інституту ім. М. Грушевського (тепер Інститут св. Івана), як також і його першим головою. Він не тільки був головою, але обіздив

Дмитро і Марія Фербеї

майже всі українські околиці в ціллях організаційних, в користь вище згаданого Інституту. Його щирість до цієї установи була відзначена по-вагою, яку членство мало до нього, бо був головою цього Інституту впродовж 18 років. Інститут ім. Грушевського завдячує йому не тільки своє заснування, але й велику моральну та матеріальну поміч. Свою увагу до Інституту виявляв також пожертвами й тому увійшов в почесну родину меценатів Інституту св. Іvana.

Що він далі інтересується організаційними справами, свідчить те, що тепер він є заступником президента гуртівні Індепендент Голсейл, членом товариства Українських Піонерів, членом Взаємної Помочі, активним членом СУС, як також активним членом Української Греко-Православної Церкви св. Іvana.

Дмитро одружився 4-го лютого, 1915 року, з Марією Говдою і вже втішаються обоє внуками від замужніх доньок Лесі і Наталки, та від одруженіх синів Осипа і Бориса. Втішаються також із того, що їх діти в народних справах йдуть їхніми слідами.

ПАНІ МАРІЯ ФЕРБЕЙ

Від самого початку праці п. Дмитра Фербеля для Інституту ім. М. Грушевського, пані Марія Фербей віддавала всю свою увагу й працю також тій установі. Вона дбала за молодь, як та мати, запрошуvalа студентів до своєї хати й широ їх гостила.

Активною членкинею Жіночого Товариства при Катедрі св. Іvana була з 1930 року. Перші 6 років вона була дуже активною в різних діяян-

ках товариства. Пізніше та активність дещо була припинена через слабість, але то тільки було на час слабости. Пізніше пані Фербей була знова активною. Найбільше праці пані Фербей віддала в комітетах церковнім і господинь. В церковнім комітеті вона дбала про прикраси церкви та порядки в ній. В комітеті господинь пані Фербей була 5 років одною з кухарок, помагаючи в приготуванні обідів і перекусок під час вистав, базарів, пікніків і др.

Багато праці пані Фербей віддала і будучи в комітетах Української Школи, Комітеті Матерів, в Просвітньо - Програмовім і Відвідування Хворих. Помагала в комітетах Добровільнім, Воєннім і Повоєннім.

1954 року Жіноче Товариство вішанувало паню Фербей грамотою і смолоскипом за її 25-літню працю для Товариства. 1955 р. Церковна Громада відзначила Марію й Дмитра Фербеїв почесним членством за їх довголітню працю.

Родина Фербеїв виховали четверо дітей в українському дусі й дали їм вищу освіту. Два сини закінчили університет і є аптекарями. Їх доня, Леся Івасюк, дістала на Албертійському Університеті диплом Домашньої Економії. Є вона діяльною і в Союзі Українок Канади. Обидві доні, Леся й Наталка, відомі в громадському житті, як діяльні членкині товариств та тим, що виховують своїх дітей в українському дусі.

МИХАЙЛО (ПОКІЙНИЙ) і ОЛЬГА ПОНИЧІ

Михайла Понича батьки приїхали до Канади з Топорівців, Буковина. Родина була велика, а він був найстаршим. Родився М. Понич в Пакан, Алберта. Ходив до школи в Смоки Лейк; середню школу закінчив у Вегревіл, а учительську школу в Едмонтоні. Тому що родина була великою, йому тяжко було здобувати освіту. Вчився, як і багато п'їбних до нього молодих людей, самотужки. Учителював 6 років і аж потім записався на правничий факультет Албертійського Університету і absольвував його 1938 року.

Як свідомий український громадянин М. Понич скрізь, де він працював, багато часу й праці віддавав для потреб української спільноти. Він був членом СУС і тому їздив на з'їзди, на Собори; був основополож-

ником УПЦеркви в Ту Гілс. Ще будучи учителем на півночі від Смоки Лейку (школа "Норд енд Мус"), він зорганізував Т-во Молоді, і потім скоро побудували в Барич Народний Дім. В цьому домі квітла культурно-освітня праця: були співи, танці, вистави. В тому житті діяльним був М. Понич. Передплачував "Український Голос."

Поза українські організації М. Понич належав до багатьох канадійських організацій.

Як адвокат М. Понич спершу працював на практиці в Едмонтоні, а потім відкрив свою власну адвокатську канцелярію в Ту Гілс. 1944 року М. Понич (як соціал-кредитовець) був вибраний послом у вегревільській провінційній окрузі і заступав її до 1955 року. В останні роки (від 1951) він був вибраним парламентським організатором партії — "гвипом." На новий рік 1950 дістав титул Радника Королеви.

Поза своїми обов'язками М. Понич знаходив час і на працю в Інституті св. Івана. Він глибоко вірив у світлу будучість Інституту, був приятелем студіюючої молоді та працівників в Інституті. Був зразковим членом Інституту й Дирекції Інституту, а своє відношення ствердив тим, що в тестаменті записав на Інститут \$1,000.00. Тим він увів себе в ряди почесних будівничих установи, в меценати. Помер Михайло Понич, проживши тільки 52 роки.

М. Понич 1930 р. одружився з Ольгою Гевко, яка родилась в Мондері, Алта. Училася пані Понич в Мондері, а потім в Едмонтоні, де закінчила і учительську школу. Від молодих років належала до українських організацій, а потім була головою СУК в Ту Гілс і у Вегревіл. З переїздом до Едмонтону увійшла в членство Жіночого Т-ва при Катедрі св. Івана й стала членкинею Інституту св. Івана. Працює й тепер як учителька, а поза тим із замилуванням віддається мистецтву. Щоб піднести себе на вищий мистецький ступінь, вона закінчила відомі курси в Бенфі.

М. і О. Понічі мають одного сина Леонарда, що студіює право в Саскатуні. Раніше перебував в Інституті св. Івана.

ІВАН і РОЗИНА КОЛІСНЯКИ

Б. п. Іван Колісняк родився в Україні 9-го червня, 1902 року. До Канади приїхав 1905 року з родичами, які осілися на фармі в околиці Мусідора, Алберта. Там виростав, ходив до школи і будучи підростком, інтересувався і народним життям. Був один з організаторів товариства ім. Адама Коцка, яке і донині існує. Брав участь в організованій Української Греко Православної Церкви, як у Мусідора так і в Ту Гілс.

В 1924 році одружився з п-ною Розиною Нікіфорук, що походить з дуже примірної родини зі села Завала, повіт Снятин. Почали вони фармувати, але не довго, бо хотіли мати свій власний склеп. Так і сталося, бо 1927 року переселилися до містечка Ту Гілс, де занималися усякою торгівлею, а це склеп мішаних товарів, скотом, (сток ярд), а головне, що б. п. Іван Колісняк був агентом Бритиш Американ Ойл Компанії через 31 років, за що був винагороджений золотою плякетою.

На протязі 31 років п-ство Колісняки брали живу участь у всякому русі. Свого часу п. Колісняк був через кілька років майором містечка Ту Гілс, служив в Bord off Трейд, у шкільній раді і у всяких інших гіконавчих публичних організаціях.

Коли б ми не вернулися до 1927 року, то не було б справедливо, бо того ж року народилася у них донечка Йосифа. Виростала їм на потіху а українському народові на славу. У школі Йосифа виявила свої здібності, покінчила публичну і середню школу з добрими марками і тому

ІВАН і РОЗИНА КОЛІСНЯК

родичі звеліли їй брати Університет в Едмонтоні. Закінчивши "Гом Економікс" 1950 року, зараз почала учити у школах по своєму фаху. Учила Йосифа школу тільки 3 роки бо вийшла заміж за д-ра Богдана Михайлишина, які мають тепер два сини і одну донечку.

Родина Колісняків завсіди була на першому місці, чи то на церковній чи народній ділянці, а як згадаємо про жертви, то вони все були першими. 1958 року п. Іван Колісняк несподівано відійшов у вічність. Нехай канадська земля буде йому легкою, проживши 55 років. У своїм посліднім завіщанню подарував \$1,000.00 на місцеву церкву в Ту Гілс, а \$1,000.00 на Катедру св. Івана в Едмонтоні, і \$1,000.00 на Інститут св. Івана в Едмонтоні. Отже родина Колісняків була щира, е і буде жертвенна і віримо, що це не буде послідною жертвою бо п-ні Розина Колісняк є благородна людина і жертвенна. Вона вже переселилася мешкати в Едмонтоні і купила собі вигідне мешкання недалеко своєї дочки, онучок і зятя д-ра Богдана Михайлишина.

написав Николай Солован.

ПАВЛО і ПЕЛАГІЯ МЕЛЬНИКИ

Павло Мельник народився 6-го травня 1880 року, в селі Косові, повіт Чортків, Галичина. Там же він скінчив сільську школу. До Канади приїхав зі своїми батьками 1898 р. Його дружина Пелагія народилася в селі Кальники, повіт Мостиська. Галичина, і до Канади приїхала з своєю рідною 1899 р. Вони одружилися 6-го липня 1904 року.

В 1905 році вони взяли "гомстед" в околиці Мирнам. Крім тяжкої фізичної праці на своїй господарці, він зорганізував пошту Мирнам і був її управителем до 1914 р., коли переїздив до Вегревіл. При організації першої школи він віddaє частину своєї землі, організує читальню Просвіти ім. М. Шашкевича, яка містилася довший час у його хаті. Від першого числа "Українського Голосу" він є сталим читачем його та взагалі щирим працівником на національнім полі.

Від самого початку заснування бурси ім. П. Могили в Саскатуні, він все щиро віddався потребам інститутів. Переїхавши до Едмонтону,

Павло і Пелагія Мельники

він щиро працює на церковно-громадськім полі. Він не тільки сам зложив значну суму грошей на потреби Укр. Інституту М. Грушевського, (тепер Укр. Інституту св. Івана), але й заохотив інших до цього. Він є одним із основників і фундаторів цієї так йому дорогої інституції. Він був вибраний кілька разів до дирекції Інституту та щиро працював, де гільки було потрібно. Всяка праця при народних з'їздах, організації СУС і його складових організаціях не обходилася без його щирої, тихої і лагідної поради і послуги.

СЕМЕН і МАРІЯ МИКИТЮКИ

Меценат та організатор релігійно-національного життя

Семен Б. Микитюк походив із села Набинці, повіт Коломия, Західна Україна. До Канади приїхав ще молодим хлопцем. Тут, полягаючи тільки на власні сили, здобув освіту й довгі роки учителював в Манітої, Саска-

чевані й Алберті. Як учитель, він багато віддав праці на виховання молодих кадрів українців та з повним відданням приймав участь у тровенні українського релігійно-національного життя. Будучи педагогом, він глибоко розумів вагу заіснування в Канаді виховних українських установ і тому був одним з тих, які прислужились до повстання в Едмонтоні Інституту ім. М. Грушевського, що тепер зветься Інститут св. Івана.

У книзі “Двадцятьп'ять-літній Ювілей Українського Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні” у відділі, який написав Петро І. Лазарович, під світлиною С. Б. Микитюка написано: “. . . . найбільш активний член Студентського Кружка в заснованню Інституту. На його внесок прийнято називу Інституту: “Український Інститут ім. М. Грушевського.” На 12-ій ст. читаемо, що п. Микитюк, тодішній секретар Інституту, говорив так: “Ми, закладаючи бурсу, мусіли бути незалежні від всяких сект і партій задля добра нашого народу. . . Тому ми всіми силами стараємося усунути всякі кордони між нашим народом, злучитися в єдність і спільно стреміти до кращого життя.” І далі довідується, що С. Б. Микитюк був також і першим колектором на Інститут.

1918-го року бачимо його на З’їзді Української Греко-Православної Церкви в Канаді в Саскатуні. Отже, він належав і до грома відроджувачів української історичної Церкви в Канаді. Під час святкування 40-річчя УГПЦ в Канаді у Вернон, Б. К., де останні роки проживав С. Б. Микитюк, він був нагороджений головою Президії Консисторії Впр. о. д-ром С. В. Савчуком Памятковою Грамотою.

Бл. п. С. Б. Микитюк був також відомим жертводавцем на церковній народні цілі, про що відомо особливо Інститутам ім. П. Могили в Саскатуні та св. Івана в Едмонтоні. 8-го червня 1958 р. під час посвячення угляного каменя нового будинку Інституту св. Івана в Едмонтоні він був відзначений почесною Грамотою Мецената Інституту.

48 років тому С. Б. Микитюк одружився з Марією Скавронською. Пані М. Микитюк у всі роки подружжя щиро підтримувала свого мужа в його праці і по його смерті лишилась жертвою й відданою українським справам.

Останні 8 років життя С. Б. Микитюк проживав у Вернон, Б. К. Він і там працював для громади й своєї Церкви. Смерть захопила його при виконуванні ним обовязків голови Української Православної Громади.

П. М.

ПЕТРО Й НАСТЯ ФАРАЩУКИ

Обоє були глибоко й сердечно віддані справам свого народу — обое покійні.

Петро Фаращук родився в Замші, Чортківського повіту Зах. України. У 18-му році життя він приїхав до Канади, до Вінніпегу. Відсіля переїхав до Калгарів, а ще пізніше до Торсби в Алберті. Тут він працював як ґоляр. Вільні години свого життя присвячував на самоосвіту. Багато читав та де міг був корисним своїй громаді.

Настя Фаращукова приїхала до Канади 1912 року із села Звінеч, Чортківського повіту. Походила з родини Волінських. З рідного краю привезла молитовника Й Кобзар Т. Шевченка. Це були її найбільші святощі. В старім краю була діяльною: співала в церковному хорі, була в Січі, у драматичному гурткові. В Канаді вона познайомилася з Петром Фаращуком і скоро потім подружились. З того часу всі її замилування до громадської праці стали ціллю життя подружжя. Вони не мали дітей

ПЕТРО Й НАСТЯ ФАРАЩУКИ

і свою до них любов перенесли взагалі на українських дітей. При повній підтримці свого чоловіка була вона одною з фундаторів Народного Дому в Торсбі, Алта., української православної церкви та провідною особою в аматорському гурткові. Перебуваючи в Едмонтоні від 1923 р., стала вона членкинею Православної Церкви та Союзу Українок Каєади.

Передчуваючи свій скорий відхід з цього світу, просила свого чоловіка в її імені зложить жертву на побудову ѹ умеблювання кімнати в Інституті св. Івана для двох осіб. Померла 30-го грудня 1957 року.

Петро Фаращук по смерти своєї дружини засумував і з туги тяжко заслаб. В шпиталі відвідувачам з Дирекції Інституту говорив, що він ще мусить сам і в ім'я покійної дружини записати на Інститут більшу жертву. Він цього не забув і в тестаменті записав на Інститут св. Івана \$1,000. Помер він 14 го червня 1959 року.

Були в житті обое зразковими членами українського роду і такими гідними відійшли зі світу, увійшовши в почесну родину меценатів Інституту св. Івана. Разом жертвували \$1,760.00.

Це чудовий зразок до наслідування.

ІЛЛЯ І АННА БОДНАРУКИ

Ілля Боднарук походив з Заваля, Зах. Україна, а Анна Боднарук з Топольницьких походила з повіту Кіцмань, з Буковини. Вони обое належали до перших 12 членів едмонтонської УГП церковної громади та були її почесними членами. В їх хаті відбулись перші збори церковного жіночого товариства. Ілля Боднарук був (через кілька років) першим головою церковного заряду, починаючи 1926 р. Були вони щирі, жертвенні й свідомі люди. Належали до різних товаристств, а також і до членства Інституту ім. М. Гругевського.

В їх честь і на їх пам'ять Віра (з Боднаруків) і Василь Котик жертвували на викінчення ѹ умеблювання однієї кімнати в новім Інституті св. Івана.

Василь Котик родився 17-го червня 1903 р. в селі Брідки, пов. За-

Ілля і Анна Боднаруки

ставна в Буковині. 19-літнім молодцем приїхав до Канади й на життя заробляв по майнах, вів різні бізнеси, а тепер працює для міста. 1941 р. одружився з Вірою Боднарук, донею Іллі й Анни Боднаrukів.

Віра належала до студентського кружка "Адама Коцка" при Інституті ім. М. Грушевського й приймала діяльну участь в житті української громади.

Обоє — Віра й Василь Котики — щирі й жертьенні громадяни й це виявили своєю жертвою на Інститут св. Івана.

Мають вони доню Карольку й всю свою увагу віддають на її добре виховання.

ВАСИЛЬ і МАРІЯ РУСНАКИ

Василь Руснак походить з Буковини із села Задубрівки, пошта Садигури. 1902 року, маючи 16 років, він з батьками приїхав до Канада, до Едмонтону. Жив постійно в Алберті. Фармував у Смоки Лейкові, працю-

бав на вуглях майнах коло Летбридж. Потім від 1927 р. почав стало жити в Едмонтоні. Вперше одружився 1909 року з Василиною Гніп, що померла 1944 року. Мали вони 3 доні — Дору, Василину й Марію. Всі віддані й мають разом 9 дітей.

Другий раз Василь Руснак одружився 2-го червня 1945 р. з удовою пані Марією. Її перший чоловік був Василь Володько.

Пані Марія походить з Волині, сено Кунин, повіт Рівне. Приїхала вона до Канади, маючи 3 сини й доню. Один син — Володько учителює в Сіба Біч, а два інші фармують, як і доня.

1932 року обоє були основниками православної громади в Сіба Біч. Пані Марія є членкинею Жіночого Комітету при Катедрі св. Івана в Едмонтоні та є господинею в залі ім. М. Грушевського.

Належить до членства Катедри св. Івана і Василь Руснак з дружиною є її меценатами, жертвуючи на її будову \$1,000, не враховуючи до того інших датків. Є він також і старшим братом в Катедрі.

Родина Руснаків щиро працюють для громади та належать до тих, що розуміють глибоко вагу розвитку рідних установ. Є вони й членами Інституту св. Івана, жертвуючи на викінчення й умеблювання кімнати \$500. Едмонтонська православна громада щаслива, що має таких зразкових громадян.

ІВАН і ОЛЬГА СЕМЧУКИ

Іван Семчук з'явився на світ Божий в зеленій Буковині, в селі Шубранець, Черновецького повіту, 25-го лютого 1899 р. Там він покінчив свою освіту й до Канади приїхав 6-го січня 1926 року.

Працював, як всі новоприбулі до Канади, скрізь. Найдовше на CPR залізниці, де 14 років був форманом. 1939 р. Іван Семчук відвідав свою чудову Буковину, там одружився й разом з дружиною повернувся до Канади. Зайнявся потім купецтвом і врешті придбав великий апартмент блок.

Іван Семчук один з поважних членів Катедри св. Івана в Едмонтоні. Ніколи, як скромна людина, не висувається, хоч дав значну суму на розбудови Катедри св. Івана. Підтримує він і українські установи та є щирим членом Інституту св. Івана і разом із своєю дружиною увійшли в коло людей, які розбудовують Інститут не тільки дрібними пожертвами при-

нагідно, а жертвували також \$627.00 на викінчення й умеблюва ня кімнати.

Пані Ольга Семчук від приїзду до Канади відразу стала активною в національно-церковному житті української громади та увійшла в ряди членкинь церковної громади. Від 1946 р. пані Ольга співала в церковному хорі Катедри св. Івана, працювала із СУМК (молодь), де була і є інструкторкою українського мистецтва у вишиванні й писанні писанок. Була також референткою й інструкторкою українського мистецтва при Жіночім Комітеті Катедри св. Івана.

Разом з чоловіком пані Ольга дбають про Рідну Школу й посилають до неї своїх дітей. Дітей у них двоє: Тарас і Орест. Тарас був членом і головою СУМК. Був він успішним в науці гри на піяно, малювання і був в науці першим. Чудово танцював народні танці, а тепер учається в Королівській Академії Балету в Лондоні, Англія.

Молодший — Орест ще учиться. Пані Ольга й п. Семчук звертають велику увагу на виховання своїх дітей. Це спричинюється у них і до глибшого зрозуміння ваги й потреби виховної установи Інституту св. Івана. Тому вони обое є членами Інституту, щиро жертвують на його рободову і напевно ще багато спричиняються до його зросту.

П. М.

НИКОЛА МАНДРИК

Нікола Мандрик родився в окрузі Гейрі Гіл, Алберта. Батьки його приїхали з Берогмету, Буковина, маючи 5 душ дітей.

Нікола ходив аж до закінчення до школи в Гейрі Гіл. Потім до 1927 року фармував. Пізніше він з братом Олександром придбали в Гейрі Гіл сторі і працювали в ньому 18 років. 1941 року вони обидва купили готель в Лак Ла Біш. 1951 року переїхали до Едмонтону. Й тут спільно купили готель "Транзит."

Нікола Мандрик добрий християнин й тому, переїхавши до Едмонтону, відразу вступив в членство катедральної парохії св. Івана. Є він широрожертвенним, бо жертвував на Катедру св. Івана \$1,500.00.

Він належить до кола щиріх людей й тому радо відгукується на поклики установ й щедро жертвує на потреби української спільноти. Є він також і членом Інституту св. Івана й жертвував \$500.00 на викінчення й умеблювання кімнати.

Його дружина — Марія — померла 1950 року. Мали вони 6 дітей. Чотири сини одруженні. Належать до Катедри св. Івана. Два з них в бізнесі, а другі два займають поважні праці. Дві доні ще ходять до шкіл. Тішиться Нікола Мандрик й унуками, яких є п'ять.

ЮРІЙ і АННА ЧОРНЕЛ

Юрій Чорнел родився в районі Андрю, Алберта. По закінченні середньої школи Іствуд в Едмонтоні він absolvuvav учительську школу в 1932 р. Деякий час учителював в Смоки Лейк і в околиці Андрю. 1941 р. absolvuvav Албертійський Університет по відділові фармації. По цьому 1944 р. він заложив Чорнел Друг Стор на 9832 Джеспер аве.

Юрій Чорнел був президентом Асоціації доргістів Едмонтону й околиць. Він є почесним членом Канадійського Легіону, відділу в Норвуд, та членом "Скотіш Райтс ов да Месонік Ордер"; членом "Гайленд Голф Корс" та членом "Роял Карлінг Клаб."

Пані Чорнел, бувша Анна Овчар, родилась у Вінніпегу, де закінчила науку гри на піяно та середню Ст. Джанс школу. Учительську школу закінчила також у Вінніпегу 1932 року і вчила в школах Федорі й Андрю в Алберті.

Панство Чорнел подружились 1941 року в Едмонтоні. Пані Чорнел є членкинею відділу освіти Жіночого Т-ва та Жіночих відділів Канадійського Клубу й Жіночого Комітету Інституту св. Івана. Є активною в Діточому садочку, Недільний Школі і в молодому СУМК при Катедрі св. Івана. Обое вони є членами Катедри св. Івана в Едмонтоні та щирими жертводавцями її, а також і для Інституту св. Івана. В коло будівничих вони увійшли, жертвуючи \$500.00 на викінчення й умеблювання однієї кімнати. Мають вони двох синів: Гери — 16 років і Давида — 12 років.

ІВАН і МАРІЯ СУЛИМИ

Іван Сулима родився в Радвей, Алта. Учився там же, а 1930 р. закінчив агрономічну школу у Верміліон, Алта. Потім деякий час фармував і врешті зайнявся торгівлею, маючи склеп мішаних товарів в Радвей, пізніше став ренчером і др.

Походить він з родини, яка дбала про розвиток українського життя. Тому й Іван Сулима працював в СУМК та був головою. Від 1926 року належав у Радвей до Народного Дому і УПЦеркви. Переїхавши до Едмонтону, він продовжує своє членство в СУС та Катедрі св. Івана.

Іван і Марія Сулими

Іван Сулима завжди був жертвенним, людиною щирого серця, спокійний, зрівноважений і відданий українським справам, про що не розповідає, а робить.

1937 року Іван Сулима розпочав в Едмонтоні підприємство "Вестерн Кебінет" і "Вестерн Скул Суплай." Це великі підприємства й вони щороку зростають. Є він президентом "Індепендент Кар Сейлс."

Пані Марія Сулима з Романчуків із Стрий, Алта. Її батьки мали провідну роль в громадському житті. Це передалось і пані Сулимі, що була в Народному Домі та належала до УПЦЧеркви. По закінченні середньої школи вчилася в учительській школі в Кемрос, Алта. Потім учителювала в Стрию, Довнінг і др. Завжди належала до УПЦЧеркви до СУМК, а тепер СУК і до Жіночого Т-ва при Катедрі св. Івана. Багато часу віддає на працю в Діточому садочку, в Рідній Школі. Була в Комітеті Української Школи, тепер є головою школи українських танків, членкинею фундації ім. Наталі Кобринської та інше. Належить також до різних канадських установ.

Панство Сулими мають пятеро дітей, які виховуються ними в українському дусі. Пані Сулима сердечно віддана своїм українським справам і тому вона посилює й підносить щирі сторони свого чоловіка. Тому вони вирозуміло жертвенні й спільно віддані справам Інституту св. Івана, увійшовши в число його будівничих. Вони внесли \$500.00 на умеблювання й викінчення кімнати.

ІВАН і МІЛЯ МЕГЛЕЙ

Батьки Івана Меглея приїхали до Канади з Карпатської України. Іван Василь Меглей родився 6-го червня 1905 р. в Шандро, Алберта. Родина батька була чисельна, було 9 душ дітей. Іван Меглей до школи ходив тільки 8 років. Батько його був забитий 1914 року, коли малому Іванові було тільки 9 років. І це, хоч він учився добре, не сприяло в його дальшій науці. До 17 років був на фармі. Потім родинні обставини примусили його лишити рідну хату, і він пішов у світ шукати долі. 1924 р. почав працювати в готелі свого швагра в Смоки Лейк. 1926 р. почав закуповувати збіжжя. 1938 р., коли його швагро помер, він став управителем його

Катедру св. Івана в Едмонтоні і дав на її побудову поважну суму грошей. Обоє увійшли і в родину будівничих Інститутту св. Івана, жертвуючи \$500.00 на викінчення і умеблювання однієї кімнати.

Одна з їх доньок віддана за Родсінгера.

готелю і був ним до 1946 року. Від 1946 р. і до цього часу Іван Меглай живе в Ледук, маючи там свій готель (Нью Валдорф Готель).

1950 р. трапилось у цього велике нещастя, ѹ тоді трагічно загинула одна з 5-ох його донь.

Іван В. Меглай добрий батько та щира людина, яка ніколи не забуває про свої громадські обовязки.

Дружина його — Міля з роду Олекшів, родилася в Ледук, Алта. Побралася вона з Іваном Меглеєм 1932 р. Обоє вони завжди були діяльними в українському житті. Іван Меглай ще від 1928 р. був при УПЦеркві у Смоки Лейку та був одним з її основоположників. Головою громади був тоді Василь Чумер. Підтримував він завсіди й

У ПАМЯТЬ НАШОЇ УЛЮБЛЕНОЇ МАМИ

Батько Михайло Райчиба з родиною дітей своїх складають \$750.00 на умеблювання одної кімнати в Інституті св. Івана в Едмонтоні, у память своєї жени і матері, котру попрощали зі сего світа в червні 1954 року.

Обидвое роджені в старому краю, 1888 року, тато приїхали до Гімлі, Манітоба, з села Кривенького, Гусятинського повіту в 1900 році. 1906 р. приїхали мама, з Улазова, Цішанів, до Гімлі також, де старша сестра за Іваном Чарнецьким, вже всіліся. Два роки з сестрою Касею ходили на роботи до Вінніпегу, а в 1908 році вийшли заміж. За два роки, вибралися

з бідних земель в Гімлі, до Саскачевану, і у Прілейт здибали гомштади. Залізницю до Прілейт вложено аж 1913 року, отже волами перевозилися і до Мейпл Крік ходили піша у зимі на роботи. Чотири милі з подвір'я був склепик де можна було купити дешо з конечностій до господарства.

1929 року, коли посуха не давала людям урожаїв на життя, тато виїхали до Піс Ривер шукати ліпшої землі. На ріці збудували великий корабель (скав) і дістали дозвіл перевозити людей і їх фармерські знаряддя. Скількістю ваги іскористю перепливу в порівненню з великою шифою Годсон Бейа, заробили собі похвалу, а чужинці прозвали їх "Да Рошен Нейві."

Тридцятого року на весні забрали тато зі собою на трока і на гару отця Майбу, Сташка Слотюка, Василя Гречана, Андрія Сарапука і двох новопібраних пар, панство Михайло Процкові і панство Петро Хомяки. Забрали дешо з машинерії, і повезли всіх до Форт Верміліон на гомштади. Цей гурток був осередком нинішньої української громади котра вже гарно розбудувалася і дається чути на громадсько-народнім полі. Здибаємо їх дітей у вищих школах і університетах, як питомців Інституту св. Івана. Року 1937 перевезли тато родину і п'ятьох дівчат з мамою на акри до Піс Ривер, а фарми в Прілейт лишили під газдівством сина одинака, Івана. Родинні обовязки на новім господарстві примусили тата перепродати бовта — і з жалем вони розпращаються з будівлею своїх рук, котру так уміло створили, що за сім літ їди на воді не мали ані одного випадку. Лишилося в них бажання, щоб у старости збудувати якийсь такий деликатний бовт, щоб возити людей на прогулочки тою улюбленою рікою, Піс Ривер. Ще один рік бачили свого бовта на ріці, відтак нова дорога вкоротила подорож, і фрейт почали возити машини.

Працюючи з родиною в Піс Ривер, тато не занехують гомштадів на Форт Верміліон, там забрали по кводрові кожній дитні, і щороку корчують і висрюють назначене число акрів. Опатентувавши їх, розпочали будинки на нове фармерство. Дівчата позакінчували школи й пішли на працю. 1944 року померла Катерина на 26-ім року, і цей біль викликав бажання жити у більшій громадці своїх.

З приїздом до Піс Ривер, родина зарядила, щоб на ті околиці доїздив священик. Отець Волохатюк гостив коли мав нагоду, але в місті Піс Ривер ніколи не назбиралося більше число громадян. В Форт Верміліон громада зростала, і гостюючи там з кожним Богослуженням, (мама дякували) родичі постановили замешкати на гомштаді і 1950 року вирентували акри.

Мама померла 1954 року в червні, в ночі після сусідського зібрання у відвілинах та читання для всіх, коли мама перечитали їм цілий "Український Голос." Поховали тліо в Піс Ривер, коло доні Катерини і нашої бабуні (татової мами), що померли в дорозі на гомштади, ще 1930 року.

Згадуємо їх мило і просимо Бога, щоб дав їм легкий спочинок, а тим часом хочемо зазначити нашу любов тим, що справимо кімнату в Інституті св. Івана на утіху українським дітям.

Написала Ганька.

"Phone call for Melnychuk!"

Peter M. (getting up from the table to answer) — "Oh! Gee! It's for Mrs. Melnychuk."

ЮРІЙ і ПАРАСКА ФУШТЕЇ з РОДИНОЮ

Юрій і Параска Фуштей зі своєю родиною вирішили включити у свій обов'язок викінчення її умеблювання однієї кімнати в Інституті св. Івана. Причина такого рішення висловлена п. Фуштєм виразно: "Бо," як він писав, "Інститут зробив мене й моїх дітей людьми ширшого світогляду."

Це признання цікаве своєю сутністю. Сам Інститут, як матеріальна річ, про що п. Фуштей знає, не міг впливати на його духовий розвиток, а також і його дітей. Отже, в Інституті провадилася того роду робота, яка будувала людей духовно. Це тільки ще раз стверджує віру багатьох членів і симпатиків, що Інститут духовий осередок і місце, де молодь і бажаючі можуть здобувати національно-духове виховання.

Юрій Фуштей так про себе пише: "Я родився 27-го березня, 1898 р., в селі Іспас, на Буковині. Приїхав до Канади з родиною восени 1901 року. Осінь була дуже слотава й потяг, яким ми їхали, зійшов з рейок і перевернувся. Це було в Асинибоя, Саск. Багато тоді було людей покалічено й забито. Ми при Божій помочі вийшли з біди цілими, бо наш вагон був коло багажового й перевернувся тільки до половини. Всі інші вагони були перевернені. А канадське небо вкрився олив'яною хмарою й дощ ішов без кінця. Сонця не було видно тижнями.

"В Едмонтоні тоді було декільки склепів та іміграційний будинок. Дідя відразу розпитували про наших людей на фармах і допиталися. Поконавши всі перешкоди, переїхали ми в околицю Васел; тоді то були лісові пущі й балти повні комарів. В проліску на горбі дідьо викопали бурдей, укрили кецками і то був наш перший палац у новім краю. Я там виростав і прожив до зрілих літ.

"Одружився я з Параскою Цимбалюківною 9-го лютого, 1920 року. Жиолся нам щасливо. Дітей приросло девятеро: шість доньок і три сини. Маючи бажання дати дітям більшу освіту, став нам тоді у добрій пригоді Інститут ім. М. Грушевського. Хоч то були роки дипресії і про "фемілі елаунс" ніхто не чув, з Божою допомогою і силою працьовитих рук все переборолось. Тепер діти розійшлися по світі, кожне на своїм хлібі. Вони шанують своїх батьків і на Різдвяні свята з'їжджаються додому й тоді згадують про дитячі роки у ріднім гнізді — у бідній хатині на чотири стіни.

"Ми обоє, виховавши своїх дітей, стали повними господарями і 1947 року продали старе місце й перенеслися в околицю Шандро. Тут фармерка багато легша, земля чорна і врожайна, рівна й без каміння — аж проситься орати.

"І ми обоє, хоч уже й пристигаєм, любимо землю і її плоди та й дякуємо Богу за спокій, здоровя і за все добро, яке Бог нам посилає."

НИКОЛАЙ і ПАРАСКА ДОВГАНЮКИ

Николай Довганюк родився в Україні в селі Загайполе, позіт Коломия, 1894 року. До Канади приїхав з родичами 1902 року. Осілися вони в околиці Андрю, але не довго там були, бо взяли "гомстед" в околиці "Фармлія" теперішній Ту Гілс, і зараз осілися на своїх землях 1904 р.

Николай Довганюк працював по роботах аж до 1915 року, а як одружився з п-ною Параскою з Колісняків, тоді осілися вони на фармах таки коло його родичів.

Параска Колісняк родилася також в Україні, у селі Нізієн, повіт Коломия, 1899 року. До Канади приїхала з родичами до Мусідора, Алта., ще 1905 року, і дочекалася п. Николая Довганюка аж 1915 року, коли вийшла за нього заміж.

Від 1915 року п-ство Довганюки були дуже щасливі. Їх Господь Бог благословив діточками, трьома доньками і одним сином. Діточки гарно виростали і вони тішилися ними і дали кожному вищу освіту, а опісля ще і подружили їх щасливо.

Від 1915 до 1927 року вони працювали на фармі, аж коли С.Р.Р. збудував залізну дорогу таки почерез їх фарму, вони взялися за інакше діло. Збудували скlep разом з своїм братом б. п. Іваном Колісняком і провадили скlep мішаних товарів аж до 1938 р., коли п-ство Довганюки передбрали скlep на свої руки і разом з дітьми оверували ним аж до 1957 р. Того року продали скlep і подалися на відпочинок до міста Едмонтону де тепер замешкують.

П-ство Довганюки були довголітними членами і жертводавцями наших народних інституцій, бо ще від 1918 року Николай був членом Інституту ім. Мих. Грушевського в Едмонтоні.

Коли заснувалася церковна громада у містечку Ту Гілс, то вибрано п. Довганюка першим головою тої громади, а коли прийшло до будови церковці, то п-ство Довганюки подарували землю під будову церкви.

П-ство Довганюки є шеровцями "Українського Голосу", членами церкви в Ту Гілс, членами катедральної громади св. Іvana в Едмонтоні, членами Інституту св. Іvana в Едмонтоні і добрими жертводавцями.

Щастя їм Боже!

написав Николай Солован.

ПАНІ ПАРАНЬКА ЯРЕМЧУК

Пані Паранька Яремчук належить до тих перших батьків, які хотіли дати своїм дітям не тільки високу освіту, але й найкраще виховання, бо в житті обидві сторони людини дуже важні. Таке виховання ще від 1927 року дістали її двоє дітей в Інституті ім. М. Грушевського, а це Степан і Анна Яремчуки.

Ті часи на гроші були тяжкі, та не було й маєтку. Грошей на утримання дітей треба було здобувати тяжкою й мозольною працею і батьки спромоглися перебороти лихі обставини, щоб дати дітям відповідну науку, якої вони не могли одержати в ріднім краю.

Покійний Лука і Паранька Яремчуки приїхали до Канади з села Бовдури, повіт Броди, Зах. Україна, в 1907 році і посели-

лись в Бувелон, Алта. Початки на фармі в тих роках були дійсно пionерські. Родина Яремчуків примірно 40 років прожила на фармі. В 1930 році побудовано Український Народний Дім на Красногорі і при ньому було організоване Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, відділ С.У.К. Пані Яремчук була членкинею того Товариства ввесь час та довгі роки його касієркою.

При будові Української Православної Церкви в Мирнам пок. Лука і Паранька Яремчуки прилучились до роботи фізично й матеріально. Переїхавши до Едмонтону 1946 р., вони й тут причинилися працею й грішми до будови Української Православної Кatedri св. Івана і записані як її фундатори.

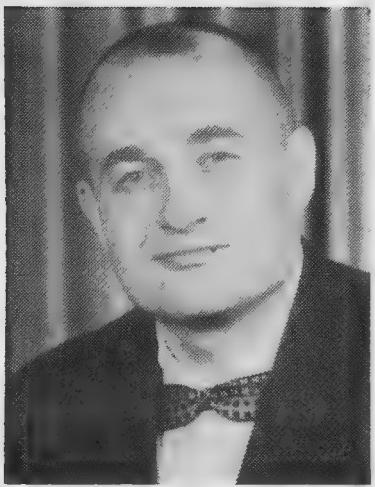
Дирекція Інституту св. Івана радіє, що батьки бувших питомців Інституту далі цікавляться цією установою, а також вірять, що релігійне виховання і навчання українознавства є і будуть основними для поколінь української молоді в Канаді. Українські студенти, які бажають бути поза фахом повновартісними громадянами Канади, повинні бути відповідно виховані, знати мову й історію народу, з якого вони і їх батьки походять. Це при пізнанні державної мови й культури поширює світогляд і робить таких людей більш вартісними.

Пані Паранька Яремчук була одною з тих перших, яка глибоко розуміла значіння виховного Інституту в житті українців, і тому жертвуvala \$500.00 на умебльовання однієї кімнати в новому будинку Інституту св. Івана в память свого чоловіка бл. п. Луки Яремчука. До цього часу пані Яремчук пожертвувала разом \$620.00.

З цим Дирекція Інституту має приємність додати на бронзовій таблиці меценатів і фундаторів Інституту ще одно імя.

Це також буде особистою гордістю для їх найстаршого сина д-ра Степана Яремчука, який три останні роки є головою Дирекції Інституту св. Івана.

С-МП.

ПИЛИП КАЛЯВСЬКИЙ

Пилип Калявський родився 12-го жовтня 1915 року в Радвей, Алта. Учився в Радвей і потім працював на фармі. З малих років любив музику й тому навчився грати на саксофон й клярнеті, грав в оркестрі брата, а пізніше й сам нею провадив. Звичайно найбільше грав по весілях.

Переїхав до Едмонтону 1938 р. З 1940 р. почав працювати в "Канада Пейкерс", де працює й тепер.

Належить до УПЦеркви, до Інституту св. Івана. Жертвенний, вирозумілий, мову українську вивчив самотужки й володіє нею дуже добре. Має двох братів і сестру. Батьки його походять з Галичини, з Перемишлянщини.

Як культурна й свідома людина глибоко розуміє значення Інституту св. Івана й тому жертвував на викінчення й умеблювання однієї кімнати \$500.00. Перед тим жертвував \$125.00.

Пилип Калявський може бути добрим зразком українця, який родився в Канаді, до української школи не ходив, а все ж є глибокосвідомою людиною, що знає мову й цікавиться розвитком української літератури. В додачу до того він дбає про свої установи як УПЦ та Інститут св. Івана.

МИРОСЛАВ ГАРАСИМ

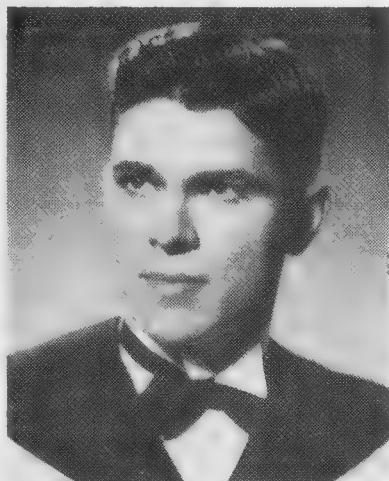
Мирослав Гарасим народився 9-го лютого, 1930 року, в Ту Гілс, Алберта. До школи почав ходити в Ту Гілс, а гайскул закінчив в Едмонтоні. В школі був завжди зразковим учнем.

В Університеті вибрав факультет медичний. Два роки брав саенс, а потім перейшов на арт. Пізніше почав учитись на правничому факультеті, який закінчив 1950 року.

Під час шістьлітніх студій в Університеті він одночасно належав і до резервової Повітряної Флоти, де одержав офіцерську рангу.

В час студій в Університеті він мав чотирилітню примушенну перерву. Це сталося через велике нещастя. Мирослав Гарасим брав лекції в керуванні аеропланом. Одного разу, коли він з учителем приземлилися своїм малим літаком, в той час надлетів великий літак, стався трагічний зудар. Учитель згинув, а п. Гарасим був тяжко потурбований. Лікувався в шпиталі цілий рік.

По виході з шпиталю Максим Гарасим побудував "Крествуд Шапінг Сентер." В цьому центрі він має тепер торгівлю споживчими товарами, а решту 13 відділів, як торгівельні приміщення, винаймає. Це його го-

ловна праця. Під час науки в Університеті всім підприємством управляють його батьки, маючи до обслуги до 40 робітників.

Максим Гарасим належить до "Клубу Іларіона при Албертійському Університеті" та до "Молодого Братства при Катедрі св. Івана." Глибоко цікавиться українськими проблемами. Самотужки навчився читати й писати українською мовою. Доказом його щирого відношення до свого рідного є й те, що він увійшов в родину будівничих Інституту св. Івана, даруючи \$500.00 на побудову й викінчення кімнати для однієї особи.

Минулого року Максим Гарасим відвідав Європу. Цього року їде знова й бажає відвідати землю своїх предків, Західну Україну.

Батьки Мирослава — Олекса і Катерина Гарасими — народжені у Вегревил. Завжди належали до українських товариств. Пані Гарасим, живучи в Едмонтоні, є в Жіночому Т-ві при Катедрі св. Івана й тут виконувала різні призначення. Працювала для "Червоного Хреста", "Тег Дей", "Стемп Бер", "Комюніті Чест" і др. 1948 р. була головою Жіночого Т-ва, а потім заступницею; очолювала "Добродійний Комітет", членкиня СУК, УГПЦ та Інституту св. Івана. Пан Гарасим був членом СУС, УГПЦ, Інституту св. Івана та був членом його Дирекції. Мали вони четверо дітей і всім дали добру освіту.

ТЕОДОР ГАСКЕЙ

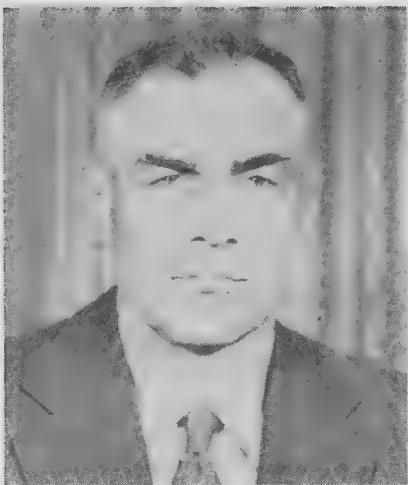
Теодор Гаскей родився в січні 1897 року в селі Ставчани, повіт Кіцмань, Буковина. Освіту дістав в Ставчанах і по скінченні школи 1913 року, маючи 16 років, вийшав до Канади шукати щастя. Приїхав без нікого, сам, і відразу почав працювати на залізниці (С.Р.Р.) в Саскачевані. З перервами робив на залізниці 34 роки. За ті роки два рази їздив на Батьківщину. Перший раз був там від 1924 й до 1928 року. В 1924 році він на Батьківщині одружився, зложив господарку і потім 1928 р. вернувся до Канади, щоб більше доробитись. Родину лишав дома. 1936-37 р. повернувся до краю й думав вже родину забрати до Канади, та обставини

були такі, що родина знова лишилась на Батьківщині. Робив на залізниці (форманом) і далі аж до 1950 року. Потім купив в Едмонтоні апартмент блок і залишився тут настало.

"Український Голос" передплачую з 1913 року. 1918 року був на З'їзді в Саскатуні, коли обговорювалась така велика справа для життя українців, як заложення УГПЦеркви в Канаді. Отже він належав до гурту основоположників УГПЦ в Канаді. До політичних організацій не належав, але постійно був прихильником СУС.

В Едмонтоні увесь час належить до Катедри св. Івана й жертвуєвав поважні суми на побудову Катедри та резиденції коло неї. Пізніше став членом Інституту св. Івана й увійшов в коло дійсних будівничих його, жертвуєчи, окрім принагідних даток, \$500.00 на викінчення й умеблювання кімнати. Жертвуєв він і на будову Церкви св. Іллі на північній частині Едмонтону.

Теодор Гаскей скромний і щиро відданий своїм установам. Це один з тих, що тихо й без гамору виконує свої обов'язки.

СЕМЕН ПАЛІЙ

Семен Палій родився 2-го серпня, 1908 року, в селі Кустин, Радехівського повіту в Західній Україні. Приїхав до Канади, до Едмонтону, 1928 року й працював де тільки було можливо. Стало живе в Едмонтоні від 1940 року й займається механічною роботою. Ще не жонатий.

Живе самітно у гарному й чистенькому мешкані, де досить того, що виявляє зацікавлення господаря: є там книжки, журнали, часописи, телевізія. Любить читати й на це відає увесь свій вільний час. Є він сумлівним і словним.

Розуміючи значення виховання української молоді, приєднався до членства Інституту св. Івана, жертвуючи на викінчення і умеблювання кімнати \$500.00. Належить до Української Католицької Церкви.

ПЕТРО й ЗЕНЯ ЛІЩАКИ

Батьки Петра Ліщака — Микола й Текля — в кінці 1920 року приїхали до Канади із Західної України. Микола Ліщак по приїзді до Канади 20 років працював на Національній Залізниці і потім як сторож в Національній Овочевій Компанії аж до 1958 р. Мали вони трьох синів і одну доню.

Їх син Петро початкову школу закінчив в Калдер, а гайскул в Вестглен. Одружився він із Зенею Крук 1954 року. Працює на Національній залізниці як стрілочник з 1953 року.

Його дружина Зеня походить з родини Івана й Марії Крук з Лавой. Іван Крук прибув до Канади також у 20-ох роках і одружився з Марією, що родилася вже в Канаді. Фармували в околиці Лавой все своє життя.

Зеня закінчила початкову школу в Гамбург, Алта., а Гайскул в Ту Гілс. Працювала типісткою в офісі, тепер доглядає дому.

Це молоде подружжя є активним в громадському житті і це виявили й тим, що зрозуміли потребу Інституту св. Івана й жертвували на викінчення і умеблювання кімнати \$500.00. Це їх увело в почесну родину добродіїв Інституту.

ВАСИЛЬ І АННА ПІДРУЧНІ

Василь Підручний є один із перших піонерів канадійської інтелігенції. До Канади він приїхав зо своїми родичами з села Іванків, Галичина, коли йому було три місяці. Його родичі поселилися в північній Манітобі, в околиці Етелберт. Скоро по приїзді, Василів батько помер. Його мати вийшла заміж за Федора Подіялюка.

Василь ходив до школи в своїй місцевості, відтак в Тулон, а даліше в Давфін. Підо впливом українофіла д-ра Г. Гонтера та різних дискусій, що тоді вели студенти, витворився дух любові до всього українського. Василь скінчив агрономічний факультет у Манітобськім Університеті.

Під час свого студентського життя він брав активну участь у дебатах, імпрезах і спортивних змаганнях. На дебатах у Саскатуні він познайомився з панною Райчибою, з Прілейт, з якою одружився.

Пані Підручна також походить з північної Манітоби. Вона народилася в окрузі Гімлі. Коли було їй один рік, її родичі переїхали на сталій побут до Прілейт, Саск., куди також переселилися Чарнецькі, Бойчуки, Філики, Скоробагачі, Кинасевичі та інші. Це були люди, що цінили освіту й були свідомі свого національного завдання.

Коли Анні було тринадцять років, вона молодою студенткою вступає в ряди студентства в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні. Там вона закінчує свій учительський семінар і стає вчителькою. Її перша учительська посада була в околиці Глеслин. Вона помогла зорганізувати там Жіноче Товариство, що інснує досьогодні.

Анна вийшла заміж 1928 року й від тоді обое з мужем були взірцевими громадянами, де б тільки вони не мешкали.

Пан Підручний уперше познайомився з Албертою 1926 року, коли був помічником-агрономом в околиці Вегревіл. Його запопадлива праця увінчалася майже казковими здобутками. Муніципал Норма одержав нагороду в сумі \$1,000.00 за візірцевий поступ. Учні п. Підручного та інших наших агрономів, як наприклад Магери й Шемелюка, осягнули світової слави титули "Королів Збіжжя" й "мастер фармерс", як напр. Павловський, Складани, Ілюки, Меленка, Порожний, Скрипицький та інші.

Панство Підручні мешкали в Вегревіл, відтак у Вілінгдон, де крім своєї праці п. Підручний був одним із організаторів Українського Народного Дому й Української Греко-Православної Церкви. Там пані Підручна зорганізувала відділ Укр. Жіноче Товариство ім. Н. Кобринської. Після

семилітньої праці в тих околицях Підручні переїхали до Смокі Лейк, де також уклали багато мозольної праці між нашими рільниками. Після шестилітньої агрономічної праці, уряд переніс його на важливе становище агронома до Вегревіл.

Панство Підручні виховали пятеро дітей. Кожне з них має добру освіту. Найстарша доня Лілея, кваліфікована вчителька музики й державної школи, вийшла заміж за Віктора Ханасика, також агронома-садівника. Василь ходить на 2-ий рік права до Албертійського Університету.

Пані Підручна є дуже активна в українських організаціях. Вона була довший час референткою мистецтва Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади й обіїздила жіночі відділи в Алберті, щоб навчати українського вишивання. Вона також активна в організації СУМК і помагає в тій праці, як тільки може.

Вона має природне зацікавлення до маллярства й кілька років тому виграла нагороду за свій образ "Український Великденъ." Пані Підручна є основателькою філії, "Гендікрофт Гілд" у Вегревіл, що повстала 1950 року й була головою цієї філії. Її вибрали на відпоручницю на провінцію Алберту й вона є членкою екзекутиви цієї організації.

Можна безпечно твердити, що наші народні з'їзди сильно відчували б відсутність панства Підручних. Вони не тільки приїжджають на з'їзди, але є щирими і жертвенними членами. Кожна справа, що вимагає допомоги, знайде її в цих наших працьовитих земляків.

Вони обоє є членами Українського Інституту св. Івана й допомогли Інститутові жертьвою около \$500.00. Василь Подручний був довші роки членом Дирекції нашого Інституту і все цікавиться його долею.

Бл. п. Василь Підручний упокоївся в Бозі 23-го листопада 1959 р.

МИХАЙЛО й АННА ФЕРБЕЇ

Михайло Фербей народився 6-го травня 1887 року в селі Княже, повіт Снятин, в Західній Україні. Вийшав до Канади 1906 року до Едмонтону, Алберта. На другий рік виїхав на роботу до копальні вугілля у Кровс-Нест-Пес. 1910 р. вернувся назад до Едмонтону й тут купив українську книгарню й вів її аж поки почалася перша світова війна. Тоді він лишає в книгарні свого брата Дмитра, а сам пішов на гомстед.

1913 року він одружився з Анною Винничук з Роял Парк. Вона родилася в тому ж селі що й Михайло, але пару років пізніше. Тому що пані Фербей була фармаркою, їм на гомстеді поводилось добре.

1919 р. вони обое вертаються до Едмонтону і Михайло знова взявся до торгівлі. Цим разом він започаткував першу українську м'ясарню і в ній вперше почали виробляти українську ковбасу й інші м'ясива. На тому місці тепер є м'ясарня, якою завідуєть пп. Марчишин і Байрак.

В той час Фербей увійшли в гурт тих людей, які тоді заснували Український Інститут ім. М. Грушевського. Не маючи сильного здоров'я, вони на пораду лікаря виїхали знова на фарму у Федора, Алта. Там вони прожили 20 років і там виховали осьмеро дітей — 4 хлопці й 4 дівчини, — які вже всі живуть самостійно.

Коли їх синів покликано на війну, фармів не було кому обробляти, Фербей знова перебралися до Едмонтону й цього разу він завідує фірмою "Фербей Едженсі", що продає реальності.

У Федора Фербей багато спричинилися до організації церковної громади, а потім і до будови Української Православної Церкви. Їх дім був завжди гостинним для всіх священиків, які мали там Богослуження, також і для всіх народних працівників, які приїздили до Народного Дому у Федора.

Коли почав діяти Інститут ім. М. Грушевського, вони завжди пристежджали на з'їзди і своїх приятелів привозили. Жертвували самі й друзів намовляли. Михайло Фербей був багато разів вибраним до Дирекції Інституту й виконував свої обов'язки сумлінно, як личить людині з великим чуттям та відповідальністю перед народом. Не проминули вони нагоди й тоді, коли Інститут св. Івана будувався. Вони стали в ряди будівників його, жертвуючи на викінчення й умеблювання кімнати. Разом вони жертвували \$778.00.

РОДИНА ФАРИН

Родина Фарин в Едмонтоні добре знана й шанована. Це родина щиріх і тихих працівників. Вона не гомінка й не висуває сама себе вперед, а висуває її віддана праця для громади.

Батько родини Григорій Фарина родився 21-го вересня 1892 року

в селі Стрілківці, Борщівського повіту в Західній Україні. Приїхав до Канади з батьками Гнатом і Катериною 20-го березня 1904 року і оселились вони коло Стюартбурн в Манітобі. 1909 року вони переїхали на гомстед до Нортдерн Валей в Алберті. Григорій Фарина закінчив сільську школу. Одружився в Канаді з Осипою з Степановичів, яка родилася 1894 р. в селі Тлумач, Коломийського повіту в Західній Україні. Вона приїхала з батьками до Канади 1896 р. також в околицю Стюартбурн, Манітоба.

11-го листопада 1913 р. вони подружились. Перші роки вони фармували, а потім він працював на залізниці й був секційним форманом. Тепер він на пенсії. Поза працею для родини вони працювали по церковних громадах Української Греко-Православної Церкви, в Народних Домах, належить він до ТУС, до Взаємної Помочі і др.

Вони зразково виховали й вивчили своїх дітей, які також віддані своїй громаді:

Розалія закінчила учительську школу 1933 р. і деякий час учителювала, а потім вписалась до університету в Торонті й закінчила відділ домашньої економії (В.Н.Е.). Завжди була діяльною в студентських кружках та у СУМК. З переїздом до Америки належить до проводу Української Православної Молоді та до Північно-Американської Ліги Української Молоді. Любить свою Церкву та співає в церковних хорах.

Катерина — пані Гобден — закінчила учительську школу десь 1941 року. Учителювала аж донедавна. Бере участь в молодечих організаціях як СУМК і др. та учити в Недільній Школі при Кatedрі св. Івана.

Роман був в канадійській армії і з нею за морем. По війні працював скрізь, де доводилося, а тепер працює на пошті. Був дуже активним в СУМК, а тепер в Молодому Братстві, де дістав нагороду як найбільш працьовитий член заряду. Багато відає праці в Українському Легіоні, помагає в підприємствах Інституту св. Івана, як бінго і др.

Всі діти Григорія Фарини були в Інституті ім. М. Грушевського: Розалія 5 років, Лев (др. Фарина) 2 роки, Катерина 2 роки і Роман 1 рік.

Д-р Лев Фарина висунувся в громадській праці на найвищий щабель від усіх дітей Григорія й Осипи Фарин — він є головою Союзу Українців Самостійників Канади.

Д-р Лев Фарина родився 13-го лютого 1918 року в містечку Лобстик, Алберта. Середню школу закінчив 1936 р. в Едмонтоні і тоді вписався до учительської школи. По закінченні її вчителює два роки в околиці Снятин в Алберті. 1939 року Лев Фарина починає студії окулістики в Колегії Оптометрії при торонтонському університеті. В Торонті, під час науки, він, як член СУМК з 15-го року життя, продовжує працю в організації і два роки (1941-42 рр.) очолює відділ СУМК. Там також він був секретарем, а потім і головою українського студентського товариства, яке він з допомогою інших організував при торонтонському університеті.

По успішному закінченні курсу окулістики 1942 р., Левко вERTAЕТЬСЯ до Едмонтону й відкриває власну практику. Щоб поглибити своє знання, Левко бере позаочний курс в Колегії Оптометрії університету Південної Каліфорнії, який завершує “пост греджуейт” піврічним перебуванням в гім університеті і в 1952 р. одержує докторат оптометрії (О.Д.).

До організаційної і потім до громадської праці д-р Фарина увійшов, вступаючи в ряди СУМК, 15 літнім хлопцем. Почав ту працю в Смоуки Лейк. Як здібний, рухливий і відданій організації він скоро вибирається на провідні становища у відділі, в провінційній управі і потім був обраний на голову Провінційної Ради в Алберті. 1948-го року перейшов до старшої організації — Товариства Українців Самостійників, займаючи

й там відповідалні становища та був вибраний головою провінційної управи ТУС в Алберті. Впродовж двох років презентував ТУС в едмонтонському відділі КУК. Там також його вибирають головою і під його проводом відділ КУК розвинув широку діяльність.

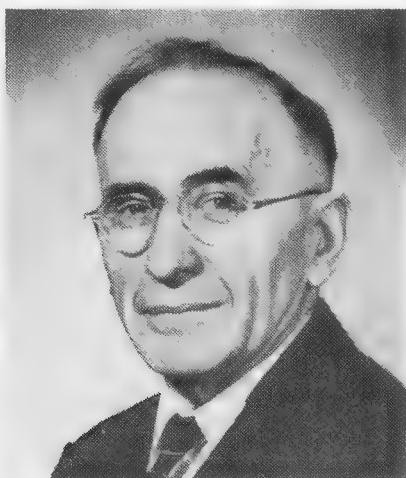
Як бувшого питомця Інституту ім. М. Грушевського не минула його праця для Інституту (тепер св. Івана). Він декільки років був в ньому учителем української мови. Ще пізніше він був членом та секретарем дирекції цього Інституту.

Д-р Л. Фарина здібний бесідник та як власник гарного голосу (тенор) він часто виконує сольо в світському та церковному хорах.

Поза українськими установами д-р Фарина є діяльним і в канадійських організаціях. Він є членом Канадійського Клубу, належав до Горожанського Комітету, був головою й секретарем Едмонтонської Академії Окулістів і третій раз був вибраний до ради своєї професійної організації і був він автором звернення до Королівської Комісії в справі освіти, що його минулого року внесла його професійна група.

В своїй дружині Наталці (дочка п-ва Діонізія і Єлісавети Івасюків) з якою він одружився 1943 року, д-р Фарина має вірного друга і широго співпрацівника. Пані Фарина також вийшла з рядів СУМК, потім перейшла до СУК і тут виявила себе доброю працівницею. Два роки вона була управителькою архіву, а два роки секретаркою централі і є добре обзнайомлена з українським культурним, громадським і церковним життям. Мають вони троє дітей — син Мирон і донечки Ліона й Христя.

Родина Фарин спричинила і до розбудови Інституту св. Івана. Вони спільно жертвували на викінчення й умеблювання подвійної кімнати. Загальна сума жертви родини на Інститут св. Івана виносить \$1,759.00.

ПЕТРО Й СОФІЯ ВАСИЛИШИНІ

Родина Василишиних у житті української православної громади в Едмонтоні має велике значення. Обоє вони визначні діячі й віддані своїму народові широ, працювали з посвятою. Та прийшла невідклична пора, коли, як співається в народній пісні: "коли час приходить — треба помирати..." Бл. п. Петро Василишин помер 23-го січня 1959 р.

Родився він 27-го січня 1895 р. в селі Рунгурах, повіт Коломия, Зах. Україна, в селянській родині. В рідному селі Петро Василишин скінчив

народну школу. Від 13-го й по 18-ий рік свого життя він бував на заробітках в Угорщині, Румунії, Бесарабії та в Галичині. 18-літнім хлопцем лишає рідний край і 1912 р. приїздить до Канади. Працював в копальні вугілля в Корбін, Б. К. 1916-го р. переїздить до Вегревіл й тут вивчає англійську мову. Вперше тут він знайомиться з молоддю, що мріяла бути учителями. 1923 р. набуває учительський фах і з того часу широко віддається українській громадській і церковній праці.

1931-32 роках, будучи вже одруженим, він приймає становище ректора Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні. Одночасно вчився в Албертійському Університеті на філософічному відділі.

Декільки років був головою Союзу Українських Народних Домів; був в управі ТУС і його головою. В 1934-35 рр. був головою Української Православної Громади. Багато віддав праці, будучи членом чи головою, в українській гуртівні “Індепендент Голсейл Лтд.” Був членом Товариства Купців в Едмонтоні і членом Взаємної Помочі. Довші роки був дописувачем до “Українського Голосу” й “Вістника.” Був також 8 років членом Ширшої Ради Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні.

В 1934 р. він набув власний склеп (гросерню), що й був його джерелом матеріальних прибутків.

Одружився він в 1931 році з учителькою Софією, з дому Дирбавків. Пані Василишин народилась в Канаді в родині Степана й Варвари Дирбавків, які належали до гурту свідомих і відданих народній роботі українців. Гайскул і учительську школу закінчила пані Василишин в Саскачевані, перебуваючи тоді в Інституті ім. П. Могили. Учителювала в Саскачевані й Алберті. Була пані Василишин одною з тих багатьох тоді учительок, які віддавали себе цілковито громадським справам. Поза шкільними годинами вона вчила дітей української мови, готовила з дітьми концерти й успішно з ними виступала публічно. Належала також до драматичних товариств; заохочувала дівчат і жінок до праці в організаціях і сама організувала відділи С.У.К.

В недавні роки організаційна праця була тяжкою, бо доводилося зводити боротьбу з комуністичними шкідниками, але молода працівниця не заломлювалась, продовжуючи свою освітню працю і це приносило визначну користь.

Коли її чоловік був ректором Інституту ім. М. Грушевського, вона широко опікувалась дівчатами та притягала й інших з поза Інституту.

Особливою працею пані Василишин треба уважати її активність в рядах С.У.К. Вона була в зарядах по відділах. В Провінціяльній Екзекутиві кілька років була головою й секретаркою. 1956 р. була вибрана домініяльною головою С.У.К., а в 1958 р. перевибрана. За її заходами був зорганізований молодший відділ СУМК в Едмонтоні. Реферуючи справу стипендій від С.У.К., вона виготовила необхідні матеріали до уділення стипендій студентам Інститутів. Перед цим була кілька років референткою при централі С.У.К. Як представниця своєї організації вона закінчила в Оттаві курс цивільної оборони. Як голова С.У.К. вона відвідувала відділи по Канаді та виголошувала промови на них. Брала також участь в Міжнароднім Жіночім Конгресі.

Василишині мають дві доні: Дарусю й Христю. Обидві дістали високу освіту й обидві одружені.

Д-Р ОРЕСТ і ПАВЛЯ СТЕЧИШНИ

Орест Стечишин син визначної і високозаслуженої для української спільноти родини, тепер судді Михайла і його дружини Анастасії Стечишин. Родився Орест 3-го лютого 1913 року в Плезент Гом, Манітоба. Публічну школу закінчив у Вакав, Саск., а Гайскул в Йорктоні, Саск.

З молодечих років Орест з пієтизмом студіював гру на скрипці. Виступав, як скрипаль, на концертах, радіо і дістав декільки провінціяльних медалів на музичних фестивалях.

На Саскачеванському університеті почав студіювати хемію з 1929 р., перебуваючи в той час в Інституті ім. П. Могили. 1933 р. він закінчує університет з гонором як B.Sc. з хемії. Науку не припинює і вже 1935 р. дістає M.Sc. з медичної хемії. Як успішний студент в хемії він дістав три сколаршипи (стипендії), але їх не використав, бо рішив студіювати медицину. Почав медичні студії в Саскачеванському Університеті, і продовживував їх і закінчив в Албертійському Університеті. Під час тих студій перебував в Інституті ім. М. Грушевського. Закінчив медицину в січні 1943 року. 1939 р. як дослідник в медичній хемії, працював в МекГіл Університеті, в Монреалі. Потім як інтерн працював в Дженерал і Роял Александра Шпиталах в Едмонтоні.

В жовтні 1943 р. дістав нагоду спеціалізуватись в анестетиці в Роял Вікторія Шпиталі при МекГіл Університеті в Монреалі.

1944 р. він одружився з панною Павлею Копоть з Фрейзервуд, Ман., у Вінніпегу. Дістав становище голови департменту анестезії в Дженерал Шпиталі в Едмонтоні, де працює й тепер. 1957 р. був президентом організації Медиків анестезії едмонтонської округи. Одночасно належав (і належить) до різних професійних організацій як "Хемічний Інститут Канади", "Фелов Американського Інституту Анестезії" і др. Від 1948 р. д-р Орест Стечишин є засвідченим спеціалістом Лікарів і Хірургів Роял Каледжу Канади.

Від молодих років д-р Стечишин належав до українських організацій. Є членом СУС, був заступником голови Провінціяльної Екзекутиви СУС Алберти; є членом парохії при Катедрі св. Івана в Едмонтоні та належав до її заряду. Є членом Інституту св. Івана. Завжди поза своєю професією цікавився життям української спільноти й спричинюється до її розвитку й тому жертвував на викінчення і умеблювання однієї кімнати в Інституті св. Івана. Як і в молодих роках, захоплюється він музичним мистецтвом.

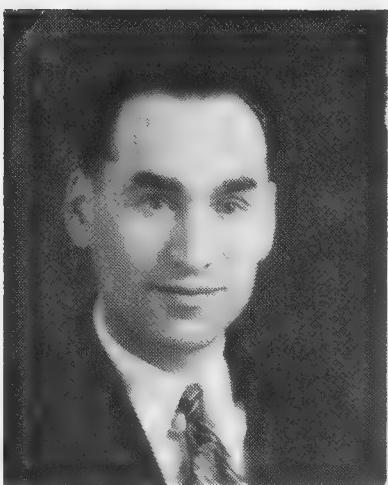
Пані Павля Стечишин з родини Копоть родилася у Вінніпегу, Ман. 12-ту клясу й Гайскул брала в Саскатуні і жила тоді в Інституті ім. П. Могили. Там вона й познайомилася із своїм будучим чоловіком. Учительську школу (Нормал) закінчила у Вінніпегу. Учителювала сім і пів року в Комарно, Селкірк і Бруклинс, Ман. В Комарно по шкільних годинах вчила в Рідній Школі.

У Вінніпегу пані Стечишин належала до Православного Собору св. Покрови, була членкинею Студентського Кружка. В Едмонтоні вчила й учити в Недільній Школі при Катедрі св. Івана, там же належить до Жіночого Товариства. Є також членкинею різних комітетів та належить до управи Жіночого Комітету Дженерал Шпиталю, до жіночої організації едмонтонської Симфонічної Оркестри і др.

Родина Стечиших мають дві доні — Галю й Марійку, які учащають до Недільної Школи та беруть лекції з гри на музичних інструментах.

Батьки пані Стечишин приїхали до Канади з Зах. України: батько з Кут, Золочівського повіту, а мати із Скали. Тепер на відпочинку й живуть в Едмонтоні.

ПЕТРО КАЛЯВСЬКИЙ

Петро Калявський уродився 1894 року в селі Кальникові, повіт Мостиська. 1906 року приїхав з родичами до Алберти, до найстаршого брата Григорія, котрий кілька років скоріше приїхав до Канади і фармував коло містечка Равнд Гіл.

Від 1907 до 1920 року був з мамою на фармі коло містечка Кінгмен. (Батько помер 1910 року). Від 1920 року занимався потрохи будовою в різних місцевостях, а тепер перебуває в Едмонтоні — на заслуженім відпочинку.

На Інститут св. Івана дав \$1,000.00. Також дав \$310.00 на Катедру св. Івана.

Весною цього року почнеться добудова третьої й останньої частини Інституту св. Івана. Коли про це довідались віддані члени Інституту і розуміючи, що добудова буде вимагати поважного вкладу грошей, вони самі почали відгукуватись, пропонуючи позичку, або присилаючи свої пожертви.

Добродій Петро Калявський прийшов з допомогою в той спосіб, що довів суму своєї пожертви поза \$1,000.00 і так увійшов в родину меценатів Інституту св. Івана.

КАСГЕР КОМАРНИЦЬКИЙ з ДРУЖИНОЮ

П-ство Комарницькі живуть у Вубалта, Алберта, і подарували на Інститут св. Івана \$515.00 і цим ввійшли в родину меценатів Інституту.

ІВАН ФЕДАН

Іван Федан з Арнольд, Пен., Зєдинених Держав Америки, прочитавши в кількох числах "Українського Голосу" огляд культурно-освітньої праці Інституту ім. Мих. Грушевського за минулі 25 років пожертвував на продовження праці \$1,000. Іван Федан (тепер покійний) жертвував тих \$1,000.00, оцінивши працю Інституту, з вірою, що його жертва не змарнується, але принесе як не більшу, то бодай таку саму користь для українського народу, яку принесли жертви всіх жертвовавців дотепер. Національна свідомість і любов до свого народу подиктували І. Феданові жертвувати \$1,000. Тим він дав примір гідний до наслідування багатьом українцям, яким доля пощастила доробитися більшого маєтку. Піддержують і розвивають українські установи свідомі національно люди своєю працею й своїми жертвами. Інститут заснований на те, щоб

збільшити число таких людей. Буде більше свідомих людей, буде більше жертв і буде більше освідомлюючої праці, а з нею українська ідея набере більшої сили. Іван Федан те розумів і своє розуміння виказав жертвою" - писав Ілля Кіріяк.

Дійсно, Іван Федан належав до не дуже великого числа людей в ті часи, які сприяли культурно-освітній праці без переконувань і прохання людей від установ. Він сам ішов на зустріч потребам, жертвував і не чекав подяк і нагород. Він ніколи не відмовляв і тим, які просили його помогти матеріально й іншим українським установам. На дорсгу Івана Федана стала й його дружина, помагаючи людям і установам.

ФЕДІР ПОДІЯЛЮК

Федір Подіялюк народився 1880 року в селі Бережанка, Борщівського повіту в Західній Україні. До Канади приїхав із своїми батьками 1893 р. Поселились вони в околиці Етелберт, Манітоба. Одружився він там з удовою Настею Підручною, яка мала сина Василя й деякий час жили ще в Манітобі. 1928 року переїхав він з родиною до Вегревіл в Алберті і від того часу постійно перебуває на заході Канади.

Пані Настя Подіялюк відійшла на вічний спочинок 1946 р., залишаючи його з 10 дітьми. Хлопці: Василь, Дмитро, Олександер, Тарас, Гринько і Мирослав. Дівчата — Ганька (покійна), Марія, Параня і Петра. Всі вони знають свою мову та свідомі свого походження. Це видно хоч би з того, що внуки панна Адринька й Василь Кіндрачук виховувались в Інституті св. Івана.

Сам Федір Подіялюк оскільки дозволяли обставини жертвував на Українську Православну Церкву в Канаді та на інші українські освітні установи. Довідавшись про потреби Інституту св. Івана, він жертвував \$500.00 на викінчення й умеблювання однієї кімнати Інституту. Федора Подіялюка за скромність і вирозумілість шанують всі, хто мав нагоду його близче піznати. Дарувавши на кімнату Інституту, Федор Подіялюк увійшов у значну родину членства Інституту св. Івана. Дирекція Інституту дякує щиро п. Подіялюку за жертву.

ПЕТРО Й АННА САНДУЛЯКИ

Батьки Петра Сандуляка приїхали до Канади 1912 року із Західної України, села Карлів, Снятинського повіту. В краю був ткачем, а в Канаді працював на залізниці С.Р.Р. в Летбридж-Чипмен-Едмонтон. Пізніше перейшов на працю на вугільну кopalнью. Тепер на відпочинку в Едмонтоні.

тоні. Мати його Марія з Воєвідків також із села Карлова. Мали вони тільки одного сина Петра.

Петро народився ще в Західній Україні і приїхав з мамсю до Канади 1922 року 14-літнім хлопцем.

В Канаді він ходив до публічної школи. Працював в ресторанах 15 років, а потім 18 років обслугував (waiter) у вагоні-їдальні на залізниці C.N.R. Робить і тепер там.

Пані Анна походить з родини Івана Банк та матері Параски з Криш'яків. Родилася у Вокс (Waugh), Алта., 8-го другня 1917 року. Там закінчила публічну школу. Віддалась за Петра Сандуляка 22-го травня 1943 року.

Обоє є членами парохії св. Іvana в Едмонтоні та членами Інституту св. Іvana. Як свідомі громадяни завжди були жертвенними. Не маючи дітей, вони добре розуміють значення виховання української молоді й тому жертвували на викінчення й умеблювання однієї кімнати Інституту св. Іvana \$500.00

ОЛЕКСАНДЕР і МАРІЯ ЧАРНЕЦЬКІ

Олександер (Олекса) Чарне茨ький родився 20-го березня 1901 року в Гімлі, Манітоба, як найстарший син Івана й Пелагії Чарне茨ьких. Батьки приїхали до Канади 1898 року. Скоро по приїзді батько повдовів, лишаючись з двома хлопчиками: Федьком і бл. п. Михайлом. Осілись були батьки в Гімлі і там він одружився вдруге з Пелагією Гізин, яка приїхала до Канади з родиною Ю. Бобіцьких з села Улазов 1898 року. Від цього подружжя було трьох синів: Олекса, Нікола та Іван.

В Гімлі земля була неврожайна і фармерство було бідне. Тому в 1909 р. декілька родин придбали гомстеди в південнім Саскачевані і переніхали туди 1910 р. Вперше та околиця звалася Клінворт, а пізніше її перезвали на Прілейт. Школи тут не було, це був степ, на якому ренчарі випасали взагалі худобу. До найближчого містечка Кіндерслей було 52 милі. В спілці батька та вуйка Бобіцького було три воли та пару коров і курей. В цих обставинах, маючи за собою 1-шу клясу школи з Манітоби, 9-річний Олекса почав помогати батькам в господарці, головно у випасі худоби. На 13-ім році життя почав працювати на фармі волами; по 4-ох роках

доробились вже ксней. Потім з'явились модерні машини, трактори, а з тим зростав і добробут. Часу на науку не було. 1921 рік був в житті Олекси переломовим, а власне і в цілій околиці Прілейту, Ітонії, Скепрі та Лідері. До того причинились питомці Інституту ім. П. Могили, Іван Бурак та Ілля Романчич, які в січні 1921 р. приїхали до згаданих околиць колядувати на Інститут. Вони розповіли про завдання та цілі Інституту, а що їхні оповідання були такі переконливі, що батьки Олекси погодились вислати свого сина на науку до Саскатуну таки зараз з колядниками.

Так у 20-ім році життя десь в половині січня того року Олекса почав науку в четвертій члясі публичної школи "Буена Віста." Початки науки не були легкі, треба було все "здоганяти", бо від вчасної весни й до пізньої осені школяр працював на фармі, а вчився тільки зимою. Так закінчив він публічну й вищу школи. 1926 року він вписався на Рільничий факультет Саскаченванського Університету, а восени 1928 року перейшов до Албертійського Університету. Спеціалізувався він в землеробстві та скотарстві. Весною 1930 року він закінчив науку агрономії (B Sc.) та виграв чашу факультету за красномовство.

За винятком 1923-го року Олекса проживав тільки в Інститутах ім. П. Могили та ім. М. Грушевського. Був діяльним в студентських кружках та в церковних хорах.

1930 р. Олекса виїхав до Форт Верміліон і там займався перевозом худоби та машин дідові М. Райчибі. Того ж року повернувся до Едмонтону, де мав наречену — прекрасну буковинчуку — доню панства Василя Турка (Турецьких), Харію. Того ж року в стінах Інституту ім. М. Грушевського вони 15-го листопада одружились і потім виїхали до Прілейт. Весною 1931 р. посли Горецький і Міськів переконали міністра рільництва Алberti, що в Мирнам потрібно українського агронома і в квітні того року Олекса й Марія починають там нову господарку. Пробули вони там до 1935-рока, а потім перенесено його на працю до відділу фармерської допомоги до Едсон і пізніше до Емпрес. В січні 1937 р. переходить на працю до Домініяльного Департменту скотоводства в Калгари, а осінню того ж року повертається на працю до Албертійського уряду на спеціальне становище "Рільничого дорадника в реабілітації посушних земель в південній Алберті" з осідком в Медисин Гет. 1939 р. він переноситься на становище агронома з осідком в Стетлер, Алта., а восени 1942 року департмент переносить його до головного фісу рільництва в Едмонтоні, що було пов'язане з військовими справами та мобілізаційним відділом армії. 1944 року департмент переносить його на працю до відділу скотоводства, де він як "Лайв Сток Супервайзор" працює й тепер. Є він також головою "Агрикалчарал Сивил Дефенс фор Алберта".

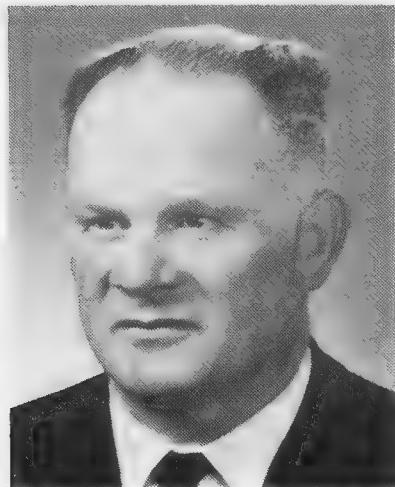
Пан Чарнецький є членом інститутів П. Могили та св. Івана, членом Т.У.С. та членом православних церков. Довші роки був членом Дирекції Інститутів ім. М. Грушевського та св. Івана; був членом Надзвірої Ради С.У.М.К. та пару років очолював відділ Т.У.С. в Едмонтоні.

Пані Марія Чарнецька довголітня члекиня Жіночого Товариства при Катедрі св. Івана й Інституту св. Івана; є члекинею Добродійного Товариства, яке очолювала кілька років.

Родина Чарнецьких має три сини й одну доню. Син Роман тепер є манеджером "Годсон Бей Дрог Департменту" в Саскатуні. Молодший Іван, по освіті агроном, одружений з норсою Ширлей Гніп, тепер продовжує студії в Університеті. Син Василь на другім році Університету, а доня Маріяна почала науку в Гайскул. Всі три сини прислуговували в вітварі Катедри св. Івана в Едмонтоні, активні члени С.У.М.К. та Скавтів.

Відвідували всі Рідну Школу. Доня також членкиння С.У.М.К. та "Гирл Гайдс."

Пані Марія Чарнецька, як зразкова мати виховниця, заслуговує на найвище признання. Родина Чарнецьких належить до числа меценатів, жертвуючи на Інститут св. Івана \$1,000.00.

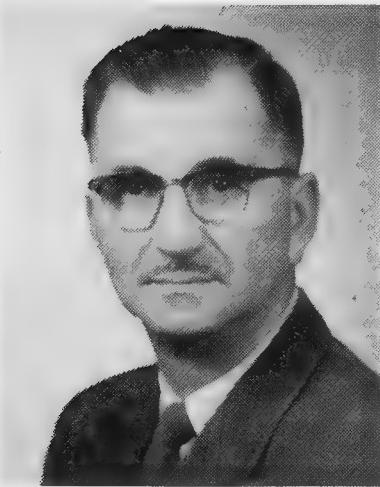
МИТРО Й МАРІЯ ЦИМБАЛЮКИ

Митро родився 30-го вересня 1911 р. в Сода Лейк, Алта., куди приїхали 1902 року його батьки: Максим Цимбалюк з села Борівці, Буковина, та Марія з роду Кузиків з того ж села. Займались фармерством. Мали семеро дітей — три хлопці й чотири дівчини.

Публічну школу Митро закінчив в Сода Лейк, а Гайскул у Вілінгдоні й Едмонтоні закінчив 1928 р. В той час, два роки з половиною, перебував в Інституті М. Грушевського. Роки 1932-33 вчився на агрікультурному відділі Албертійського Університету. По школі працював як манеджер ко-оперативи у Вілінгдоні. 1943 року одружився й 1944 р. на весні переїхали до Едмонтону. Тут вони обоє працювали до грудня 1945 р. По цьому купили склеп та в короткім часі його продали й він почав працювати у будівельній фірмі. 1948 р. разом із швагром Юрком Муликом запустили будівельну фірму "Кепитал Білдинг Ко.", а вже 1950 р. відкрили другу фірму "Кепитал Білдинг Суплайс."

Митро є членом Катедри св. Івана куди особисто зложив пожертву \$500.00 та певну жертву від фірми. Як бувший бурсак, Митро Цимбалюк став добродієм Інституту св. Івана, жертвуючи \$500.00 на викінчення й умеблювання однієї кімнати.

Пані Марія Цимбалюк походить з родини Муликів. Її батько приїхав до Канади з Вуковини 1905 року. Училася вона в Іспас, Алта. Вона є членкинею Катедри св. Івана та Інституту св. Івана. Мають вони троє дітей — два хлопці й одну дівчину. Діти відвідують недільну школу, а син прислуговує у вівтарі. Пані добра мати, що пильнує про національно-релігійне виховання своїх дітей та кохається в квітах.

ПЕТРО Й АННА ДАНИЛОВИЧ

1898 року з Бродів, Західної України, приїхали до Канади й осілись в Пено, Алта., Еміліян й Анна Касіянчуки. Під час їх перебування в Едмонтоні у них родився син Петро. По смерті Е. Касіянчука, Петра усиповив вітчим Йосип Данилович.

Петро Данилович вчився в Едмонтоні і тут закінчив Гайскул. Потім він з батьками переїхав до Смоуки Лейк. Тут він живoko 10 років і 1932 року одружився. Був він разом з батьком дуже діяльним в українському громадському житті, спричинюючись до будови церков у Смоуки Лейку і в Мирнам. Таку ж діяльність він виявляв і в Редвотер, працюючи там три роки. В кожнім місті, де доводилося йому жити, він був активним членом церковного хору. В Мирнам він був головою "Організації Червоного Хреста", "Промислової Комори" й "Кампанії Бондів Побіди." 1947 року переїхав він до Едмонтону й почав працювати в "Скат Нейшена Фрут Ко." та є активним членом А.С.Т. В Едмонтоні він допомагає в програмах організації "Фонду дітей калік."

Будучи часто в дорозі по Алберті, Петро Данилович багато спричиняється до успіху "Бінго", які влаштовує Інститут св. Івана.

Батьки пані Анни Данилович, Михайло й Софія Хонько, походять із села Уличне, Стрийського повіту, Західної України. Приїхали до Канади 1905 року до Фенвуд, Саскачеван. Мали вони 8 дітей (4 дівчини й 4 хлопці). Родина Хоньків багато причинила до розбудови українського життя. Пані Анна Данилович родилася недалеко від Канори, Саск. Публічну школу й Гайскул закінчила в Канорі. Потім закінчила учительську школу в Саскатуні, перебуваючи в той час два роки в Інституті ім. П. Могили. По закінченні школи учительювала 15 років в Саскачевані та в Алберті. 1947 року, по переїзді до Едмонтону, вона перебрала Рідну Школу й вела її 3 роки. Потім 4 роки вчила в Діточному Садочкові. Пані Данилович була завжди активною в житті громади, а найбільше віддавалась навченню дітей. В місцях учительування — в Микадо, Саск., в Смоуки Лейкові, Редвотері, Мирнамі, в Ту Гілс і в Едмонтоні була діяльною в жіночих товариствах та є почесною членкою Союзу Українок Канади, бо ж працювала поверх 25 років. Тепер працює в Інституті св. Івана в Едмонтоні.

Родина Даниловичів відома в широких колах українського громадянства світських і церковних. Їх знають за відданіх, щиріх і скромних працівників для добра нашого народу. Вони жертвували на Інститут св. Івана \$751.00.

ВАСИЛЬ і ГАЛЯ МАСЦЮХІ

Василь Масчюх родився 17-го березня 1900 року в Етелберті, Манітоба. Батько його Яків Масчюх приїхав був до Америки 1882 року до Шемакин, Па., з села Лабова, повіт Санчів, з Лемківщини. Мати його Юлія приїхала до Америки 1887 р., а 1899 р. вони переїхали до Канади, в Етелберт, Манітоба.

Тут Василь закінчив публічну школу, а в Давфин, Ман., закінчив 11-ту класу Гайскул і після того скорочений курс учительської школи в Маніту, Ман. Учителював один рік. 1918 р. переїхав до Едмонтону й учився один рік в Албертійському Університеті, будучи питомцем Інституту ім. М. Грушевського. На другий рік виїхав до Саскатуну і там докінчив "Нормал скул" і потім около 10 років учителював в провінції Саскачеван. По цих роках учителювання він рішив далі продовжувати науку в університеті і тоді вписався до Саскачеванського Університету і в 1933 р. закінчив його як В.Асс. Проживав під час науки в Інституті П. Могили.

1934 року він переїхав до Едмонтону й тут відкрив свій офіс. Під час другої Світової Війни від 1940 і до 1946 р. працював по своєму фахові в Канадській Армії, а по війні далі продовжує свою працю приватно.

Василь Масчюх завжди був і є діяльним в українськім житті. Належить до С.У.С., є членом Катедри св. Івана й при її побудові жертував на ту ціль близько \$900.00. Одночасно він є членом добродієм Інституту св. Івана, жертуючи на викінчення й обстанову однієї кімнати \$500.00; загально він жертував \$730.00. Виявляє він також велику увагу й до розбудови відпочинкової оселі Інституту св. Івана "Барвінок", що над озером "Піджон."

Попри приналежність до українських установ, В. Масчюх є членом "Індустріального Товариства Акавентів Онтеріо", а також і подібного американського Товариства.

Пані Гая Масчюх походить з роду Терлецьких, з Вегревил і там вона родилася. Закінчила Гайскул у Вегревил і "Нормал" в Кемровс. Учителювала близько 6 років. Пані Масчюх віддана своїй родині. Мають вони 6 дітей — 5 хлопців і одна дівчина Наталя, яка закінчує тепер 12-ту класу Гайскул. Наталя є членкою С.У.М.К., працювала в оселі "Барвінок" і учається гри на піаніно.

П.М.

ПАНІ ТЕКЛЯ КУРИШ

Вшанована Членка Жіночого Товариства при Катедрі і Почесна Членка Катедральної Громади св. Івана в Едмонтоні.

Пані Текля Куриш це свідома і щира українка а до того ще дуже працьовита народна діячка і незвичайно щедра фундаторка різних українських підприємств та народних Інституцій. Її громадська праця починається ще багатьома роками перед заснуванням нашої жіночої організації й Української Православної Церкви в Канаді.

Вона вродилася в ріднім краю, в селі Великі Васильківці, повіт Гусятин в Галичині. Прибула до Канади ще маюю дівчинкою з родичами в 1900 році і виростала в Гімлі, Манітоба. Походить вона з Греко-Православного і з свідомого українського роду, Антона й Анни Конашевичів, котрі не тільки навчили своїх дітей говорити, писати, чи-

тати і молилися рідною мовою, але котрі також виховали їх в українськім і релігійнім дусі і змалку вщепили в них любов і пошану до свого народу і краю.

Вона пішла до праці ще дуже молоденькою дівчиною і скоро в молодім віці вийшла замуж за молодого Семена Куриша в Саскатуні, який вже в той час належав до української свідомої групи, яка зразу винаймала будинок на Український Народний Дім, а відтак в 1916 році побудувала новий Народний Дім зараз коло їх дому. Тому, майже не було такого народного підприємства в якому вона не брала б участі а спеціально при гардеробі і обідах. До того її муж був касієром Народного Дому майже 8 років і це також накладало на них обидвох більші громадські обовязки. А Народний Дім на початках був осередком українського народного і культурного життя. Там часто відбувалися не тільки різні підприємства але деколи й З'їзди Інституту ім. Петра Могили та церковні збори Української Православної Громади.

В 1918 році в тім Народнім Домі відбулися перші церковні довірочні збори для зорганізування Української Православної Церкви в Канаді. Цього року на Ювілейнім Святі з нагоди 40-ліття Української Православної Церкви в Канаді, яке відбулося в Едмонтоні на весні, Консисторія У.П.Ц. вшанувала паню Куриш, враз з паном В. Чумером і з пансом К. Сліпченком за їх участь в тих перших важких довірочних зборах.

Десь з початком 20-тих років до 27 року її участь в народній праці зовсім переривається з різних причин. Вона з родиною перебирається до Алберти, де в 1924 році її муж нагло захворів і помер. Залишається вона молодою вдовою з двома маленькими синами і бореться зі зліднями життя. В літі, 1926 року вона залишає старшого синка з її родичами а з молодшим іде до Едмонтону і там працює як кухарка в Інституті ім. Михайла Грушевського.

З початком 1927 року пані Куриш вписалася в членство Жіночого Товариства при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні й довгі роки щиро і віддано працювала для добра і піднесення нашої громади. Будучи фаховою кухаркою вона ще від першого року її членства

*See pages:
234 and 235
Donations*

впродовж 5 чи 6 років входила до Комітету Господинь Товариства, в якім положила дуже багато праці.

Але під час тяжких часів депресії продовж кілька років її громадська праця в Товаристві знова переривається. Відтак через довший час обставини так складалися, що вона була змушенна працювати, як кухарка ночами, щоб заробити на життя і вище вишколення свого сина. Але так скоро коли її фінансові обставини трохи поліпшилися вона зараз вернулася до активної праці в нашім Жіночім Товаристві, і впродовж минулих 12 років своєю працею немало причинилася до фінансового успіху нашого Товариства.

Від того часу Текля Куриш була понад 10 років одною з головних господинь Товариства і по черзі була відповідальною за приготування різних святочних і весільних обідів, прийняття та перекусок. Довгі роки брала участь в Комітетах Господинь на базарах, виставах, візитacіях, З'їздах, вікніках та в багатьох інших прийняттях Товариства. В послідніх 10-12 роках майже не було такого підприємства, коли треба було приготувати перекуску, щоб пані Куриш не брала в ньому участі як головна кухарка або помічниця кухарки, хіба тоді коли була хвора.

Пані Куриш щороку дуже багато разів помогала в Місячних Комітетах під час різних підприємств Товариства. Позате вона вже поверх 7 чи 8 років входить до Церковного Комітету і там старанно працює до сьогодні в прикрашуванні нашої Церкви. Вона також була по кілька років членкою інших Комітетів Товариства. Та вже найбільше праці вклала кожного року в минулих 8 роках в приготуванні перекусок і обідів по п'ять - шість днів під час загальної Вистави міста Едмонтону ("Ексібишон") на дохід Товариства. Вона також помогала з перекусками, які продавалися на "Маркет Сквер", на Народних З'їздах Інституту св. Івана і на пікніках Товариства.

Дальше, вона нераз була в Комітеті і помогала з перекускою під час Вистав Українського Народного Мистецтва при Катедрі. В 1956 році вона була в Ювілейнім Комітеті Жіночого Товариства з приводу 30-ліття його існування. А тепер вже другий рік належить до Жіночого Комітету при Дирекції Інституту св. Івана, і там працює щиро враз із іншими членками Комітету під час обідів, перекусок, з'їздів, відправ та інших підприємств для добра цього виховавчого Інституту. Вона також не відмовляється помогати з обідами при Українській Православній Церкві св. Іллі на яку вже дала \$100.00 і приобіцяла дати ще других \$100.00 в короткім часі.

Текля Куриш є заслуженою ще й тим, що вона є фундаторкою Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, на котру зложила жертву готівкою поверх \$700.00 а річами для Церкви подарувала прямо або через Жіноче Товариствоколо \$300.00. Ось недавно вона подарувала дорогі церковні ризи та інші потрібні речі для нашої Катедри. За її велику щедрість і ширу працю Церковна Громада вшанала її Почесним Членством під час обіду "В День Подяки" в жовтні, 1958 року.

Попри те все вона щедро дає грошеві пожертви на потребні речі Жіночого Товариства, як для кухні так і для Церкви. Вона є Фундаторкою Фонду Фундації ім. Наталії Кобринської й була перша в Едмонтоні, що дала готівкою \$100.00 на цей Фонд, а також дала \$17.50 і передплату на Журнал Союзу Українок Канади. Вона також є Фундаторкою Інституту св. Івана, бо подарувала поверх \$500.00 на новий Інститут а \$250.00 подарувала вона, (а других \$250.00 подарувала її сестра Доця Е. Яндова) разом \$500.00 на викінчення і на умеблювання студентської кімнати в тім Інституті в честь своїх батьків Антона й Анни Конашевичів.

Тут треба згадати, що найбільша її жертва є на нову Українську Православну Церкву св. Андрея під котру вона подарувала три великі лоти в східно-південному Едмонтоні, а четвертий лот дарує під хату для пароха тої Церкви, все те вартості окоło \$10,000.00. Це вже є княжий дар для рідної церкви. Позате вона ще подарувала \$100.00 на Українську Праославну Церкву св. Павла і Петра в Кіндерслій, Саск. (родинна околиця), та цього року подарувала \$100.00 на нову Колегію св. Андрея у Вінніпегу і приобіцяла жертвувати по \$100.00 річно на Семинар для священиків доки буде жити.

В 1954 році Жіноче Товариство при Катедрі св. Івана вшанувало паню Теклю Куриш Грамотою і Смолоскипом за її 25-літню щиру і корисну народну працю в Товаристві. Дай Боже, щоб вона ще довгі роки працювала для добра і поступу українського народу в Канаді.

Пані Текля Куриш старанно виховала свого молодшого сина Володара, якому дала фінансову підтримку осягнути вище Університетське образовання. По трьох роках студій на Албертійськім Університеті він вписався до війська і був 5 років на війні. Відтак докінчив ще один рік школи і працював як інженер при нафтових операціях. В минулих трьох роках студіював курс “Акавентенси” в Албертійськім Університеті, в якім цього року одержав свій “Дегрі” і тепер працює в одній фірмі. Він має троє дітей і пані Куриш любується своїми внуками.

(Доця Елісавета Янданова)

ПРИВІТ ВІД ПЕТРА ЗВАРИЧА З ВЕГРЕВИЛ, АЛЬБЕРТА

Рік 1958-ий відзначився 40-літніми ювілеями:

1. Зриву й відбудови Української Держави.
2. Відрідження Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
3. Заснування Інститутів П. Могили і св. Івана (був. ім. Мих. Грушевського).
4. Відбулось святочне посвячення наріжного каменя і офіційне відкриття нового будинку для Інституту св. Івана Золотоустого в Едмонтоні, що має бути забороном і твердинею української культури для наших поколінь, славою сучасної спільноти самостійників, їх свідомості, посвяти та жертвенності, а також гідним пам'ятником в честь наших піонерів.

Тож радімо й величаймося цим надбанням і славословім Всевишнього піснею:

“Все сьогодні сповнилось радістю —
З нами Бог, розумійте народи і признавайте, що то з нами Бож!”

Криторам, добродіям, членам і жертводавцям, як рівнож Дирекції, Управі і питомцям Інституту св. Івана, щасті Боже на многі літа!

ІЛЛЯ КІРЯК

Ілля Кіряк народився 29-го травня 1888 р. в Завалю, Снятинського повіту в Західній Україні, в незаможній селянській родині. Дитячі й хлоп'ячі роки він прожив дома, а потім по нарадах з батьком і єдиним братом Дмитром виїхав до Канади 1906-го року. В Канаді він думав заробити грошей, щоб по двох-трьох роках повернутись з ними дому й помогти в поліпшенні батьківської господарки.

В Канаді він працював в каменоломі, на залізниці, в лісах, у трачках, в копальнях вугілля, при каналах і в друкарні. Він побачив, що грошей так скоро, як думалось, заробити не можна. Восени 1912 р. він записався до школи. Ілля скінчив вищу школу й учительський семинар 1919 року. З того часу майже безпереривно вчителював у фармерських школах аж до 1936 р. Тоді він перебрав на себе обов'язок секретаря Союзу Українців Самостійників.

Ще пізніше став ректором Інституту ім. М. Грушевського і був ним до кінця 1942 р. Щоб забезпечити себе матеріально, перейшов на становище урядовця в залізничній управі.

Він ніколи не думав лишитись в Канаді назавжди і мріяв про поворіт додому.

Як робітник і вчитель, Ілля завжди цікавився робітничими й фармерськими справами, а особливо загально-освітніми національними справами і спомагав їх морально й матеріально. Був він по натурі працьовитим, глибоко входив в студії соціальних проблем наших піонерів в Канаді. Писав про це менші дописи, говорив з людьми. В річникові Інституту св. Івана за 1955 р. в його допису знаходимо заключні думки про люблений ним українським народ: “Гарні люди — писав він — працьовиті, бо гарні господарства мають, але дуже видно, що хибує їм того, спільнотного грекомадського духа . . .” І далі: “Одиниці, родини, громади творять один народ. Сила, що держить його життя завжди молодим і творчим, залежить від жертв, що одиниці і громади зложують на виховання його спільної душі.”

Цього роду проблеми турбували й переймали Іллю всеціло. Він був жертвенним працею, матеріально і духовно, бо написав студію-перлину у формі повісті про наших піонерів “Сини Землі.” Ця тритомова повість в українській мові виказала всю широчину духа повістаря-дослідника та виявила перед світом великість, щирість і гідність українських піонерів в Канаді. Повість, яку майстерно переложив в англійську мову М. Лучкович, покаже й іншим народам в Канаді благородність нашого народу. Цей твір був лебединною піснею мислителя.

28-го грудня 1955 року Ілля Кіряк помер. Та відходячи з цього світу, він і тоді лишився таким, якими хотів бачити своїх співбратів по крові: він лишив тестамент (заповіт) і в ньому заповів на Інститут св. Івана готівки \$500.00, що увело його в родину меценатів Інституту. Окрім того лишив свої написані й невидані праці, книжки, музичну бібліотеку та 15 шерів “Індепендент Голсейл.”

Така дорога робітника, вчителя, працівника організації, ректора Інституту і дорога нашого свідомого питомця.

Григорій Михайлишин

СПОМИН

ПРО МІЙ СКРОМНИЙ ВКЛАД ПРАЦІ НАД РОЗБУДОВОЮ ІНСТИТУТУ ІМ. М. ГРУШЕВСЬКОГО І ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВІ В ЕДМОНТОНІ

У ВІД

Час іде і скоріше чи повслішне, творить епізоди історії. Деякі з них близкучі, але більшість з них сірі, буденні. Все ж таки конечні і неперервні. Важне в історії є записати той процес як рекорд для постулату. Спомини мають ту вартість, а ті, що писали їх, були дуже часто учасниками і творцями тієї історії.

Історія Інституту ім. Мих. Грушевського має не лише цікавий, але й загально пionерський початок. Учасники того часу скоро рідшають. Творці тієї історії загально такі зайняті, що не мають часу її записати — а час замулює і загладжує закарбовані її сменти.

Спомини пана Михайлишина є написані так, як він їх пережив у той час і є питомі йому особисто. Тому вони і є цікаві. Я пригадую собі багато дечого, що тут читаю. Автор має знамениту пам'ять і бажане є, щоб він написав загально спомини про різні події не лише початків нашого громадського життя, але і в пізнішім часі.

Пан Василь Чумер написав спомини, котрі послужать колись історикові. Багато з них уже від нас відійшли: Ю. Сиротюк, І. Боднарук, Г. Шевчишин, Д. Пронюк, Г. Лазарук, І. Нікифорук, Мельники і багато-багато других, яких постаті становуть передо мною, коли читаю ці спомини. Так як і всі історичні діячі, вони, після свого відходу, становуть щораз виразніші і більші.

Нехай ці спомини будуть заохотою для тих, що ще від нас не відійшли — написати якнайбільше про недавнє минуле — бо час летить.

Др. І. Верхомін.

С П О М И Н

В 1919 році, я, разом з моєю дружиною записалися в члени Інституту ім. Михайла Грушевського в Едмонтоні й від тоді ми обое все були активними членами цієї поважної, виховавчої інституції, що досі вславилася добрими успіхами у вихованні великого числа інтелігентних сил серед нашого народу в Канаді.

Сьогодні, в 40 років від часу нашого вступлення в члени цієї інституції, обое ми з дружиною, радіємо теперішнім розвитковим цього Інституту, який вже від кількох років переіменовано на Інститут св. Івана, та якого величавий будинок знаходиться тепер в полудневім Едмонтоні, недалеко Університету Алберти, що являється для студентів далеко вигіднішим, ніж коли він був у північнім Едмонтоні. І є чим радіти, коли брати під увагу тяжкі часи пережиті цим Інститутом в початкових роках його існування, і всі ті клопоти, з якими приходилося давній Дирекції боротися, щоб вдержати Інститут при життю й недопустити до його упадку, як це часто мається справа з "молодими" народними установами, поки їм вдається закріпитися і стати цупко на твердий ґрунт. Не був віймком від загрози упадку й Інститут ім. Михайла Грушевського, історію якого я постановив передати в цих моїх скромних споминах так, як її знаю я від часів вступлення в члени Інституту, якого я, рівно ж мав честь бути через кілька років директором, а також головою.

Вже в першому році моого членства, на з'їзді Інституту того року восені, вибрано мене членом Дирекції на 1920-ий рік, отже, як член Дирекції, я мав добру нагоду придивлятися керуванням і провадженням цілої господарки і порядку в Інституті.

Автор статті, Григорій Михайлишин, з дружиною Марією

Був тоді управителем Інституту І. М. Глова, бувший проповідник Пресбітеріянської Церкви. Тому, що Інститут ім. М. Грушевського був оснований як народна інституція людьми різних релігійних і політичних переконань, щоб не стягати на себе підозріння, немов Інститут підпадає під впливи пресбітеріян, п. Глова прилюдно в часописі вирікся його церкви й попереднього вірування, заким його прийнято на посаду управителя Інституту. Слід відмітити, що в Інституті було поважне число студентів, між якими були студенти різних шкільних класів, та різних віровизвань, а навіть безконфесійних. Всетаки, як я довідався був, перевищало число студентів, що призначалися до православної церкви, особливо ті студенти, яких родичі походили з Буковини.

Хотячи обзнайомитися більше з наставленням деяких студентів до церковного питання, скликав я одного разу православних студентів на розмову, яка зачалася від того, що я питав їх до котрої церкви вони ходять? Відповідь була, що вони ходили до Російсько-Православної церкви, однаке перестали до тієї церкви ходити тому, що батюшки на проповідях поганими словами ображували українців, заперечували існування українського народу й висмівали людей, що признаються до українства. Вони дальше говорили мені, що знають від своїх родичів, що на Буковині була православна церква, але не російська, і що родичі дораджували їм ходити до "Рудикової церкви", бо то церква українська, однаке будучи свідомими того, що "Рудикова" церква є церквою протестантською, вони немали замилування ходити до неї.

Відповідь цих православних студентів була підставою до моего пере-
конання, що при нашому Інституті треба Української Православної Церкви, щоб переважаюча більшість православних студентів могла виховуватися в українськім дусі й не попадала під впливи чужих нам релігійних сект. Я цих молодих учнів похвалив за їхню розумну думку, і запевнив їх, що буду старатися, аби, як тільки буде можливо, щоб час-до-часу могли відбуватися церковні відправи українськими православними духовниками.

Будучи директором 1920 р., я завважив, що хоч Інститут ім. М. Гру-

шевського не мав бути під впливами якихнебудь церковних деномінацій, то внутрі Інституту повівав протестантський дух. Я багато разів бачив в Інституті деяких протестантських прововідників, приятелів управителя, що заходили туди немов до своєї власної установи.

З'їзд Інституту 1920 р. був початком православного руху

Осінь, 1920 року, особливо дні 23 і 24 листопада того ж року, мож записати в історію, як початок зародків Української Православної Церкви в Едмонтоні. Саме на тому з'їзді Інституту був визначним гостем з України проф. Іван Боберський, славний бесідник і добрий організатор, який виголосив доповідь про воєнні страхіття, що їх переживав наш народ на рідних землях під час першої світової війни. Свою доповідь ілюстрував проф. Боберський чисельними пересувними образками, а в своїй промові до учасників з'їзду висловив свою радість, що наш народ тут, на чужині, дбає про освіту й культуру для себе і своїх дітей, і теплими словами загрівав продовжувати працю на культурно-освітнім полі.

Присутнім на тому з'їзді був також запрошений тодішній ректор Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні п. Василь Свистун, що був тоді членом Православного Братства, яке займалося організуванням Православної Церкви в Канаді, а з п. Свистуном прибули, несподівано, визначні достойники Української Православної Церкви в Канаді — о. д-р Копачук, професор теологічного факультету Чернівецького університету, на Буковині, а також і о. д-р Герман, професор теології, того ж (Чернівецького) університету. Були на з'їзді також молодий тоді, щойно висвячений о. С. В. Савчук і о. Кусий з Ендрю, Алта., а також п. Юліян Стечишин, тодішній студент прав. Майже всі вони виголошували свої промови на тему потреби зорганізування в Едмонтоні Українського Православного Братства, що мало б за завдання зорганізувати в Едмонтоні Українську Православну Церкву.

З тими церковними достойниками, котрим представив мене Юрко Сиротюк, що вже був з ними знайомий попередно, я мав нагоду поговорити про мої розмови зі студентами, що прихильно ставилися до питання про потребу Української Православної Церкви, та про моє заінтересування тією справою, і був дуже мило вражений, коли почув від них, що вони прибули на з'їзд з наміром відслужити тут богослуження, що мало бути в Едмонтоні першим богослуженням духовників Української Православної Церкви, і мало відбутися в залі Інституту. На богослуженню було кількох місцевих московофілів з русско-православної парафії, які разом зі своїм батюшкою зайшли на галерею і там голосно насміхалися з відправи, щоб під час богослужби викликати заколот. Та їм це не вдалося. Кількох нас приступили до них і випросили задвері. Було й кількох українців, що в кутку залі докоряли управителів (Глові), нашо він позволив для тієї відправи інститутської залі. п. Глова відповідав їм, що він не давав своєї згоди на відступлення залі для відправи, але що голови дирекції під той час не було, то відвічальність взяв на себе Г. Михайлин, який як директор, мав на це право.

По відправі, згадані священики, з гуртком прихильників української Православної Церкви нараджувалися в справі зорганізування Українського Православного Братства в Едмонтоні, однаке, по щирій дискусії учасників нарад, постановлено було з тією справою підождати.

Як уже загадано, — З'їзд Інституту 1920 року відбувся доволі величаво. Мене знову номіновано до Дирекції на 1921-ий рік, однаке я номінації не приступив з тієї причини, що тодішнє підприємство вимагало більшого догляду, і в мене було замало часу для частих засідань Дирекції.

Однаке, хоч з'їзд 1920-го року відбувся дуже величаво, годі скривати того факту, що 1921-го року вперто кружляли погоолоски, що з Інститутом справи стоять зле. І наприкінці 1921-го року, на Річнім З'їзді пер-

ший голова Дирекції Д. С. Фербей, зрезигнував. З часом зрезигнував також і управитель Інституту — п. Глова.

На 1922-ий рік вибрано знову нову Дирекцію, котрої головою вибрано Івана Паснака. Але поголоски не втихали про те, що цей 1922-ий рік був для Інституту ще гіршим, ніж рік попередній. Завважувалось менше студентів в Інституті і послаблення на Інститут жертв від громадянства; замість того, що мало бйти до крашого, на ділі всьо йшло до гіршого. Минали дні за дніми повні поголосок про невідрядні відносини довкола Інституту. Прийшла осінь й зближення до Річних Зборів, на яких зі звіту Дирекції показалось, що Інститут зайшов у більші довги. Зросли відсотки і відсотки від відсотків на мортгеджу за будинок, зростали і біжуучі довги за провіянти для Інституту. Вся Дирекція враз з головою п. Паснаком номінації цілком не прийняла. З того можна було вносити, що над Інститутом висять чорні хмари...

Фінансовий звіт відчитаний на Річних Зборах, був такий бідний, що не давав нікому заохоти приємні обовязків у Дирекції на 1923-ий рік. Та, якось, “з гіркою бідою” дирекцію вибрано, начолі якої головою вибрано Д. Пронюка. Був це чоловік дуже згідливий, тихої вдачі, справедливий і дуже жертвенний. Але байдужність серед людей до Інституту не вивітрювала, і стан фінансовий й далі оставався в оплаканому стані. Правда, що роки були прикрі, але люди не давали жертв, виправдуючи себе тим, що коло Інституту “не все з гараздом.” Там над Паснаком і Пронюком була якась чорна рука, що злобно плянувала і керувала справами так, щоб Інститут чимськореше збанкрутував.

Перед тим, до кінця 1920-го року, всьо було в порядку, аж коли до Едмонтону загостили українські православні священики й відправили в залі Інституту Службу Божу, комусь ця подія немов ножем серце пробила, і вже з початком 1921-го року почали в Едмонтоні і на провінції кружляти поголоски, що з Інститутом стоять справи зле. Дирекції від 1921 р. все мінялися аж до 1923 р., коли нарешті, на Річних Зборах розкрито цілий, жалю гідний стан, без приховання чого-небудь у рукаві.

Голова Дирекції Д. Пронюк, здаючи свій звіт з діяльності, заговорив до присутніх членів так: “Був час, коли люди для Інституту віддали багато труду й любові, а тепер мусять вирішити чи їхня праця має продовжатися, чи має скінчитися сумним фіналом-кінцем.” Говорив так тому, бо хтось з “добрих приятелів”, що мав бути добре обзнайомлений з внутрішніми справами Інституту, зарепортував у міськім департменті будови, що будинки Інституту є в дуже лихому стані, і що люди у тому будинкові не повинні мешкати, аж поки не будуть добре поправлені. А ремонтовання-направа, мала б коштувати біля 3-4 тисячі долярів, і коли цього не зробиться, то місто будинок закріє.

Ще більше сумно вражали членів Інституту Річні Загальні Збори, що відбулися 10 і 11 листопада, 1923-го року. На ті збори прибуло всього лише 60 членів, а 12-тьох прислали свої повновласті. На тих зборах впісалася в члени трьох нових осіб. Всіх членів Інститут мав до тоді 263, тобто таких, що зложили на Інститут неменше як \$25.00.

Дальше, голова Дирекції Д. Пронюк, в своїм звіті сказав таке: “Через байдужність загалу, і без грошей та народного попертя, неможливо пропадити дальшої роботи в Інституті.” Він пояснив, що залеглий податок 350 долярів — не заплачений; мортгедж з процентами виносить понад \$6,600.00, довги за харчі не плачені і певно склепар застановить дальший кредит, та що в Інституті є дуже мало студентів і з фінансового боку Інститут ніяк не поплачується, і є у найприкрішому положенню, отже, стойте перед питанням життя і смерті!

Додав також, що в Інституті нема постійного настоятеля від 1921-го року.

Між членами настала на кілька хвилин, гейби перед великою бурею,

німа тишина. А відтак, як з канони, гримнули на залі голоси: “І вже знова запропстили на тисячі долярів людської праці! Що ви зробили?!” На залі був хвилевий неспокій. Коли ж прийшло до вибирання Дирекції на 1924-ий рік, ніхто з бувших членів Дирекції не хотів прийняти номінації. Здавалося, що Інститутові прийшов “судний день.” ..

Моя дружина і я, слухали й дивилися на цю сумну драму, коли до нас приступив наш добрий приятель Іван Семенюк, дуже зворушений, і сказав мені, що я мушу бути головою Дирекції Інституту на 1924-ий рік, бо ніхто з бувших директорів не хоче брати на себе того обовязку тоді, коли, на їх думку, Інститут “хилиться до гробу!”

На залі повна метушня. Крики, нарікання на зле урядування попередніх дирекцій.

Я Семенюкові не відповів ічого й він відішов від мене невдоволений. Потім завважив я, що Семенюк говорив щось з Петром Зваричем. В той час попала мені на думку редакційна статейка в “Українськім Голосі”, що по упадку Народної Торгівлі у Вегревил, звучала так: “Коли б в нас нині було більше промислово свідомих людей, то всьої наш народ і всяка його справа набрала б поваги у других народів. Але ще тепер в нас справи маються так: спробуйте в нас самих знайти чоловіка до ведення поважної справи і жертвуйте за його роботу не то відповідну, але навіть королівську плату, чи зараз ви такого чоловіка знайдете? Можливо, що з часом знайдете, але тепер певно, що ще зовсім не знайдете такого чоловіка, щоб видвигнув якусь важну справу, що є на краю упадку.”

Я попросив дружину, щоб позволила мені взяти на себе той важкий обовязок ради рятування Інституту від неминулого упадку, на що моя дружина вповні погодилася. Іван Семенюк прийшов знова до нас, тепер з Петром Зваричем. Оба вони просили мене взяти на себе обовязок бути головою Дирекції, прирікаючи мені, що вони готові бути заступниками голови й допомагати мені в моїм діловодстві. Я згодився, і вибрав собі людей, на яких я покладав надію, як добрих співпрацівників зі мною.

Я рівно ж попросив І. Семенюка, щоб зараз оголосив, що завтра вечором, в год. 8-ій, відбудуться з залі Інституту перші загальні збори в справі зорганізування Українського Православного Братства в Едмонтоні, що малось би на неозначений час приміщуватися в залі при Інституті. Сказав я собі: нехай це буде в заплату за мою працю боронити Інститут від упадку. Коли І. Семенюк проголосив мое бажання відбути збори в справі заснування Братства, ніхто проти цього не протестував.

Опісля я говорив з певними членами, котрі згодилися бути зі мною в Дирекції. В склад Дирекції на 1924-ий рік ввійшли:

Григорій Михайлишин — голова, Едмонтон
Іван Семенюк — 1-ий заст. голови, Редвей
Петро Зварич — 2-ий заст. голови, Вегревил
Іван Бринчишин — фінансовий секретар, Едмонтон
Андрій Солован — рекордовий секретар, Едмонтон
Іван Нікіфорук — скарбник, Едмонтон
Юрій Лазарук — директор, Едмонтон
Стефан Невчас — директор, Едмонтон
Нікита Романюк, адвокат — директор, Едмонтон.

Список складу Дирекції передано президії Зборів, яка подала учасникам під голосування і всіх їх вибрано одноголосно, гучними оплесками.

Зараз по затвердженю Зборами нової Дирекції на 1924-ий рік, я, як голова, попросив усіх членів Дирекції таки того вечора, щоб наступного дня, в 10-ій годині рано прийшли на перше засідання в бюрі Інституту, на що всі згодилися і в назначений час явилися.

На нашему першому засіданню ми переглянули деякі листи. Між листами був один лист від Бюла Місії, від якої було куплено будинок для

Інституту. Лист цей зробив на всіх нас прикре враження; в ньому писалось, що, коли Заряд Інституту не заплатить міського податку і проценту до 30-тіх днів, Місія сама заплатить містови податок, та забере у своє посідання всі реальноти Інституту. Тепер ми добре зрозуміли, чому бувший голова Дирекції говорив на зборах, що Інститут стоїть перед питанням — життя або смерти.

Другою справою, якою я інтересувався, була — підготовка до сходин того вечора, на яких малося б обговорити справу зорганізування Українського Православного Братства. Щоб мати готову програму заким пічнеється мітинг, постановлено, щоб Ілля Боднарук був предсідником; Юрій Сиротюк, писарем; Петро Зварич, головним бесідником, якого тема мала бути про значіння Української Православної Церкви в Канаді і в Едмонтоні, а також мали говорити — Юрій Драган, студент медицини, і Григорій Шевчишин. Дальшу роботу малося залишити будучому зарядові Церковного Братства в Едмонтоні.

В офісі Інституту переглянула нова Дирекція різні листи, між якими були повідомлення й домагання від різних кредиторів платити борги, а тут каса порожна. Цим справам треба було зарадити і то скоро, бо всі вони вимагали скорого полагодження. Бо це так, якби людина топилася, а ви хочете її рятувати, то треба скоро скакати у воду, щоб не було запізно. Найбільш пекучою справою було домагання від Бюла Місії про заплачення податку, проценту і залеглих рат на моргеджу.

Дня 11-го листопада, в 8-мій годині вечора заля ім. М. Грушевського була наповнена людьми. Це були майже всі противники зорганізованого Укр. Прав. Братства в Едмонтоні, і вони прийшли розбити ці наші церковні збори. Були то всі наші, що належали до кількох деномінacій, а багато було таких, що до жахних церков не належали. В залі було понад чотири сотні людей.

Наш предсідатель відкрив збори і сказав, щоб усі були спокійні, бо кожній групі можна буде мати пару бесідників, щоб висказати свої думки й погляди. Перші говорили кілька наших бесідників. Вони вказували на конечність мати в Канаді, рівно ж в Едмонтоні Українську Православну Церкву. Противники нашої церкви говорили, що в Едмонтоні українських церков є досить. Та, що наша церковна організація довго не втримається, так як недовго втрималася независима серафимська церква. Не дивлячися на противників, ми взялися до впису в члени нашої церковної організації і от слідуючі вписалися: Г. Михалишин, Ю. Драган, В. Челядин, І. Боднарук, Г. Шевчишин, Д. Пронюк, П. Мельник, Н. Солован, Іван Мельник, Ю. Сиротюк, Петро Михалишин, Й. Янішевський. Якраз 12 членів, як колись 12 апостолів. І. Боднарук, голова Братства, а Г. Михалишин, заступник голови.

Будучи членом Дирекції в 1920 року, я обіцяв православним студентам, що буду старатися знайти способи, щоб вони мали в Інституті відправу українськими православними духовниками. Я рівно ж того 1920 року на з'їзді обіцяв нашим українським православним духовникам, Д-р о. Копачукові, о. Д-р Гермонові і щойно тоді висвященному о. С. В. Савчукові, що буду чекати доброї нагоди, щоб при Інституті ім. М. Грушевського зорганізувати Укр. Прав. Церковне Братство. Отже чомусь допроваджено наш Інститут при кінці 1923 року до крайного упадку. На з'їзді того року ніхто з бувших голов Дирекції, ані бувших членів Дирекції, ані звичайні члени Інституту не хотіли прийняти обовязку бути в Дирекції на 1924-тій рік.

Я побачив, що тоді була нагода зорганізувати при Інституті Українське Православне Братство, щоб додержати свої обіцянки українським православним студентам й достойним українським духовникам. Отже, коли мене просили, щоб я взяв обовязок бути головою Інституту на 1924 рік, зорганізувати Дирекцію і рятувати Інститут від загрожуючого банк-

роцтва, я зажадав ціни за цю трудну роботу — рятування Інституту. Ціна була та, що з'їзд позволив мені зорганізувати Українське Православне Братство, та щоб ця православна віра заіснувала в Інституті й місті Едмонтоні.

За пару днів по засіданню Дирекції, ми оба з І. Нікіфоруком (скарбником) відбули переговори з Бюла Місією. По довших переговорях вдалося нам справу залагодити на якийсь час. Потім поїхали ми до мейора міста, котрого я особисто добре знов, та розказав йому про те, що міський інспектор напоминав попередній Заряд направити будинки Інституту, бо інакше їх закриється. Мейор покликав до свого офісу деяких урядників з департменту про нагляд над будинками. По перегляненні репортів, сказано нам, що дають нам повних два роки часу на поправлення будинків, та що не будуть робити нам клопотів, хоч би хтось робив доноси про лихий стан будинків.

ником) поїхали до Бюла Місії. По довших переговорях вдалося нам справу залагодити на якийсь час. Потім поїхали ми до мейора міста, котрого я особисто добре знов, та розказав йому про те, що міський інспектор напоминав попередній Заряд направити будинки Інституту, бо інакше їх закриється. Мейор покликав до свого офісу деяких урядників з департменту про нагляд над будинками. По перегляненні репортів, сказано нам, що дають нам повних два роки часу на поправлення будинків, та що не будуть робити нам клопотів, хоч би хтось робив доноси про лихий стан будинків.

Коли нам вдалося залагодити найпекущі справи, що могли довести Інститут до упадку, то з кредиторами за віктуали, залагодили справи без великих клопотів.

Слідуючою, також важливою справою, було — поробити старання заангажувати відповідного настоятеля до Інституту. До того часу був в Інституті тимчасовий учитель Рідної Школи, Стефан Сувала, який прибув до Канади по першій світовій війні, котрий зголосився був на посаду настоятеля, однаке на нього не надавався, і попередна Дирекція доручила була йому учути дітей в Рідній Школі, до чого також не дуже надавався й не пильнував науки, і його віддалено.

В Інституті мешкав тоді Іван Гричишин з дружиною, який у Дирекції був фінансовим секретарем, і йому доручено управу Інституту. Він був жонатий, а в Інституті вимагалось, щоб управитель був жонатим. Його також уповажено було як колектора для Інституту. В нашому Інституті було тоді заледве 20 студентів, отже треба було поробити старання за поверненням до Інституту тих студентів, що порозходились були на мешкання до приватних домів.

Треба було також зреорганізувати Рідну Школу, яку деякі діти покинули через суворність учителя Сували.

Тимчасово наладнано продовжування науки в Рідній Школі в той спосіб, що навчання перебрали безкорисно на себе студент медицини Юрій Драган і панна Грегоращук. В офісі помагали Дирекції по-трохи студент дентистики Павло Закус й Іван Гринчишин.

Знайшлися “приятелі”

Зараз, в короткому часі по виборі нової Дирекції на 1924-ий рік, загостив до моого підприємства представник протестантської секти, який добре знов всі подробиці про стан, в якому знаходився тоді Інститут. Він, вдаючи щирого приятеля Інституту, говорив мені, що коли Інститут знаходиться в фінансових клопотах, то його організація радо зможе нам помогти, якщо ми злучилися б з ними. Я йому гарно подякував за таку “святбу”, запевняючи його, що православні українці зможуть вдергати свою просвітну інституцію власними силами. І этим він відішов.

Не проминув довгий час, як зі своєю "поміччю" прийшов до мене католицький священик Гюз. Він познайомився зі мною, заявляючи, що знає всі подробиці про стан Інституту ім. Грушевського й сказав мені, що бажає стати членом Інституту. Моя відповідь була, що членами Інституту можуть бути тільки українці. Він всетаки дав мені \$25.00, на що я дав йому поквітування (ресіт) із зазначенням, що це добровільна жертва, і подякував йому за цю жертву. І, хоч він добре додбавав, що мене важко перетягнути на свій бік, то пробував всіма силами намовити мене, щоб ми злучилися з ними, обіцяючи, що вони заплатять всі наші довги, та будуть оплачувати настоятеля й учителя Рідної Школи. Але відійшов від мене з нічим.

Коли вже до якоїсь міри полагоджено наглі справи, прийшла черга робити якісь старання позбутися грижі з моргеджом на будинках. Хоч могли ми з нашим скарбником І. Никіфоруком затягнути позичку в фінансових установах, однака шукали іншого способу справі зарадити: вдатися до наших знайомих, "грошовитих" приятелів, та бувших директорів. Спитали ми опередного голову Д. Пронюка, чи він не перебрав би на себе моргедж, але він лише засміявся, і спітав нас про вартість тих будинків. Я йому сказав те, що він, як бувший голова, сам прекрасно знов: що вартість моргеджу є \$6,600.00. А він знову, підсміхаючись, запитав: "А що буде, як місто закриє будинки? . . . а як не закриє, то треба буде доложити яких \$4,000.00 на направлення їх, а крім того, місто має на меті закрити три вулиці, внаслідок чого вартість будинків значно упаде."

Я сказав Пронюкові і Лазарукові, що вони тримають гроши в банку за один і половину процента, а ми їм дамо 5 процент, що є більшим прибутком для них, ніж мають з банку. А якщо вони не схочуть на те згодитися, то візьмемо хто інший. По обдуманню й запевненням їх мною і Никіфоруком, що таку позичку загарантуюмо своїми бізнесами, Лазарук і Пронюк згодилися перебрати моргедж.

Ще зимию, місяця лютого, Дирекція ухвалила заангажувати доброго українця — Йосифа Ясенчука, на другого організатора і колектора для Інституту, за певним місячним винагородженням, щоб він виїзджав в українські околиці з промовами про важливу ролю, яку відіграє наш Інститут у вихованні нашої молоді на добрих громадян нашої прираної вітчизни і добрих синів і доньок українського народу, збирав жертви на Інститут, та заохочував батьків, щоб посилали своїх дітей до школи в Едмонтоні на шкільний 1924-25 рік, і за приміщенням їх в Інституті. Слід тут признасти, що п. Ясенчук зі свого завдання добре вивязувався і мав успіхи.

Наприкінці березня, того року, я скликав студентів до ї дальні на переговори й дискусії, що відносилися до поліпшення умовин про перебування студентів в Інституті, в напрямі чого Дирекція робить велике зусилля й заохочував їх співпрацювати з Дирекцією, щоб у якнайскорішому часі перебороти існуючу ще кризу. Самі студенти внесли резолюцію, щоб котрі з них вийдуть вже на свої становища, жертвували на Інститут неменше як 10 процент зі свого зарібку. Коли таку резолюцію піддано до голосування, всі одобрили її одноголосно.

Щоб якнайбільше посилити працю в напрямі допровадження Інституту до кращого фінансового стану й набути більше студентів до нього, Дирекція на своєму засіданні 2-го червня, 1924 р., постановила заангажувати ще одного організатора й колектора, в особі Івана Верхомина, молодого студента медицини. Рішено купити для нього уживане авто для виїзду на околиці, виголошувати відчити, заохочувати молодих хлопців і дівчат до Інституту, збирати жертви й приєднувати нових членів до Інституту.

Іван Верхомін радо згодився на нашу пропозицію та запевнив Дирекцію, що буде старатися виконувати ці обовязки якнайліпше. Згодився

він піднятися тієї праці за дуже умірковані плату — \$50.00 місячно і кошта поїздки автом.

Слід зазначити, що обидва організатори — Йосиф Ясенчук й Іван Берхомин в короткому часі придбали для Інституту \$2,554.00, та придбали на мешкання в Інституті поважне число нових студентів.

Коли вже йде тут мова про осяги Дирекцію матеріальної помочі, годі проминути мовчанокю ось такого несподіваного осягу матеріальної помочі: завдяки доброго знайомства й приятельства редактора “Нашого Поступу” Т. Томашевського з одним багатим англійським бизнесменом, який дуже прихильно відносився до українців, нам обом з Томашевським вдалося виеднати від того доброзичливого бизнесмена на Інститут поважну суму — \$1,000.00, яку він сплачував місячними ратами по \$200.00, і яку вповні вплатив.

Так — помало й постійно збувалася Дирекція пекучих довгів, зсуvalася з наших голів загроза упадку Інституту, але залишалося ще перед Дирекцією деяких проблем, що їх треба було розвязувати. Одною з них була справа набуття відповідного постійного настоятеля - управителя. Правда, в міжчасі було кілька молодих студентів, прибувших до Канади по першій світовій війні, які при зголосенню на те становище запевняли директорів, що вони мають в провадженню бурси досвід, бо були “бурсаками” в Старім Краю. Але по короткому часі їхньої служби, показалися на те становище непридатними. Раз, що не знали англійщини, то знова, будучи самітними, більше “парубочили” ніж дбали про виконування своїх обовязків. Тому догляд канцелярії треба було провадити мені самому, покидаючи часто догляд власного підприємства. Коли ж неможливо було мені відріватися від моого підприємства, сповняв ті функції студент дентистики Павло Закус. Так було поки Інститут не став краще забезпеченим матеріально й міг позволити собі заангажувати жонатого чоловіка, православного віровизвання. На підставі ухвали зробленої Дирекцією, від настоятеля мало вимагатися, щоб мав добру українську освіту та знав добре англійську мову.

Але восени 1924 р. в місяці вересні, дістав я листа від одного чоловіка з Британської Колумбії, Пилипа Галицького, з проханням прийняти його на посаду настоятеля, заявляючи, що він є родом з Буковини, православного віровизвання, бувший учитель в чернівецькому учительському семінарі. Служив в українській армії й був ранений в ліву ногу. В Канаду приїхав він до свого швагра Мельничука, в околиці Слокен, Б. К., де став до праці при каміньоломі, дуже тяжкої праці фізичної навіть для здорової людини, а що говорити про людину з ушкодженою ногою, через що він заледве міг робити яких два дні на тиждень, а решту часу — відпочивати. Він просив, щоб йому дати працю в Інституті хочби за звичайного сторожа (“дженітора”), щоб не мучився у каміньоломі. Бо, як писав у листі, що він мучиться тут, а дружина мучиться в Старім Краю.

Тоді, на засіданні Дирекції, я піддав гадку, щоб анулювати нашу попередню постанову дотично вимогів від кандидатів на настоятеля знання англійської мови й прийняти того чоловіка до Інституту на яких два місяці, “на пробу”, а як покажеться здібним, дати йому посаду настоятеля.

Нелегко доводилося мені переконувати директорів, щоб погодилися на мою сугestію; всі вони противилися моїй пропозиції, кажучи, що “ті новоприбулі вміють гарні й разпусливі листи писати, а коли дістануться на посаду в Інституті, роблять тільки клопотів нам.” Однаке я упросив директорів ще цей раз зробити спробу, на що директори, остаточно, згодилися. Пізніше, я дуже каявся, що так зробив.

Я повідомив п. Галицького, що приймемо його на три місяці до Інституту лише на пробу, щоб переконатися чи буде здібний.

Наприкінці вересня приїхав до Едмонтону незнаний нам чоловік — Пилип Галицький. Я скликав директорів на засідання й познайомив його

з членами Дирекції. Від того часу Пилип Галицький був на пробі один місяць. Робив все, що треба було коло Інституту. Опісля учив дітей в Рідній Школі. Я поміг йому спровадити його дружину сюди й мені ще й нині причуваються його слова, як він питав мене — чи його дружина зможе мешкати з ним в Інституті. Він дуже зрадів, коли я відповів йому: "так."

Загальні Річні Збори 1924 р.

Так проминав мені час з різними клопотами й наближався час на скликання Річних Загальних Зборів, що відбулися в днях 26 і 27 грудня, 1924 року.

Помимо дуже лютого зимна і заверюхи, на зборах явилося понад сотні членів і делегатів місцевих і з околиць.

Збори розпочалися 26-го грудня в 8-ої годині вечором, які, я, як голова Дирекції відкрив та покликав до президії Тому Томашевського на предсідателя, Івана Семенюка на заступника, Олексу Григоровича й Іллю Киріяка — на секретарів. У своїй промові я пояснив становище Інституту і здав звіт зі своєї праці через рік з виявленням моого вдоволення, що Бог поміг мені врятувати Інститут від загрожуючого йому упадку. Через той рік я плянував працю над здобуттям потрібного гроша на вдергання Інституту, був головою і управителем, та склав прилюдну подяку п.п. Й. Ясенчукові й І. Верхоминові за їх щиру працю й відданій час, який вони жертвували з ідеї і щиро працювали зі мною. Особливо подякував я скарбниківі І. Никіфорукові, який жертвував багато часу для справ Інституту, а ще більше дякував йому, що він згодився разом зі мною по-половині гарантувати Ю. Лазарукові і Д. Пронюкові позичку гроша на сплачення моргіджу.

З протоколів відчитаних на тих зборах справи в Інституті представлялися так:

За шкільний рік 1923-24, студентів було 18. Пізніше прибуло з прийнятих домів 4-ох студентів, збільшуячи число студентів до 22-ох. Тепер, на 1924-25 рік, всіх студентів є в Інституті 45, з чого до університету учащає 8; до ссередніх шкіл 25; 5 студентів до технічної школи і 7 студентів до публичних шкіл.

Звіт маєтковий представлявся так:

ПРИХОДИ —

На членство вплинуло	\$1,827.00
Добровільних жертв	768.00
Від Т-ва ім. Івана Франка	300.00
За харч і кімнати	4,932.91
Позички	1,050.00

ЗАГАЛЬНІ РОЗХОДИ —

За віктуали.....	\$2,845.05
За опал	511.64
Обслуга в Інституті.....	1,195.50
За меблі	55.00
На реальності	1,000.00
Автомобіль	190.00
Податок і відсотки.....	1,117.45
Загальний розхід	1,813.99
Готівка	269.78
	<hr/>
	\$8,999.01

Я апелював до присутніх людей на зборах, щоб всі українці стали солідно при Інституті. В нас — казав я — є забагато соломняго вогню, який скоро спалахне, і скоро згасає. Нам треба, щоб розпалений вогонь

горів у нас все. Наша Дирекція мала тимчасово, гейби на пробі, на управителя п. Галицького, котрий недавно приїхав із Зеленої Буковини, і по-англійськи не вміє ще нічого. Але ми йому поможемо і на 1925-ий рік п. Галицький повинен бути не злим господарем Інституту, і надіюсь, що п. Закус, який багато помогав п. Галицькому в минулих трьох місяцях, певно не відмовиться помогати п. Галицькому і в 1925-ім році.

Продовжаючи свій звіт, як голова Дирекції за 1924-ий рік, я порівнюючи його зі звітом попереднього року, сказав: Ви всі памятаєте, що минулого року ніхто не хотів прийняти на себе обовязку бути вибраним до Дирекції і захистити Інститут від упадку. Сьогодні, я дякую Богові, що поміг мені разом з п. Никіфоруком й членами Дирекції вивести Інститут на чисте поле й забезпечити його перед упадком. Оплесками, з радості, не було кінця. З'їзд ухвалив окрему подяку голові і його дирекції за велику й тяжку працю в 1924-ім році.

Наприкінці зборів вибрано на 1925-ий рік Дирекцію з таких осіб: Григорій Михайлишин, голова Дирекції; Тома Томашевський, заступник голови; Іван Никіфорук, скарбник; Пилип Галицький, фінансовий секретар; Андрій Солован, рекордовий секретар; Ст. Неевчас і Й. Янішевський, директори.

У 1925-ім році, зарисувалися в Канаді тяжкі часи. Ціни на фармерські продукти постійно спадали вдолину. Роботи ставало чимраз менше, словом — зачала закроюватися дипресія. А що в Інституті ситуація поліпшилася, то не тому, що голова Дирекції змилосердився і на свою відвічальність і проти волі всіх членів Дирекції спровадив чоловіка з каменьолома і дав йому роботу і приміщення в Інституті, о яке-то приміщення П. Галицький розпусливо п. Михайлишиного просив: “Якоїбудь роботи, хочби роботи сторожа, али лише не така, як робота лупання каміння в гористій скалі.”

У початках їх прибуття до Інституту, Галицькі називали Михайлишина їхнім спасителем. Їхній побут і працю в Інституті завдячували вони лише Г. Михайлишину. Вони присягали, що ніколи не забудуть того всього, що Михайлишин зробив для них в найгрізнішому їх часі. Отже не якесь чудо управителя Галицького поліпшило добробут в Інституті так, як говорили деякі люди, котрих ще в Едмонтоні не було, або ті, що нарочно допроваджували Інститут до упадку, а в 1923 році не хотіли його рятувати; не хотіли бути вибраними до Дирекції. Вони, ці люди, казали, що знайшлося двох патріотів, що перекупили моргедж в 1924-ім році. Тож ті свідомі патріоти були в Дирекції через цілий 1923-ий рік. Д. Пронюк був головою а Ю. Лазарук був скарбником Інституту. Чому ж тоді, ці патріоти не перебрали моргедж на себе? А на з'їзді тішилися, що їх “цілорічна тортура” скінчилася. Вони боялися, що місто замкне будинки Інституту. Чому ці великі патріоти перекупили моргедж? Бо Никіфорук і Михайлишин дали їх свою гарантію на позичку. Що справи поліпшилися в Інституті в 1925-ім році, то завдяки добрим плянам, добрим зарядженням і завзятій праці голови і Дирекції. Вже з початком 1924-го року почала проявлятися праця й добра господарка Заряду в найгіршому часі Інституту. Заряд давав собі раду без управителя, врятував Інститут від загрожуючого упадку і зробив найбільший поступ в історії Інституту. Праця над поліпшенням його стану в 1925-ім році йшла по тій самій лінії та ще енергічніше. Піднесена на дусі своїми успіхами і признанням заслуг з'їздом в 1924-ім році Дирекція постановила розвинути широку і завзяту кампанію за придбанням більше фондів для пекучих потреб ремонтування будинку, щоб не допустити до закриття його міською управою, як про це згадується повище.

Вже весною 1925-го року, зорганізовано Збірковий Комітет, якого головою став Тома Томашевський, заступник голови Дирекції й адоптував собі до поомчі Юрія Сиротюка, як заступника голови і П. Галицького,

Ів. Слюзаря, д-ра Т. Дацькова, Й. Ясенчука і Д. Пронюка, як дорадників Комітету.

До помочі Комітетові Дирекція заангажувала п. Іллю Мазуркевича, як спеціального колектора, який віддавав ввесь час для цієї справи. Він мав уже досвід у тій роботі, будучи попередно колектором для Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні. Був він добрим промовцем і організатором. Головиний Збірковий Комітет працював у тісні кооперації з головою і Дирекцією Інституту, і де було можливим, організував під-Комітети на колонії. Одним з таких під-Комітетів, що знаменито пописався збіркою грошей на Інститут, був в околиці Роял Парк, який зібрав між собою \$2,500, якуто суму вручив Дирекції Інституту під час з'їзду восени, 1925 р. Дмитро Фодчук, і з'їзд гучними оплесками подякував йому за так поважну суму гроша з тієї околиці. Всіх грошей зібрав загаданий Збірковий Комітет біля \$8,000.00. Сума, що запезпечувала повне відремонтування будинків Інституту, як встановлення нових огрівачів ("бойлерів") у бейзменті, поправлення кімнат, кращого умеблювання їх, і т. ін.

Як вже згадано новище: Коли п. Д. Пронюк був головою Дирекції попередно, міський інспектор будинків Інституту загрожував, що коли будинки не будуть поправлені до кінця 1923-го року, — місто мало закрити їх. На щастя, новій Дирекції на 1924-ий рік, вдалося виєднати в міських чинників відложение такого закриття будинків до 1925-го року, отже, у своїх надіях на спромогу ремонтування будинків, не завелася. Потрібне ремонтування будинків коштувало \$3,500.00. По такій направі будинки Інституту виглядали краще, вигідніші кімнати у ньому, а також вартість їх піднеслася вище. Решту грошей поставлено до банку, щоб якнайскоріше мож було сплатити довги моргеджу.

З огляду на те, що п-ні Галицька не могла продовжувати науку в Рідній Школі, Дирекція заангажувала другого старо-краєвого учителя — п. Іларіона Завадюка, який крім навчання дітей в Рідній Школі, був також добрим режисером до театральних штук і мав велике замилування до організування старших студентів і молоді з-поза Інституту для виставлювання театральних представлень. Одним з підготовлених ним кращих представлень, була незвично гарна песа "Гетьман Павло Полуботок", виставлена на сцені залі Інституту під час з'їзду наприкінці 1925-го року, в якому так дієві особи, як і режисер — п. Завадюк пописалися знаменитим відданням штуки, що було великою насолодою душ глядачів, як про те довго згадували люди, що були учасниками того представлення.

Сам я, на тому з'їзді не був. Мій особистий інтерес вимагав досліду мого підприємства в Британській Колюмбії. Знаючи наперед, що не зможу бути присутнім на з'їзді, я написав листа до учасників з'їзду і до Т. Томашевського, заступника голови Дирекції, щоб він перебрав всі обов'язки перепровадження з'їзду на себе, що він і виконав дуже успішно, як про те я його просив. Тим більше, що п. Томашевський, як голова Збіркового Комітету, і заступник голови Дирекції, який мене заступав під час частих відвідин моїх в Бр. Колюмбії того літа, був добре обзайомлений зі всім діловодством.

Тому, що я не був присутнім на з'їзді, головою Дирекції на 1926-ий рік вибрано М. Михайлюка, а п. Томашевського далі перевибрано заступником голови. Скарбником знова перевибрано І. Нікіфорука. Але ново-вибраний голова — Михайллюк і заступник голови — Томашевський у деяких справах не погоджувалися з управителем, оба ці головніші директори виступили зі складу Дирекції. Незгода між п. Галицьким а п. Михайллюком виринула з того, що управитель, п. Галицький, не погоджувався з тим, щоб в Інституті відбувалися українські православні Служби Божі, і п. Михайллюк закинув п. Галицькому атеїзм. Т. Томашевський не погоджувався з управителем в якихсь інших справах, і також зрезигнував. Отже в Дирекції не стало двох передових директорів.

У половині лютого 1926 р. решта директорів скликали спеціальне засідання порадитися, що ім робити в обличчі розбиття Дирекції.

Петро Зварич зателефонував до мене, щоб я конечно прийшов до Інституту, бо як казав п. Зварич: "Дирекція має таку трудну справу, що лише Ви можете залагодити."

Я думав, що зайдло щось такого, що дотикалося моєго урядування в 1925 році. Отже, пішов я, щоб довідатися, які там клопоти зайдли.

Коли я прийшов до Інституту, так зараз довідався про цілу справу. Петро Зварич зачав просити мене, щоб я перебрав на себе позицію голови на 1926-ий рік. Я зателефонував до дружини про цілу справу. Вона погодилася, щоб я був у Дирекції ще один рік, бо було ще багато справ до полагодження, і сказала, що буде краще як я буду головою, ніж хто інший.

Управитель зачав передомною виправдуватися, що то не він винен, а більше п. Михайлюк. Я питав п. Галицького, де він ліпше любив би працювати — в каменюломі, чи в Інституті?

Григорій Михайлишин знова головою 15/2, 1926

Отже тепер знова запрягли мене до роботи в Інституті. А тоді роботи було все багато. На весні, в місяці квітня, голова Дирекції попросив наших жінок, щоб вони при помочі Дирекції влаштували перший базар на дохід Інституту. Головою базарового комітету вибрано п-ю Марію Михайлишин. Базар мав добре успіхи, бо з нього було чистого прибутку \$1,600.00 для Інституту. Теперішня вартість около \$10,000.00.

Відтак, в місяці червню, я постарався о дозвіл від міста на збірку гроша ("Тег Дей") для Інституту на вулицях міста, з чого чистого прибутку для Інституту лишилося понад \$400.00. Вартість тепер яких \$3,000. Цілий комітет для тієї збірки складався головно з українських православних жінок, головою якого була знова п-і Марія Михайлишин. Треба признати, що все те робили наші православні українки зі своїми чоловіками і дітьми, які жалісним голосом просили: "Бай е тег." Противникам було байдуже, щоби в будь чим помогти.

Коли Інститут був уже краще матеріально забезпечений, тоді ми довідалися, що противні групи будуть пробувати заборонити православні богослужіння в залі Інституту і вигнати з Інституту Українське Православне Братство. Але, говорили, поки ще є головою Михайлишин, боялися це робити, надіючись, що коли по річних зборах буде хто інший головою, ім вдастся вигнати православне Братство з Інституту. До того заговору вдалося противникам потаємно приєднати до себе управителя Галицького, який вже по-тихо робив проти православного Братства. Коли була відправа Служби Божої в залі Інституту, він на неї не приходив, виправдуючися, що був зайнятим кожним разом.

26-го серпня, 1926 р. наші українки заснували Жіноче Товариство, щоб організованим способом помагати Інститутові і православному Братству. У недовгому часі наше Братство купило свій власний будинок для церкви, і від тоді примістило свій осідок в залі при православній церкві, але з наміром далі працювати для Інституту ім. Грушевського і православної церкви.

Місто повідомило Дирекцію, що С.N.R. буде будувати нову стацію, отже, вулиці мусять бути заперті. Дирекція мусіла внести протест, бо на цей рахунок замкнення вулиць, реальності впадуть на ціні. Я ходив з другими членами перед міську раду з експертом, котрий твердив, що по замкненні вулиць, вартість реальностей значно упаде. Рада і мейор признали, що наш протест був зовсім на місці й обіцяли нам, що ту справу візьмуть під обради, та, що після рапорту від асесора, Інститут зможе дістати значно зменшений податок.

Здається, що концерт на з'їзд підготовляв український православний

священик о. Д. Сенета. З'їзд 1926 р. відбувся дуже добре. Рівно ж і концерт вдався надзвичайно добре. Також відзначився той рік добре під оглядом фінансовим, а студентів до Інституту прибуло більше, ніж було на них місця. Я не думав бути більше в Дирекції, тому ми приготовляли людей до Дирекції з нашої групи, щоб не пустити контролі з наших рук. Дирекція запросила на з'їзд голову Інституту ім. Петра Могили з Саскатуну, п. Ю. Стечишина. Він прибув на з'їзд зі своєю дружиною.

ПРОМОВА — ЗВІТ 1926 РОКУ

Річні Збори Інституту ім. М. Грушевського відбулися наприкінці грудня 1926 року при великому числі членів і прихильників Інституту з різних міст і Едмонтону. Настрій делегатів і гостей був веселий і бадьорий.

Коли я вийшов на сцену з моїм річним звітом, мене привітано гучними й довгими оплесками. Дякуючи присутнім за такий гарний для мене привіт, я у своїй промові вияснив як то сталося, що голова Дирекції М. Михайлук, котрого минулий з'їзд вибрал на 1926 рік, по двох місяцях з певних причин зрезигнував і мене знова покликано тодішньою Дирекцією на голову Інституту. Я говорив, що робота цього року пішла дуже добре, бо ще раною весною Дирекція при помочі православних жінок відбула базар, з якого було \$1,600.00 чистого доходу, а також Дирекція при помочі православних жінок влаштувала "Тег дей", з якого Інститут мав \$400.00 чистого прибутку. Я заявив, що наша Дирекція придержуvalася тієї самої лінії і системи, яких придержуvalася в роках 1924, 1925 і 1926. Я запевнив делегатів, що за моєго трирічного урядування як голови Дирекції, Інститут став забезпечений з усіх боків.

За Божою поміччю, я зробив те, чого не зробили другі в інших місцевостях, допустивши до упадку кілька наших установ. Я радів з того, що своєю жертвенною працею не допустив до ганебного упадку Інституту ім. М. Грушевського. При тій, майже трирічній безплатній праці для Інституту, ми, обое з дружиною, часто занедбували свій власний інтерес, свій дім, і своїх дітей. Але я радів тим, що якраз тими прислугами ми обое з дружиною склали жертву на український Вівтар.

По закінченні з'їзду ми запросили п. Ю. Стечишина до церковної залі і радили між собою як і що робити, бо управитель стоїть з противниками Української Православної Церкви, хочуть мати Інститут знов безрелігійним. Пан Стечишин сказав нам, що коли прийде якася важна справа з управителем, то щоб зателефонувати йому, і він приїде, щоб вогонь погасити. Інтрига тягнулася, аж одного вечора, коли ми в церковній залі мали наради, прийшов до залі студент дентистики Павло Закус, і повідомив нас, що управитель сказав йому забратися з кімнати, то є — з Інституту. В дискусіях п. Закус сказав управителеві, що він буде жалувати свого поступку, за що управитель назвав його православним шпигуном, і наказав йому забратися з Інституту.

На дирекційнім засіданні зараз по тім випадку, Василь Челядин, директор Інституту, питав управителя — чому він вигнав з Інституту такого студента, яким був п. Закус. Відповідь управителя була, що Закус є православним шпигуном, та виносить все з Інституту православним і заявив свою резигнацію, над якою Дирекція перевела голосування, яким резигнацію прийнято.

Про це повідомлено телефонічно Ю. Стечишина в Саскатуні, який зараз приїхав до Едмонтону, але п. Галицького в Інституті вже не застав. Він выбрався до приватного мешкання. Пан Стечишин зайняв позицію управителя до кінця шкільного року 1927.

При кінці шкільного року в липні, 1927, п. Ю. Стечишин, тимчасовий управитель Інституту ім. М. Грушевського, відіїздаючи до Саскатуну, сказав нашему православному Братству, що в Інституті П. Могили є один

університетський студент, що кінчить факультет Б.А., і він рекомендує цього академика на управителя Інституту ім. М. Грушевського. Він є певний, що цей молодий управитель провадить Інститут тою самою системою котрою провадиться Інститут П. Могили в Саскатуні.

В короткому часі по відїзді Ю. Стечишина, приїхав молодий Петро Лазарович. Він познайомився з Дирекцією Інституту і церковним Укр. Прав. Братством, і згодився бути управителем нашого Інституту. Він запевнив, що кооперація між Укр. Прав. Церквою і Інститутом ім. М. Грушевського буде як рідний брат із своєю сестрою. Він вернувся до Саскатуну самітний а на посаду управителя до Едмонтону приїхав вже з молодою гарною дружиною. Він був в Інституті управителем а в Укр. Прав. Церкві заняв посаду безплатного доброго дерігента церковного хору, котрим то хором управляв довгі роки. Праця і кооперація була дуже добра між Інститутом і Укр. Прав. Церквою.

Далі я заявив перед великим числом делегатів і гостей на тих зборах, що почивають в повні вдоволенім з осянених успіхів за моєго урядування як голови Дирекції, але більше ніякого уряду в Дирекції приймати не буду з огляду на те, що мій власний інтерес вимагав більшого догляду, ніж я міг його доглянути будучи звязаним зі справами Інституту.

Моя подяка

Пишучи тепер спомини про свій скромний вклад праці для Інституту ім. М. Грушевського за час моєго урядування, бажаю щиро подякувати усім тим приятелям, котрі помагали мені рятувати Інститут від зогрожуючого упадку перед яким знаходився в 1924 р., коли навіть ніхто з попередніх директорів не хотів приймати на себе обовязку бути дальше в Дирекції, а саме — склонюю голову перед блаженою памяттю покійного Івана Никіфорука, тодішнього скарбника, котрий зі мною ручився за моргідж на \$6,600.00 і помагав платити наглі довги. Рівно ж глибоко шаную память про покійного Івана Мельника за його поміч визичування грошей в наглих потребах — без ніякого проценту.

Дякую д-рові Верхоминові, тодішньому студентові медицини і п. Йосифові Ясенчукові, які в 1924 р. послужили Інститутові як організатори і колектори, зібрали для Інституту \$2,554.00; п. Томі Томашевському, який причинився до того, що його приятель Дж. Калгун (англієць), жертвував \$1,000.00 на Інститут, як рівно ж моя щира подяка п. Томашевському, який будучи заступником голови Дирекції в 1925 р., і був діловим членом комітету збіркової кампанії, віддав багато труду і праці так особисто, як і піддержував кампанію на сторінках свого часопису "Наш Поступ", внаслідок чого кампанія завершилася добрым успіхом: придбанням понад \$8,000.00 для Інституту.

Дуже щиро дякую також українському православному жіноцтву, що зараз від початку 1924 року помагали різними підприємствами на дохід Інституту, щоб закріпити його існування для добра і слави українського народа.

Дякую мейорові міста Едмонтону в 1924 році, який вислухав моє прохання не закривати будинків Інституту, як про це згадується повище, і наказав урядникам, щоб вони продовжили час бодай на два роки, даючи нам нагоду направити мешкальний будинок Інституту, та щоб не звертали ніякої уваги на доноси деяких людей, що старалися довести до замкнення будинку.

Так-то доводилося мені, з повною кооперацією тодішніх директорів, повести діло, щоб недопустити до упадку Інститут ім. Грушевського, що було відбилося дуже погано над розвитком нашої освітно-культурної діяльності тодішнього часу.

Коли б не був врятованим Інститут, то заледве чи був би в ньому управителем п. Галицький, якому я поміг освободитися від тяжкої фізич-

ної праці при каменьоломі в Бр. Колюмбії. Не був би в Інституті управлятелем і п. Петро Лазарович, якого рекомендував нам п. Ю. Стечишин по резигнації п. Галицького. Словом — картина була б куди інакшою ніж вона є сьогодні.

П. Лазарович будучи на посаді настоятеля Інституту й рівночасно учащав до університету в Едмонтоні, закінчивши правничий факультет.

Ювілейна книга з приводу 25-річчя Інституту

Коли зближалася час на відзначення 25-річчя існування Інституту ім. М. Грушевського в 1943 році, тодішня Дирекція постановила з того приводу видати ювілейну книгу, щоб у ній передати цілу історію Інституту від часу його оснування по 1943-ий рік. Редагування книги доручено п. Лазаровичові, якого Дирекціяуважала за найбільш компетентного до такого діла. Тим більше, що п. Лазарович був доволі добре обзнайомлений з історією Інституту, будучи колись настоятелем в ньому. Я сам, дуже радів з того, що редагування такої книги доручено п. Лазаровичові, якого дуже шанував і поважав від часу моєго знайомства з ним, та нетерпеливо очікував появи книги, у якій я сподіався бачити вірну й обективно написану історію нашого Інституту.

Коли ж з'явилася ця ювілейна книга, я, читаючи її від першої до останньої сторінки, гірко розчарувався браком уявленої мною об'єктивності автора. Не передано у ній вірно усіх дій з протоколових книг Інституту, або навіть так, як він ту історію знов, і промовчав осіб, що в дійсності помогли врятувати Інститут від загроженого упадку 1924 року.

Автор в книзі писав про те, що говорив Кібзей: "В нас ще нема чоловіка, який би справу поважно замотану врятував, хочби давали йому королівську заплату." Автор писав у тій книзі, що в 1923 році, голова п. Пронюк казав, що перед Інститутом життя або смерть, і що ніхто не хотів бути головою на 1924-ий рік. Але я взяв на себе той обовязок, великий тягар, бо справа вимагала безприволочного рятунку, і я зачав його рятувати. За три роки моєго урядування як голови Інституту, я доложив немало труду врятувати Інститут від смерти, і врятував його. Але автор ювілейної книги не згадує того.

Гарна "королівська заплата" за врятування поважної народної інституції, якую був Інститут ім. М. Грушевського!

Коли б не був урятований Інститут в 1924 році, не було б засноване Укр. Прав. Братство, то сьогодні не було б Інституту св. Івана, та й хто знає, чи була б нині Українська Православна Церква в Едмонтоні. Якесь чорна рука, що збаламутила управителя п. Галицького в 1926 році, потрапила збаламутити і автора в писанні Ювілейної Книги у 1943 році.

ВІДДІЛ С.У.К. ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ В СМОКІ ЛЕЙК

(До ілюстрації на сторінці 35)

В першім ряді — заряд відділу на 19159 рік, і Провінціальна Екзекутива С.У.К. на Алберту 1956 - 1959.

Зліва направо: Пані — Катерина Луців, кор. секретарка; Ольга Скуба, касієрка; Марія Антонюк, рек. секретарка; Верля Страшок, уступивша голова; Марія Рацой, голова; Анастазія Шемелюк, голова Пров. Екзекутиви; добр. Ольга Сацевич, коресп. секретарка; Марія Паламарик, рек. секретарка; Розолія Стрембіцька, касієрка.

Другий ряд: Пані — М. Лопатинська; Катерина Сербан; Катерина Півовар; Марія Клім; Марія Лазарук, почесна членка; Параскевія Палилик, почесна членка; Параскевія Варава; Марія Дверничук; Катерина Рошко; Олена Палійчук.

Третій ряд: Пані — Ольга Предій; Анна Лазарук; Дарія Лобай; Марія Нацюк; Марія Вовк; Тетяна Тивонюк; Ольга Головайчук; Марія Кокотайлло; Василина Мартинюк; Евгенія Бродик.

Членки неприсутні на знимці: Пані — Ольга Курило; Марія Івасюк; Анна Лисак; Юлія Філевич; Ірина Федорець; Анна Горинюк; Василина Сербан.

President Mrs. Dymianiw and President Dr. S. L. Yaremchuk, Secretary Mrs. A. Danylowich with graduates of 1955-56 from the University of Alberta, and students.

Walter's interests were mainly in sporting field, where he distinguished

Walter Korchinsky, B.Sc., Chem. Eng.

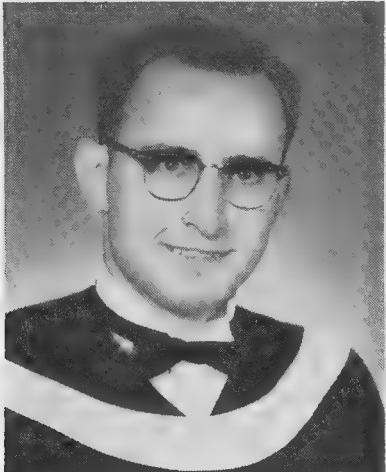
Graduated with Distinction

Walter entered the University of Alberta at sixteen years of age with a high scholastic standing and a general proficiency in high school. He received an Alberta Hotel Association scholarship of \$500.00. Through perseverance and natural ability, he graduated with Distinction this year, one of the youngest students to do so in Chemical Engineering.

Walter is the son of John Korchinsky of Wabamum, Alta. His father owns a mink ranch there. Walter is deeply devoted to the St. John's Institute and was keenly interested in the students' activities during the four years he called it his home.

himself in football, ping-pong, and was a member of St. John's entry in cross-country racing.

Walter is now employed by the Dupont Company of Canada in Brockville, Ont. The St. John's Institute is very proud of this very young Ukrainian son of Alberta. Our very best wishes go to him.

Harry Karasiuk, B.Sc., Chem. Eng.

Harry Karasiuk, son of Mr. and Mrs. Wm. Karasiuk, was born at Sandy Rapids, Alta., on a farm in the north-eastern part of the province. He completed his public school at Sandy Rapids and his high school at Glendon, Alta. He enrolled in Chemical Engineering at the University of Alberta four years ago. Harry lived at the St. John's Institute the entire four years of his university education and calls it his second home.

Harry is a very energetic and ambitious young man and has the perseverance to conquer the very hardest tasks that come along. He was keenly interested in football and ping-pong.

Harry has the distinction of being the first University graduate from Sandy Rapids. He is now in Florida. Late in the fall he will go to Hinton, Alberta.

Bohdan Kuzyk, D.D.S.

Dr. Bohdan was born at Fedorah, Alta., on June 21st, 1932, and graduated from the Bon Accord High School. He enrolled at the University of Alberta in Dentistry.

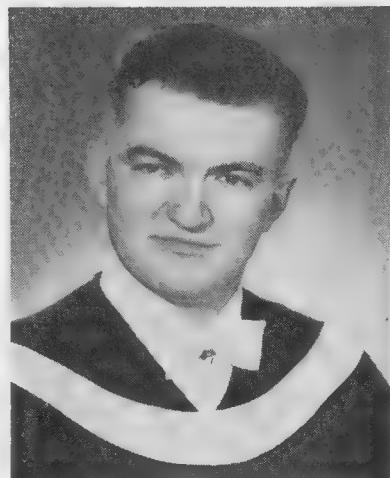
He was an active member of the Ilarion Club and the St. John's Students' Union for two years.

He is a member of the University Curling Club team and a representative of Dental Club to NFCUS.

Bohdan is fair-minded and a helpful and true friend to many. His cheerful and sunny disposition will bring real success in his chosen profession.

At present Dr. Kuzyk is working for Dr. Webber in the Tegler Building, but hopes to open his own practice in Edmonton in the near future.

Our best wishes!

Household Economics
Elsie Scherban **Myrnam, Alta.**

Elsie was born in Saskatchewan but spent her childhood at Myrnam, Alberta. She is a graduate of the Myrnam High School.

In 1956 she graduated in Household Economics at the University of Alberta. Since then she has worked with the Department of Agriculture as an instructress of Food and Nutrition at the Vermilion School of Agriculture and a Lab. Technician at the Canadian Chemical Plant in Edmonton.

She is now training as a dietitian at the Montreal General Hospital.

Gerald Seniw, B.A., D.D.S.

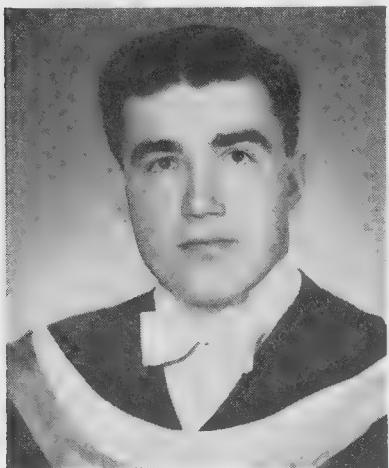
Dr. Gerald Seniw comes from Yellow Creek, Sask. After spending a number of years working in different parts of Eastern Canada, he decided to enroll at the University of Alberta and devote himself to Dentistry.

Dr. Seniw was a keen participant in student activities at the St. John's Institute, as well as an active member of the Ilarion Club. He was a capable debater and did a fine job against the P. Mohyla Institute debating team at Saskatoon.

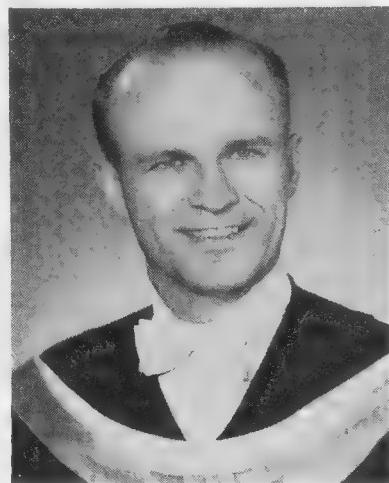
Dr. Seniw is a conscientious worker and deeply devoted to the cause of the Ukrainian people's welfare.

Dr. Seniw married Miss Nellie Romanchuk, a B.Sc., H.Ec. teacher of Edmonton in May.

There is a possibility that Dr. Seniw will establish his practice in Edmonton. Our very best wishes go to Dr. and Mrs. Seniw in their future life.

Institute and University of Alberta. This same combination will undoubtedly make him a very popular dentist and Ukrainian personality.

Dr. John Carl Zaparaniuk, B.A., D.D.S.

Dr. Zaparaniuk was born at Moose Jaw, Sask., and is the son of Mr. and Mrs. John Zaparaniuk. Mr. Zaparaniuk is a C.P.R. employee in that locality. John attended school at Moose Jaw and spent two years at the University in Saskatchewan, where he obtained his B.A. He graduated in Dentistry from the University of Alberta and has now opened a temporary practice in Moose Jaw with future plans to open a practice at Calgary, Alta.

John was an avid Eskimo football fan.

A combination of a splendid physique, keen mind and a splendid personality made John a very popular person at the St. John's

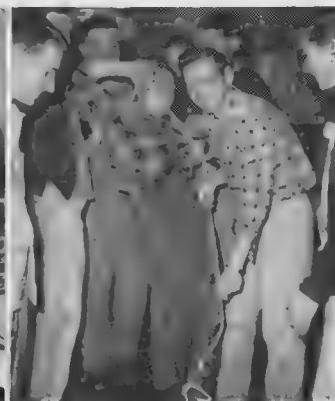
Guest from Europe, Mr. Levitsky

Snug Tie

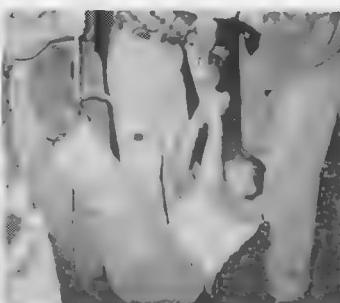
Steady, Boys!

Just a few knots

Your attention, please

Bit of a bind

"Ballot casting can be fun

Rector and Mrs. Dymianiw with President Dr. S. L. Yaremchuk and Secretary Mrs. A. Danylowich. Teachers — left to right: A. Melnychuk; Very Rev. Fr. Fyk; Very Rev. Fr. Wasyliw; Very Rev. Fr. Hrycyna; Mr. S. Mysak; Mr. W. Sawchuk; Dr. O. Starchuk; Mrs. V. Syrotiuk.

Photo taken after the reception for the Graduating Class 1956 - '57

Sons and daughters of members of the Ukrainian Orthodox Church.
(Left to right): Casey Skakun; Barney Chrusch; Lorna Hannochko; Adolphe Wenger; Mrs. Harrison; Pat Shewchuk; Natalie Slepneck; Donald Liteplo; Leona Lazarowich; Nick Holowach; Florence Harapnuk; Mrs. Helen Lazaruk; Orest Pyrch; Anne Chelak; Serge Dobko; Leon Woznow.

(1) K. P. (2) Blanket Drill. (3) Which is Kiniski? (4) Sleeping Beauty.
 (5) Segovia ? ? ? (6) Which — or both! Rector or Janitor?

Initiation of Carl Tokaryk 1956 - '57

BANQUET PROGRAM

A Banquet in honor of University of Alberta Graduates 1956-1957, sponsored by St. John's Institute and St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral Parish, was held in the M. H. Hall on

Following is a list of graduates:

M.D. Medicine — William Selezinka; Ladimer Dushenski; Stan Skrepnek; Orest Ulan; Robert Clark.

B. Comm. Commerce — Patricia Workun; Alex Tywoniuk.

D.D.S. Dentistry — Zenon Pawliuk.

B.A. — William Hawrysh; Vera Horon.

B. Ed. Education — William Gelych; Marshall Fodchuk; Martha Krasowski; Joseph Holyk; George Klemiuk; Victor Nakonechny.

R.N. Nursing — Gloria Chorney; Olga A. Solojuk; Helen Hrehirchuk; Alvina Lopatka.

LL.B. Law — William Pidruchney.

B. Sc. — Earl Gowda.

B. Sc. Agriculture — John Charnetski.

B. Sc. Pharmacy — Victor Harrison; Rose Gorgichuk; Walter Babich; Victor Horon; Walter G. Kupchenko.

B. Sc. Home Economics — Florence Harapniuk; Edith Zawadiuk; Patricia Mascaluk.

B. Sc. Engineering — Robert Solodzuk.

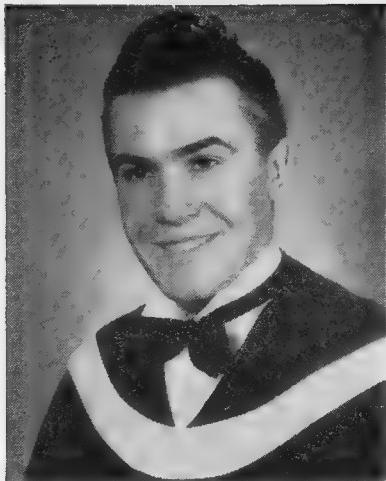
B. Sc. Nursing — Anne Dmytrash; Helen R. Kuchaba.

X Ray Technician — Evelyn Slipchuk; Helen Feniak.

УКРАЇНСЬКА ІНДУСТРІЯ

1957-58

Agriculture

Nick Holowach Bruderheim, Alta.

With a roving eye for the future, Nick decided to enroll in Agriculture and now after four long years has obtained his degree.

With various sports activities at hand Nick took a great interest in football and later this term, turned his efforts to hockey. His "Aggie" team actually made the finals . . . of which we are very proud. To supplement his spare time, Nick's attention was diverted by the Ilarion Club, to position of editor in publishing the Ilarion Parade. His purchase of a new car — Volkswagen — offers cheap transportation for long drives with Nat. Though Nick's agriculture courses are completed, the knowledge bug has bit

studies in Education. Holding the position of Students' Union President for next term, Nick's initiative and pleasing personality are sure to make the Institute an inspiring residence. And in appreciation, we extend to him our very best wishes.

Engineering

Leon Woznow Weyburn, Sask.

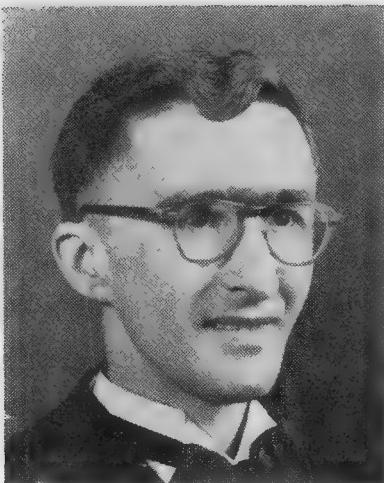
Leon, better known as L. J., is terminating his stay at St. John's this spring after being here for four years. After spending his boyhood days in Weyburn, Leon heard about "Sunny Alberta", so he smuggled himself across the border to take in some of the joys of this beautiful Province.

Leon ran into a snag when he enrolled in Engineering and found out, to his ambitious sorrow, that the Engineers were noted for their lack of masculinity. This bothered Leon, but he wasn't going to stop there. He took heed early, turned on his charms and now laughs at the Engineers' most dreaded fear with his arms around Polly.

Leon finds his courses a challenge and takes a keen interest in them. A real gentleman, he faces his everyday tasks and problems in a manly and business like manner. So much so, that at times you wouldn't think he was an Engineer. Leon's capabilities found him an active place in the Engineers' Club, a curling team, the St. John's Students' Union and as head of the year book committee here at St. John's.

We wish Leon loads of success in his career in Civil Engineering.

Mathematical Statistics

Ihor Chorneyko, B.A., M.A. Arran, Sask.

Ihor received the following scholarships: Correspondence School, 1953 — \$30.00; Honors Bursary, 1955 — \$300.00; National Research Council Fellowship, 1957 — \$2,000; and Stanford University Fellowship, 1957 — \$2,600.00. He received his B.A. in 1953 from Saskatchewan and M.A. in 1957.

Ihor studied for one year at Stanford University, Stanford, California, on a University fellowship. He is now working for a Ph.D. in Mathematical Statistics.

His interests are reading and bridge.

Graduate Studies (Mathematics)

Walter Zayachkowski Blaine Lake, Sask.

Walter took his undergraduate and one year of graduate studies at the University of Saskatchewan, where he received his B.A. and M.A. degrees. Presently Walter is continuing studies in Math. at the U. of A.

Always seriously investigating potentialities of acquaintances with the fair sex, Walter's only other diversion is bridge which usually takes in quite lengthy sessions. Aside from this, he has been a notable asset to students who have been continually tripping over the integral signs. Walter's recent academic achievement in the form of a scholarship, was certainly a proud announcement.

James Acton, B.Sc. (Aktumichuk)

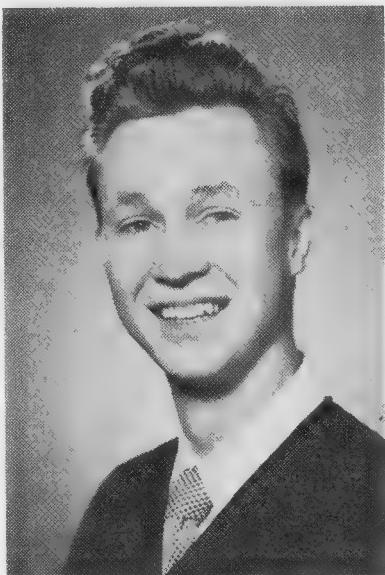
James Acton was born at Chipman, Alta. and attended the Hilliard High School, graduating in 1950.

He attended the University of Alberta for the next five years and graduated with a B.Sc. this spring.

James plans to attend University next year to attain his B.Ed. and make teaching his career.

An avid reader, of a serious and quiet disposition, James takes his work with a conscientious spirit and will be a very successful High School teacher. He enjoyed his year's stay at the Institute and is very happy to be able to live here next year.

Best wishes!

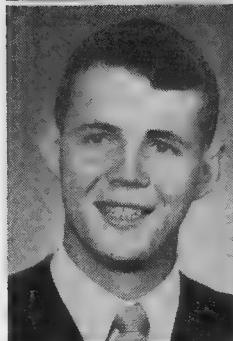
GERALD METRUNC **AGRICULTURE** **MYRNAM, ALTA.**

Some three years ago the hunting season didn't look too promising so Gerald decided to have a look at what goes on at the U. of A. campus. The red bricks on the Ag. building and on the St. John's Institute attracted Gerald and ever since he's been an ardent Ag. student and an enthusiastic leader at the Institute. He applies his scout training to many phases of life and he knows that things can be done. He is a keen competitor and his broad shoulders even help him in the fight for blonds. If there is a light on early in the morning, it's only Gerald studying. His good deed to the boys is waking them up in time for breakfast and lectures.

EUGENE CORRY **ARTS & SCIENCE** **HAIRY HILL, ALTA.**

Eugene is one of the more scholastically inclined and takes his courses rather seriously. French and Russian attracted Eugene into the faculty of Arts and Science. He is in his second year and still thinks it's the best faculty. Eugene takes a keen interest in history, economics, politics and religion and is often found debating with the boys. Since daring the boys, Eugene has found it best to be one of the gang. Turtles in his bed and phone calls from the Dean puzzle Eugene. Besides finding himself a real cool girl, Eugene's ambition is to get his degree and at the same time learn as much as he can.

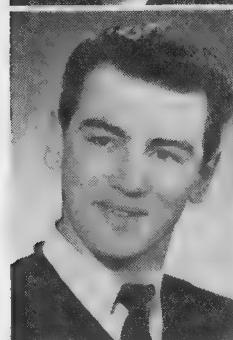
RUDY GETTMAN **PHARMACY** **LETHBRIDGE, ALTA.**

A quiet lad who hails from Lethbridge, Alberta. This big man has a wonderful sense of humor, and also joins the boys in an occasional fling. He received his education in Lethbridge and is enrolled in Pharmacy. Rudy has discovered his true love and the rest of the weaker sex hold no interest for him.

OREST PYRCH **ARTS & SCIENCE** **CALMAR, ALTA.**

Orest, also known as Sam, was attracted to the faculty of Arts and Science some three years ago. He is now in his third year and is majoring in Chemistry. Owning a car, Orest became very popular especially with the lazy fellows who wanted rides to and from the campus. Orest claims that '56 Fords are good cars; they also have good heaters. While at Calmar, Orest was quite a star at the sport of hockey. When in trouble, Orest defends himself verbally by: "I'm in Arts and Science." Orest's most enjoying pastimes include hockey, driving his car, an occasional game of bridge, lively parties and sleeping in.

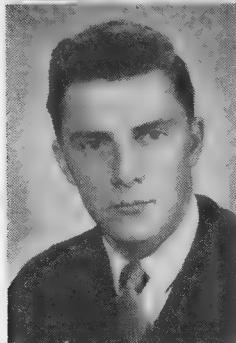
PETER DMITRUK **ALBERTA COLLEGE** **MANNING, ALTA.**

Pete hails from that far north country of falling planes and plenty of exciting girls. However after some serious thought, he decided to complete his senior matriculation and plans to enroll in the faculty of medicine next fall. Pete's other prime interest is curling, which he hopes to take up again next season. We are sure he will be an asset to the St. John's gang.

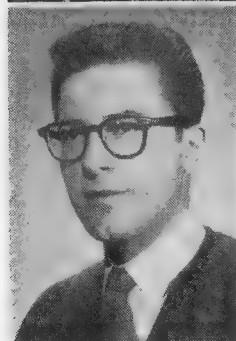
OREST LUDWICK ENGINEERING MORECAMBE, ALTA.

In his Ivy League suit and his quiet way, he looks harmless, but there is dynamite in those biceps. The floors at St. John's are hard and he should know, he has been knocked down on them so often while trying to put a half-nelson on some unfortunate victim. It has been rumored that Orest's strength is in his hair. This he guards with his life, using an extensive brushing procedure day and night. Displeased with Arts, Orest decided to take Engineering, but found out even there you have to be 21. However he plans on sticking to his guns, and we are inclined to agree that is the best way.

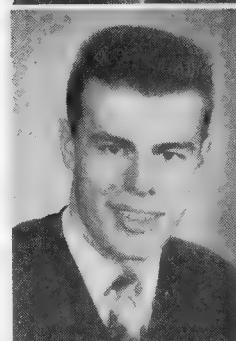
PETER MELNYCHUK ENGINEERING TWO HILLS, ALTA.

This being Pete's first year at St. John's, he was somewhat partial to the group. . . . but with a little persuasion, like sleeping on his head, he readily became accepted. Pete's favorite pastime is trying to beat Bill C. at ping-pong. Better known to the boys as "Dork" (slang for scab), he boasts a collection of "Dollies" and somehow manages to get in on a variety of parties. As for achievements Pete has been elected to the office of vice-president for next year's Student Council, which promises to be an interesting position and we wish him success in his efforts.

RONALD METRUNEC ENGINEERING MYRNAME, ALTA.

Following the philosophy of "why can't I" Ron followed his brother to U. of A. He chose engineering as his field and has done his first year justice. A cool and collective fellow he is. Ron is different than other fellows in that he doesn't like girls; he just goes for one certain blond. Ron very quickly agrees with fellows that comment on the pretty girls in Education. We hope he doesn't change faculties. Ron had himself a long-to-be-remembered and happy — somewhat-cool-and-wet — birthday this year. His second best pastime is playing hockey. Quite often Ron finds time to sleep in and take things easy.

EDWARD SWEKLA ENGINEERING TWO HILLS, ALTA.

Ed is a Saskatchewan boy having spent his earlier days in Unity, Saskatchewan. Some six years ago Ed moved to Two Hills, Alberta, where he completed his high school. Figuring that high school wasn't enough, Ed went on to U. of A. enrolling in Engineering. He is now in his second year. Happy-going Ed has a way with the fairer sex and can also hold his own in hockey.

NATALIE MEDWID HOME ECONOMICS GRASSLAND, ALTA.

This five-foot-eight lass comes from Grassland where she was first found some nineteen years ago. After graduating from high school at Grassland, her desire for a further education led her to U. of A. With an eye to the future, Nat decided to enroll in Household Economics and is now in her first year. She seriously devotes herself to her studies — when she isn't busy doing something else. "Is that right?" is her favorite saying. She dislikes short boys and being interrupted by phone calls. Enjoys singing, dancing, weekends and wearing a cowboy hat. Her ambition is.... to complete her House Ec. first!

CORNEL FILIPCHUK **DENTISTRY** **GLENDON, ALTA.**

From his first appearance at the Institute, Cornel has impressed many with his friendliness, good-naturedness and various abilities. While on the University Wrestling team Cornel displayed his ability and brought back wrestling honors — a big "block A" on his chest. Wrestlers from Saskatchewan and Montana who met Cornel — with their shoulders against the mat — found him a mean and crafty customer. (Anything to say, Orest?). Cornel likes rock-and-roll and especially enjoys giving young pretty girls a "break." To make his life more complete, besides wrestling and enjoying parties, Cornel plans to offer his services to those interested in having a good set of teeth. He is well on his way as he is completing his second year of Dentistry. With his drive and ambition there can be nothing but success ahead for him.

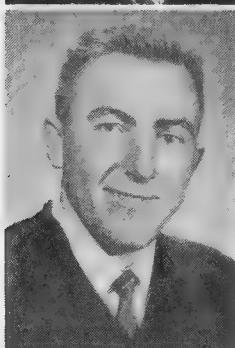
MYRON STECHISHIN **DENTISTRY** **SASKATOON, SASK.**

Myron, better known as "Stech", is one of our representatives from that faculty of drillers and welders — Dentistry. Stech now in his third year, hails from Saskatchewan where most of St. John's dentists seem to have come from. He received all his education in Saskatoon with 2 years Arts & Science at U. of S. Stetch blows the sax and digs the "classics" of modern jazz. Also squeezes a few games of football, golf and curling. And women, well, they just don't seem to fit in anywhere.

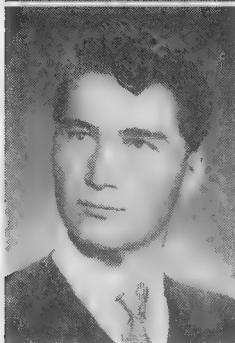
FRED ALEXANDRUK **EDUCATION** **WILLINGDON, ALTA.**

With his home at Willingdon, a stone's throw from Edmonton, Fred decided to come back to Varsity after teaching at Mundare for two years. He has been active in curling and on the executive of the Students' Union and the Ilarion Club. Fred has maintained interest with everyone including the girls. His favorite pastime is reading "Gulliver's Travels." To uphold the theory "gotta keep in practice" Fred plans to go teaching again next fall.

NESTOR CHORNEY **EDUCATION** **WEASEL CREEK**

From the homesteads of Radway, Alberta, he walked into St. John's brush cut and all. But he knew he had to change; there were girls around. In his classroom the odds were five to one and he liked it. His hair grew long, he began to wear ties and white shirts. He became active in the Ilarion Club, as drawing and painting was his hobby. Nestor made posters, helped with the news letter, and was usually seen scouring the country with his camera on a Sunday afternoon, looking for subject matter, girls included. Being elected to the office of literary director, Nestor is sure to make next term's publications eye-catching.

EDWARD HORBASSENKO **EDUCATION** **MYRNAM, ALTA.**

Pursuing his junior "E" courses, Ed is kept busy, that is when he doesn't take a trip home to see "someone." Much interest was aroused recently at coffee break when Ed appeared in the process of poaching eggs. The repeated performance has led us to believe that "chicken ranching" can also be a hobby. Ed's plans for the coming year are to go teaching, which should prove to be quite challenging.

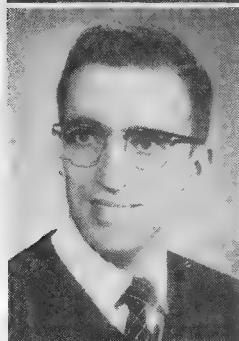
EDUCATION
ALICE WOROBETS **MUNDARE, ALTA.**

Just work and study and you are bound to get through. Some day Alice hopes to weigh 100 pounds, but until then she keeps eating and hoping. But she lets no-one pick on her; arms were not only made for holding, but also for defence. And Alice can put any boy to shame. Let anyone try to out-talk her — well, it's an old story. She is a real enthusiast.

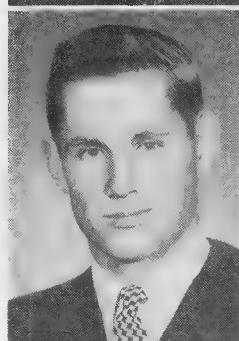
EDUCATION
OLGA ZAPARYNIUK **GLENDON, ALTA.**

Being somewhat reserved in nature, Olga's presence at St. John's with the company of Alice W. has maintained much normal group interest. Her enthusiasm during carolling, helped greatly towards making the event a success. After completing this first year of junior "E" Olga plans to practise the rudiments of teaching. We wish her every success with the little rascals.

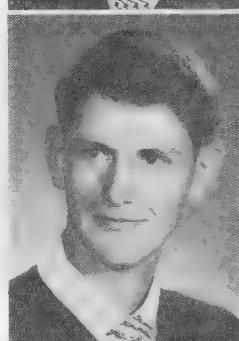
BILL CHERNIWCHAN **ENGINEERING** **WARSPITE, ALTA.**

By making extensive use of his photographic genius, Bill has won himself the title of "St. John's Karsh." His two most common dispositions are competing with Pete M. at ping-pong and strolling around the Institute with a camera pack, looking for candid poses. With the Ilarion Club meetings occurring on Sundays, Bill's diversions are well accommodated. As for a future outlook, Bill's interests lie in the branch of mechanical engineering — this may help to explain that tick in the camera. Covering various student functions, his untiring efforts have greatly assisted in making our yearbook a success and this goes with many thanks.

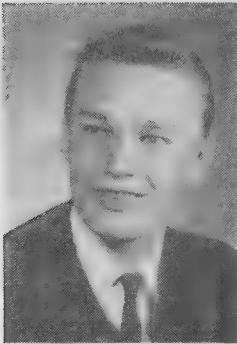
ENGINEERING
PETER HUCULAK **WILLINGDON, ALTA.**

A quiet fellow with a pleasing smile, Pete has been very progressive academically, winning in his second year. He then decided on engineering physics and has found the study much to his liking. His activities with the boys varied from "the showers" to bridge, which added greatly to the group spirit. Though Pete's plans are not definite, we wish him the best in his endeavours.

ENGINEERING
EUGENE LUCHKA **BON ACCORD, ALTA.**

"Luch", as he is called by his friends, is a good man to know if you don't want to get dunked, for his favourite expression seems to be "into the showers." Eugene received his first stage of education in Bon Accord and is now in his second year of Engineering. He is an excellent ping-pong player and specializes in curve balls. He takes part in most sports and his enjoyment in parties is largely due to the refreshments served.

ROSTYK SADOWNICK

LAW

GRASSLAND, ALTA.

One of the few at St. John's that used to do some Indian fighting. Although Rostyk was brought up on home-brew, with catt'e as playmates, he likes girls with class. He is extremely active and shows promise of becoming a great orator, which will be a great asset in his future profession. He is enrolled in the Faculty of Law, and is the President of St. John's Students' Union. This is his secnd year residence in St. John's and among other things Rostyk also acquired a taste for bridge.

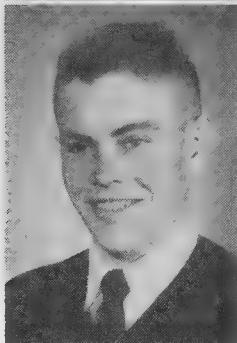

MICHAEL HOLYK

PHARMACY

ANDREW, ALTA.

A big man with a big heart. Mike always gives his face a holiday, and cheers you up with that big beaming smile. Mike, who is taking Pharmacy, also possesses musical talents which he has displayed at our parties. At times when the building is ringing with reverberations, it is only Mike venting his anger at the ping-pong table. Mike is a definite asset to the Institute since he also seems to be an expert in French, at times.

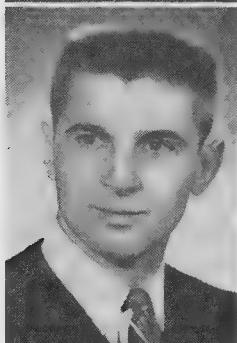

EDWARD HANCHERUK

PHYSICAL EDUCATION

WOSTOK

Quiet Ed is a farm boy from around Wostok, Alberta. He graduated from high school at Andrew, where he took most of his schooling. A real sports enthusiast he is St. John's contribution to the school of Physical Education. "Hanchy" as he is sometimes called, likes to see the boys neat. To help the cause he took charge of the laundry service and was often hard reminding the boys about the pick-up days. He says the world gets to know all the good about him while he keeps the bad hidden. (We thought it was the opposite). His favorite sport is hockey. Sports-minded Ed, to be in his ideal environment, has his room and desk decorated with outstanding sports heroes.

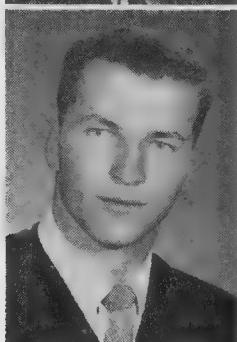

TED SCHERBAN

PHYSICAL EDUCATION

MYRNAM, ALTA.

Ted (Foxy) belongs to the Big "A" corporation on the campus. He is very athletic, playing with the Golden Bears championship hockey club last year and in every sport you could think of, even walking twelve blocks for a cup of coffee. Ted has labs too, in swimming, skiing, badminton and ping-pong. No one graduates from Phys. Ed. without knowing the correct procedure of holding a ping-pong bat. So it is no wonder to us that Ted is sports convener at St. John's and next year plans to give a body building course. This, Ted hopes, will bring the St. John's boys their championship.

ERNEST SOROCHAN

PHYSICAL EDUCATION

TWO HILLS

Ernest first saw the light in Two Hills, Alberta, some twenty years ago and there attended elementary and high school. Ernest is an avid fan and participant in practically all sports, being a Health and Recreation Leader. He is presently in his second year Education, majoring in Physical Education. He is a man to be reckoned with in ping-pong and seems to enjoy arguments. Ernie's chief ambition is to discover a chemical for growing hair on billiard balls.

BILL KARBOSZEWSKI EDUCATION WILLINGDON, ALTA.

The people around Willingdon must have had quite a laugh when they first found "funny man, Korbo" some 20 years ago. After graduating from high school at Willingdon, Bill took the winter course at the School of Agriculture in Vermilion. He is now in his first year of Education and judging from his cheerfulness and joyous attitude, isn't regretting it at all. When he came to St. John's he brought with him "une grosse" bag of humor. Like a joker fits a royal flush, Bill fits the boys' get-togethers. His specialty, besides telling jokes and being funny, is keeping time to rock-and-roll music. The boys will remember Karbo for the many laughs he brought out.

BETTY KINDRAKE EDUCATION TWO HILLS, ALTA.

Besides being an ardent jive fan, Betty takes a lively interest in her practice teaching classes. Her expression: "Oh those kids — they're so cute I could eat them!" bears this out. If you had not seen her before, and when you did, with her red knee socks, her red kerchief, you would almost say that here is a Russian woman. But under that fur coat, is a pair of jeans and a Robin Hood shirt, that would dispel any such thoughts. Aside from these personal aspects, Betty has done an excellent job as social convener and we hope she continues her efforts next term.

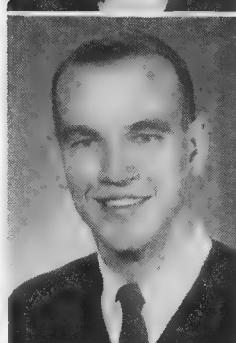
BILL MARIANICZ EDUCATION ANDREW, ALTA.

Bill comes from Andrew where he completed his high school and spent his earlier years. If Bill is any indication of what that place is like, it must be a jovial place. He believes in staying happy and his presence adds to the cheerfulness in any company. Bill is in his first year of Education and judging from his success at student teaching he really likes it. At St. John's he earned himself the nickname of "Rocky." After seeing the boys play bridge curiosity got him so he took up the game. Ever since, his room became very popular. His specialty is cracking "funnies" when the boys get together.

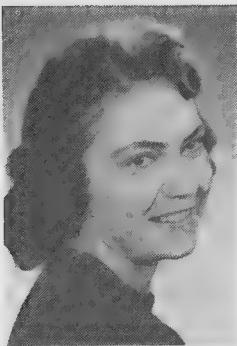
ALLAN MEKECHUK EDUCATION ANDREW, ALTA.

Conditioning, as it has been proven, can work marvels. So it is with Allan. Now, when he hears the splashing of water in a tub, he quickly asks "for who?" and with no reply in seconds is ready to go and meet his fate. There is nothing like a Calgary trip to cure your blues, but the head aches afterwards. He knows that children have to be taught, but in a way that would make school a pleasant experience. Allan therefore proposes that when he graduates, there will be no other course taught but physical education. This to us is somewhat of a marvel.

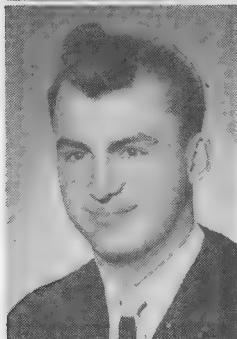
EDUCATION
ALEXANDER L. MUZYKA RYCROFT, ALTA.

Alex, a somewhat towering fellow, seems to have a way with the fair sex. He is enrolled in the faculty of Education, after receiving his high school and elementary education in Rycroft. Alex is an active man on the campus being a member of the Mixed Chorus and Vice-President of the Education Undergraduate Society.

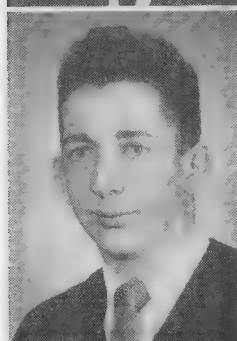
ELIZABETH KACHMAR McTavish Business College MUSIDORA

A virtuous lady "Liz" is as kind as she is fair, for kindness lives with beauty. Her unconceited behavior has rewarded her with friends everywhere. Always smiling and singing, Elizabeth donates her righteous indignation to her secretarial course at McTavish Business College. Her witty Ukrainian remarks confuse her instructors and are a challenge for any Ukrainian comedian to surpass. "Her Majesty" as she is often called, possesses remarkable strength to make a certain education student say "Auntie" by twisting his arm before treating him with a delicious cup of coffee.

RON BARDAK ARTS & SCIENCE CARVEL, ALTA.

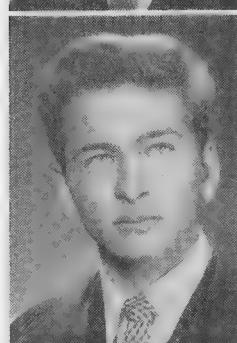
Ron stayed at St. John's last year and 'til Christmas this year. While he was here we remember Ron's favorite pastime was to make life more exciting for everyone. Exciting in that you would walk into your room and find the bed missing with your entire room completely rearranged. This year, as well as last, Ron went carolling to Vegreville. We wonder why? He has taken an active part in St. John's young people and primarily as president of St. John's Students' Union.

COMMERCE

VICTOR KRUPKA	WARSPIKE, ALTA.
----------------------	------------------------

Though this is Vic's first year at St. John's, he readily managed to get acquainted with the gang. Contrary to a common belief, Vic's height is no problem as he usually wins in wrestling matches. Conscientious in his studies and general sports, Vic intends to give his commerce career a good chance. We are sure with his attitude he will succeed.

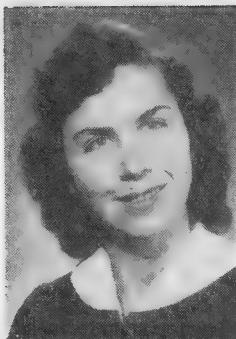

The old saying of "Go west young man, go west" has seriously been considered by Carl and here he is. Though the course of studies is somewhat more involved than previously anticipated, nevertheless Carl maintained his stand. Sleeping seems to be a natural hobby with some people; we think this may be one of Carl's favorites. His undivided interest in the boys' activities; such as trenching beds, shoe polish and ping-pong have helped much towards making this term eventful. Added to this, Carl's clarinet playing takes us back into the land of "Arabian Nights" and offered an appreciated change from studies.

GEORGE FEDOBAK DENTISTRY ANDREW. ALTA.

Just a little smile, and you have the world at your feet; that is George's philosophy. And while you are looking into a person's mouth, extracting his teeth, George claims that the only requirement is to make the patient relaxed and comfortable. Having his shoes, socks, pants and shirt all white, keeps him quite busy — keeping them clean. George is an enthusiastic supporter of advanced discussions with the boys and never seems to tire of opinions.

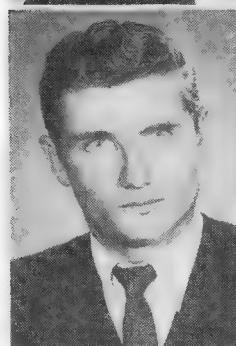
AVRILIA PIDRUCHNEY EDUCATION VEGREVILLE, ALTA.

Conscientiously following up her high school education, Avrilie is now studying a Bachelor of Education program. Her extra time was taken up as secretary for this term's Students' Council, and equally important was her membership in the University mixed chorus. Though boy-friends "are probably necessary", Avrilie does not take them seriously. Her talent as a piano player is another distinction to the Institute and we are proud to have Avrilie as a member of the group.

VALERIE PODEALUK EDUCATION TWO HILLS, ALTA.

Having graduated from Two Hills High School in 1956, lively "Val" is now enrolled in the "one year wonder" program. Before deciding to follow the footsteps of both her parents, she chose to make her first million working in a bank. The million didn't pan out so here she is hoping that some day she will be able to teach the little rascals which she loves so much (?). Because Val enjoys the noise, night lights, excitement and most important of all visiting Christie Grant's or Bety Lou's, she will begin her profession in Edmonton. Playing the piano, dancing and just plain talking are her favorite pastimes. She claims that Thursday is her study night. If you walk into St. John's and hear words flying across the room it's only Val giving Rusty a bad time.

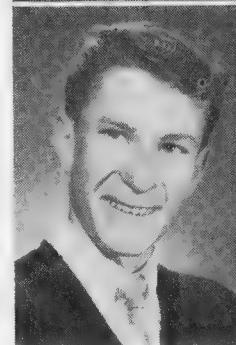
JOHN ROSHKO EDUCATION SMOKY LAKE

John was first in the vicinity of Smoky Lake some twenty-one years ago. Until he grew up — that didn't take long — he earned his living on a farm. Figuring that that type of life wouldn't suit his older years, he took up Education and is now in his second year. "Advanced" years changed John's ideas and he now seems to find joys in quieter more appealing things in life. These he finds are appreciated more fully with the accompaniment of a certain one of the fairer sex. We knew John was just kidding us along in his first year. John spends what is left of his spare time playing his squeeze-box.

ELI SEREDIAK EDUCATION ANDREW, ALTA.

A previous member of the St. John's gang, Eli decided to renew his affiliations during the latter part of this term. An enthusiastic bridge player, Eli has succeeded in eliminating that time wasting period between supper and evening studies. With three years of education covered, Eli thinks he can tolerate another term. We wish him luck on his return next year.

EDUCATION LAWRENCE SOLARZ ANDREW, ALTA.

Lawrence joined us at the end of the term, but soon adapted himself to this environment. Soon in no time at all, he was taking his room-mate's bed springs and hiding them downstairs. He also learned to play bridge, the favorite national pastime of St. John's. Soon he too was bidding six-no-trump and making it. Lawrence plans to go into physical education next year. It must be due to his like for tumbling.

Graduation Banquet. — "There were many."

BANQUET PROGRAM

1957 — 1958

A Banquet in honor of University of Alberta Graduates 1957-1958, sponsored by St. John's Institute and St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral Parish, was held in the M. H. Hall on Saturday, February 22nd, 1958.

Following is the list of graduates:

School of Graduate Studies — Vladimir Salyzyn, B.A., B. Comm., M.A.

Diploma in Teaching and Supervising in Nursing — Anne Chelak, R.N.

Agriculture — Nicholas Holowach.

Arts and Science — Lorna Hannochko; Jeanette Hawrelak; Vera Kramer; William Leonchuk; Orest Pyrch; Dallas Wasieczko.

Commerce — Eugene Eurchuk; Georgene G. Gerald; Donald N. Liteplo.

Education — Barney Chrusch, B.S.; Florence Harapniuk, B.Sc; Leona Lazarowich; Mrs. Stella Helen Lazaruk, B.Sc.; Michael Meheriuk; Leonard Ponich.

Engineering — A. Boykiw (Petroleum); S. Dobko (Chemical); John Kraychy (Chemical); Terry Raczk (Chemical); Alexander Sadesky (Electrical); George Strynadka (Civil); John H. Tymchuk (Civil); Adolphe Wenger (Chemical); Leo Woznow (Civil).

Household Economics — Marney Harrison; Natalie Skrepneck.

Law — Peter N. Shewchuk, B.A.

Medicine — Marshall Babiuk; Nicholas H. Chepeha.

Nursing, R.N. — Olga Bakay; Anne Boykiw; Elsie Nypit; Lorraine Proskiw; Olga Tkachuk; Jeanette Zaharko.

Pharmacy — Walter Babich; Edward Kitz; Norman Kobylka; Joane Gloia Kolomas; Diana Pyrch; Alex Shysh; Nestor Worobets; Myron Samycia.

Secretarial Course — Elizabeth Kachmar.

Architecture — Casey Skakun (U. of B. C.).

PROGRAMME

Prayer	Very Rev. M. Fyk
The Queen	
Toast to Ukrainian Institute of St. John	Nicholas Holowach
Reply	Dr. S. L. Yaremchuk
Toast to Ukr. Greek Orthodox Cathedral of St. John	Donald N. Liteplo
Reply	Very Rev. M. Fyk
Duet — Violin - Piano	"Spring Song" "Verchowina"
Misses Avrilia and Miroslawa Pidruchney	
Ukrainian Dances	1. Kolomeyka; 2. Zaporiztsi
Accompanist: Chester Kuc	
Misses S. Holubitsky; D. Proniuk; L. Pep; M. Weleschuk.	
Toast to Parents	Miss Leona Lazarowich
Reply	Mr. Samuel Pyrch
Toast to Graduates	Dr. L. H. Faryna
Reply	Barney Chrusch

WE HEARD! !

Ed Hor. — "How many smokes for a ride?"
George F. — "You need 150 I.Q. for Dentistry."
Alex M. — "It's fun being in a kick line."
Lawrence S. — "Can you talk louder and make less noise, Allen?"
Ruddy G. — "I wonder if this pill would have saved the dog in Sputnik?"
Eugene C. — "I'll be right over, Dean Smith."
Ted. Han. — "Got any clothes to the cleaners?"
John R. — "Well, you know, it's this way about love. . . ."
Myron S. — "I'll look at your teeth now. . . . for nothing."
Orest P. — "My car rides nicer now that it's washed."
Betty K. — "Holy cow!" and "You Teddy Bear!"
Eugene L. — "Put him in the cleaners."
Gerald M. — "Where is your pitchfork?"
Alice W. — "I've heard enough from you for one day, George."
Orest L. — "Come to me, baby."
Rusty S. — "Us lawyers know what we talk about."
Nick H. — "The toughest guys live in the front room."
Bill M. — "Karlo is my manager. Talk to him."
Ernie S. — Who said I have to do it?"
Cornel F. — "Try again, Orest. This time don't tell her your name."
Valorie P. — "Are you going home right after supper, Betty?"
Allan L. — "Can you fix my radio, Nick?"
Myron S. — "Solly, Cholly! I didn't mean it."
Olga Z. — "My smiles aren't given for nothing."
Nestor C. — ". . . but Judge, I turned the wheel. We just kept on going straight for the lamp post."
Bill K. (answering the phone) — "St. John's Hatchery. Which chick do you want to speak to?"
Carl T. — "Care to measure chests?"
Ted S. (to John R.) — "Bet you \$10 I get in before you do, tonight."

ABOUT THE BOYS AND GALS

Orest L. — He can't wrestle but boy, can he box!
— Will use his talents only if he becomes a big business executive
Nestor C. — Lonesome for his roommate.
John R. — Will be in for awhile around noon tomorrow.
Ed. Han. — Kid Hanchy always ready for a work-out.
Victor K. — Doesn't even look how big you are when he swings.
Bill M. — Complains that little girls fall for him during practice teaching.
Orest P. — Believes in relaxing at an afternoon show.
Rustyk S. — The more you caress them, the more they like your technique.
Lawrence S. — Gets phone calls warning him to "Lay off my girls!"
Allen M. — Wonders WHEN he will graduate.
Ronny M. — Likes a coffee break between phone calls.
Gerald M. — Puzzled the boys when he brought a rope to the Institute.
Nick H. — Is always ready to bid "No trump."
Cornel F. — Believes that DOLLS whatever they are, are necessary.
Elizabeth K. — Likely volunteer as a typist for next year's Ilarion Parade.
Olga Z. — Wonders what the other end of the campus looks like.
Alice W. — Weight is just a problem — for some people.
Fred A. — Took sociology as a get-acquainted course.
Carl T. — Toronto's Ace of Spades.

Eugene C. — An eager book worm in a "care-free" faculty.
Ted S. — The Ivy League Kid.
Leon W. — Thinks Paula is just grand.
Peter M. — Had "high" visions of going into the motel business.
Bill C. — Uses photography as an excuse to get long-lasting views.
Edward Hor. — Believes a good water fight is good for a guy — sometimes.
Peter D. — Likes pictures.of lovely girls.
Betty K. — Should have an aversion to brush cuts.
Eli S. — The Institute's Winston Churchill.
Valorie P. — Thinks there is nothing more relaxing than Rusty being on
the "other" side of the lounge.
Mike H. — His size to "Crusher" Ludwick's.
Bill K. — Mr. Crazy Legs.at your service.
Ernie S. — Has an aversion to razor blades.
George F. — Hopes to "bridge the gap" when he graduates.
Myron S. — Thinks the best means of "getting around" is in a '49 Ford.
Ruddy G. — Mixes liquids with ease, to the gram.
Alex M. — Finds George an interesting roommate.
Walter Z. — Likes figures!!!!

CATCHY QUIPPS

Ernie S. — "Hello, dis place."
— "Mr. E. C. Manning will now give his views, I think."
* * *

During the election campaign —
Peter M. — "....and to my worthy opponent 'The Receding Hair Line
Kid'...."
Ernie S. (in reply) — "Wise Men. No Hair."
* * *

Ted S. — "Hey, Tiger!" (and Betty K. looks up).
"Watch who you are purring to."

8:45 a. m.

"Whoa!"

Then there is an ominous CRASH.

Nick H. (sleepy-eyed, pokes his head out the window) — "What happened?"

Cornel F. — "You'll have to learn to park the car farther away from the
curb so they can see it."

(A milk truck backed along the street, pushing Nick's Volkswagen into
Orest P.'s car). — Damage: One front bumper bent in on the "Puddle Jumper."
* * *

"Mekechuk, we give you THREE minutes."

(Allan tears into his room and slips out of his good pants).

The BOYS (walking in) — "Oh! That's alright, Allan; we'll tub you some
other time."

Allan M. — "Gee! Thanks, fellas!"

* * *

Alice W. — "Whose yellow car was that out front your place Saturday
night?"

Olga Z. — "My cousin's."

Alice W. — (No comment).

Bill K. on the phone.

Leon W. — "Karlo, phone calls are just 3 minutes and here you've been on there 10 minutes already."

Bill K. (without blinking) — "This is the third girl. Give a guy a chance, will ya?"

* * *

Every other day Peter D. gets 3 or 4 letters. (Comments at noon).

"This guy sure has many penpals across the country."

"No. He's just running a get-acquainted contest. He's the judge."

* * *

Cornel F. — "Orest, I see you got the green jacket back from the cleaners today."

Orest L. — "Yup."

Cornel F. — "May I have my green jacket, please?"

* * *

Peter M. — "Who took my phone call and left me this message while I was in the library? All she does is hang up on me. I wonder why?"

(And nobody knows anything about it).

* * *

Note on the kitchen table: "Wake me up at 7:15 a.m." Signed Carl T. So he is wakened at 7:16 in the morning. His feet hit the floor.

At 8:15 a.m. — "Where's Carl? He's got an 8:30 class."

(Carl is found sleeping across the bed on top of the covers).

Famous last word — "I'm up."

* * *

Ronny M. — "Man! There she goes!"

Fred A. (running to the door) — "Where? Who is she?"

(A bright red English sports car roars down the Avenue).

* * *

Avrillis P. — "Gerald sure is in a gay, rare mood."

John R. — "He just was home this week-end. I wonder what there is at home that could pep him up so? Do you think it could be the talks with his mother?"

Stars at Work.

HOCKEY TEAM 1957-1958

Left to right: Ed Svekla; Pete Melnychuk; Nick Holowach; Gerald Metrunec; Orest Pyr h.

Real Jazzy

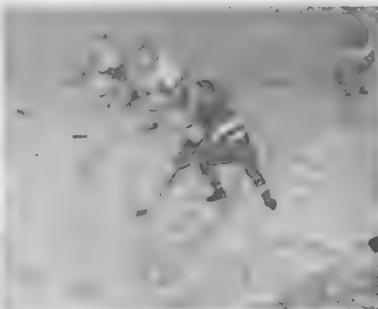
The Finishing Touch

The latest step

"Style is the Secret"

"Pass that Puck"

"What's your choice"

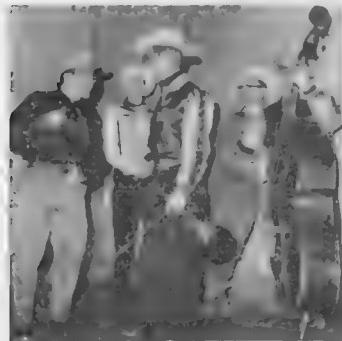
"Eli's Choice"

"Latest Beat"

"One was burning"

"Lookie here, Buddy"

"A Capturing Melody"

"Ye old Hoe Down"

STUDENTS' EXECUTIVE

Left to right: Gerald Metrunec; Fred Alexandruk; Betty Kindrake; Rusty Sadownik; Nick Holowach; Leon Woznow; Avrelia Pidruchney.

Nick Holowach getting ready for the banquet.

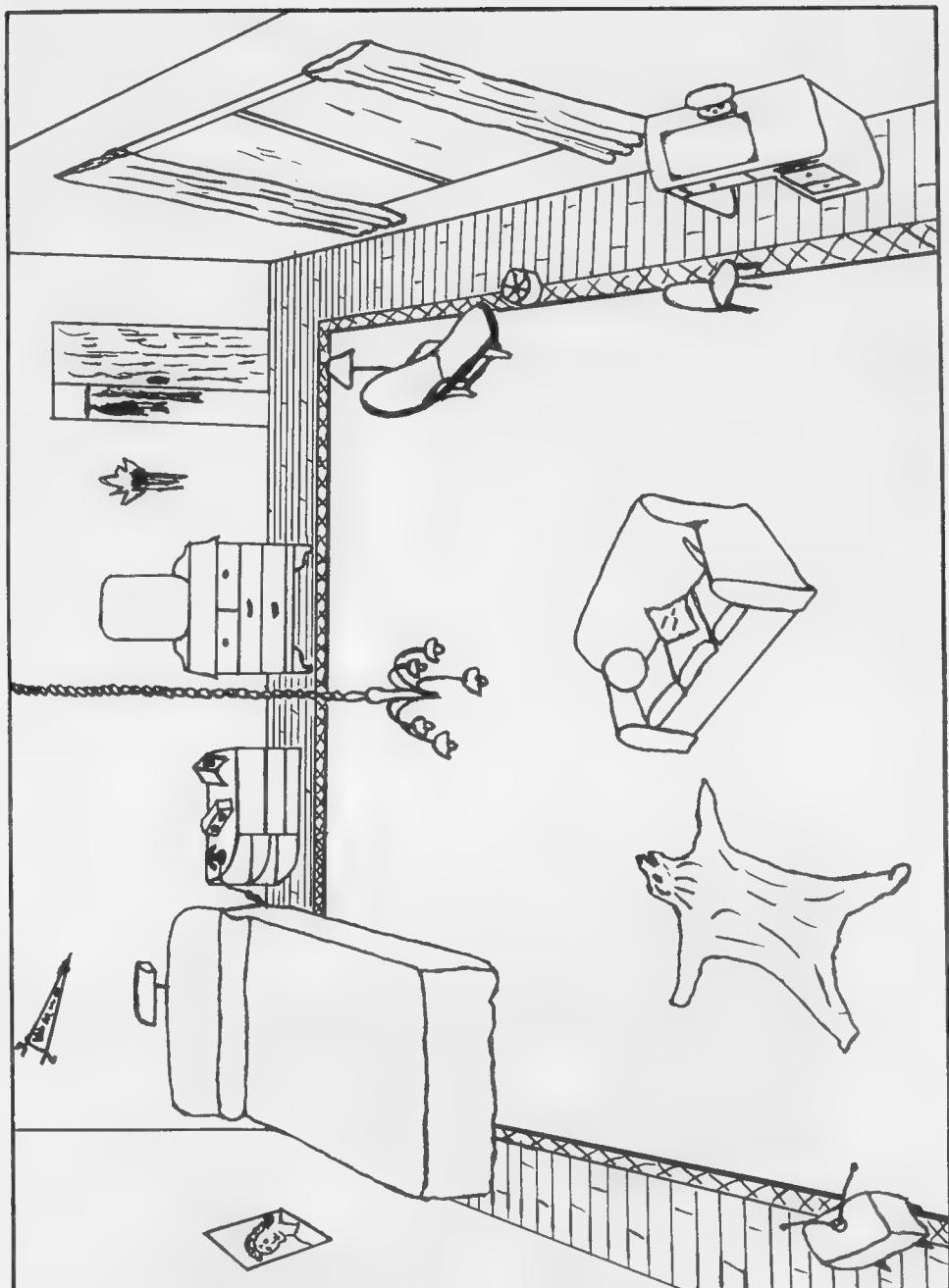

Дует: Перша зліва — Леся Гуменна і Соня Мельник. Коло піяно пані Валентина Доброліж.

З концертової частини бенкету: (ч. 3) Дівочий ансамбль: Перший ряд з долини: Л. Юсипчук, О. Запаринюк, А. Матвійчук. Другий ряд в середині: Л. Попаденко і Я. Боднарчук. Нагорі зліва: Дж. Ворощук і С. Райчика. Коло піяно Авріля Підручна (нема на світлині).

1957 - 1958 Ping Pong Championship

1958 'Students' Utopia'

Молоді сили — тільки вперед!

МИКОЛА ГОЛОВАЧ

Микола Головач виріс на фармі Брудергайм, Алберта. Вчився там в школі Ярослав і закінчив в ній 10 кляс. 11-ту і 12-ту кляси середньої школи докінчив в Ламонт, Алта. По закінченні тієї школи учився один рік (1953-54) в агрономічній школі у Верміліон, Алта. Далі чотири роки він учився на факультеті агрономії Албертського Університету, де й здобув науковий титул "бечелор оф саенс" агрономії по відділі агрономічної економіки. Був одночасно в університеті редактором видання студентського гуртка "Іларіон Клаб" — "Іларіон Парад" в рр. 1957-58. Був тоді ж представником своєї кляси. Всі 4 роки науки жив в Інституті св. Івана.

Бажаючи продовжувати науку далі, щоб здобути ступінь Бечелора Освіти, він лишився ще на рік в Інституті св. Івана. М. Головач свідомий і активний молодий діяч. Це зрозуміло й питомці Інституту та вибрали його головою Студентського Кружка Інституту, який він веде із широю посвятою і повним вирозумінням. Цим він здобув пошану від своїх друзів студентів, ректорату й Дирекції Інституту.

Під час студій, як визначний студент, він дістав нагороду ще в агрономічній школі від "Алберта Вгіт Пул", від 4-Н клюбу. За високий рівень науки він дістав на 3-му році в університеті стипендію т. зв. Ренкенбергер сколаршип.

Любимий його спорт це бейсбол, гокей та гра в байдж.

Друзі, Ректорат та Дирекція Інституту св. Івана бажають п. Головачеві повного успіху в науці та щастя в житті, а українська громада тішиться появою нового корисного й свідомого своїх обовязків громадянина.

ПМ

ВОЛОДИМИР ЗАЯЧКОВСЬКИЙ

Володимир Заячковський народився в Блейн Лейк, Саск. Батьки його Федір і Анна Заячковські. Середню школу закінчив в 1947 р. в Блейн Лейкові. Учительську освіту дістав в Учительській школі в Саскатуні. Від 1950 р. й до 1952 р. був принципалом середньої школи в Лівлонг, Саск. 1952 р. був нагороджений Кореспонденційною стипендією Саскачеванського Університету. В тому ж році вписався до того університету. 1954 року дістав ступінь В.А. 1955 року він дістає призначення і в 1956 р. М.А. в математиці.

1953 року Володимир Заячковський дістав стипендію від студентського Товариства Альфа й Омега, 1954 року, від стипендійного фонду математиків. Як магістерський кандидат він викладав математику в Саскачеванському Університеті.

Під час студій в згаданому університеті вступає 1953 р. до резервового університетського сквадрону. По навчанні в "Роял Мілітери Коледж" в Кінгстон та в Радаровій і Комунікаційній школі Канадійсько-королівських повітряних сил в Клінтон, він був піднесений до офіцерського ступеня. Літом 1955 р. дістав призначення до Канадійсько-королівської повітряної флоти, станція Аплендс в Отаві.

Студіючи в Саскаченванському університеті, він був діяльним також в студентському житті: був в екзекутиві Альфа й Омега (1952-54); в екзекутиві Світової Університетської Обслуги Канади (1954-56).

У вересні 1957 р. він переїхав до Албертійського університету для продовження студій математики і відразу прийшов до Інституту св. Івана. 1957-58 р. і під час літніх університетських курсів в Албертійського університету він викладає математику. Для академічного року 1958-59 він дістає нагороду в сумі \$1,200 від Національної Дослідчої Ради Канади.

Молодому вченому всі бажають багато успіхів в праці.

ПМ

ЛЕОН ВОЗНОВ

Леон Вознов родився в Медисин Гет, Алберта. Середню школу закінчив із золотою медаллю у Вейбурн, Саск.

По закінченні середньої школи працював в банкові, потім на видобуванні олії в Алберті та в Департменті розбудови доріг (гайзвейс).

1954 р. Леон Вознов вписується до Албертійського університету на факультет інженерії. Закінчив університет як цивільний інженер в травні 1954 р. Під час науки перебував в Інституті св. Івана.

В цю пору працює як керівник на розбудові каналу у Whitehorse Rapids Power Development Project. В грудні цього року бажає одружитись з українською дівчиною і тоді переїде на деякий час до Монреалу. У вільний час любить грати в теніс, фотографувати, тощо.

Всі друзі й ректорат Інституту бажають йому повного успіху!

ПМ

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО С.У.К.

Відділ ім. св. Ольги, Вегревил, Алберта

Це Жіноче Товариство виявило особливу увагу до дозбудови Інституту св. Івана, спомагаючи йому в різні способи. Жертувало \$750.00 на викінчення й умеблювання подвійної кімнати. Загальна сума пожертв Товариства тепер виносить \$854.15.

На світлині зліва направо сидять члекині: К. Кузик; П. Бережан; А. Байдала; Р. Сенюк; К. Семелюк; Р. Мандрик, голова; Е. Семирозум; О. Мельничук; В. Федорук; М. Даларавак; О. Кирилюк.

Стоять у другім ряді: В. Гунька; Ф. Павлюк; В. Саварин; М. Запорожан; В. Шапка; М. Зварич; М. Байдала; А. Гошко; Р. Мицак; А. Шевчук; К. Палагнюк; П. Барлад.

3-ий ряд: П. Семотюк; С. Ілюк; Е. Гуньчак; М. Ілюк; Ф. Япчишин; М. Касіян; Е. Соколовська; Г. Винничук; П. Жук; М. Майсюк; З. Грекул; Д. Татарчук.

4-ий ряд: А. Барлад; С. Ворощук; К. Лазарук; А. Солдан; М. Дідух; М. Храпко; А. Мишинюк; Н. Федорук; А. Равлюк; М. Шевчук; М. Саламандик.

5-ий ряд: А. Російчук; О. Довганюк; С. Зварич; В. Дячук; С. Бакала; А. Підручна; Е. Семениюк; Д. Смук; Г. Яцюк; Н. Бартман; А. Зубрецька; М. Семотюк.

Імена членкинь які не могли бути під час знімки: Р. Шандро; М. Музика; В. Кочман; М. Никифорук; Є. Лукінчук; М. Н. Чернявська; М. М. Чернявська; Ю. Смук; Г. Мандрик; А. Майборода; А. Шпур; Е. Равлюк; К. Тріска; А. Шпак; Л. Лукінчук; О. Кубін; Д. Д. Томас; А. Лобур; С. Барлад; А. Довганюк; А. Косташ; М. Мойсюк; Л. Тимчук; Ю. Семенчук; М. Воробець; В. Гоголь; В. Гантюк; З. Довбуш; О. Клюц; П. Малофій; П. Плішка; М. Северин; І. Угринчук; І. Чернівчан.

М Е Ц Е Н А Т И

1.	Ascher, R. H., Edmonton.....	\$1,259.00
2.	Кінасевич, Іван і Катерина, Едмонтон.....	37,000.00
3.	Киріяк, Ілля, Едмонтон.....	Асекурація і твори
4.	Будник, Петро й Михайлина, Едмонтон.....	1,242.00
5.	Цибак, Степан і Анна, Едмонтон.....	1,000.00
6.	Давидюк, Яків і Катерина, Едмонтон.....	1,087.00
7.	Фербей, Дмитро і Марія, Едмонтон.....	1,000.00
8.	Фіголь, Петро й Ольга, Едмонтон.....	1,080.00
9.	Голубіцький, д-р Микола і Лукія.....	1,734.16
10.	Канаєвич, Максим і Павліна, Едмонтон.....	1,081.50
11.	Колісняк, Іван (покійний) і Розалія, Ту Гілс.....	1,342.00
12.	Лазарович, Петро і Тетяна, Едмонтон.....	1,100.00
13.	Мандрик, Олекса і Марія, Едмонтон.....	1,048.00
14.	Мельник, д-р Дмитро і Анна, Едмонтон.....	1,370.00
15.	Мельник, Павло й Пелагія, Едмонтон.....	1,176.00
16.	Міськів, Петро й Катерина, Едмонтон.....	1,051.00
17.	Лазарук, Юрій (покійний) і Марія, Едмонтон.....	1,061.00
18.	Понич, Михайло (покійний) і Ольга, Едмонтон.....	1,320.00
19.	Молоде Братство при Кatedрі св. Івана.....	2,000.00
20.	Кatedра св. Івана в Едмонтоні.....	5,250.00
21.	Жіноче Товариство при Кatedрі св. Івана.....	4,525.00
22.	Верхомін, др Іван і Емма, Едмонтон.....	2,916.00
23.	Василишин, Петро (покійний) і Софія, Едмонтон.....	1,000.00
24.	Федан, Іван, Арнольд, Па., З.Д.А.....	1,000.00
25.	Кобильник, Дмитро і Надія, Калгари.....	1,000.00
26.	Зварич, Андрій і Стефанія, Вегревил.....	1,200.00
27.	Підручний, Василь і Анна, Вегревил.....	1,075.00
28.	Янда, Дмитро й Дарія, Едмонтон.....	1,305.00
29.	Яремчук, д-р Степан ін Євгенія, Едмонтон.....	2,027.00
30.	Грицюк, Василь і Марія, Клерсголм, Алта.....	1,301.00
31.	Федейко, Василь і Юстина, Форт Саскачеван.....	1,475.00
32.	Лукіянчук, Оніфатій і Павлина, Гіnton, Алта.....	1,030.00
33.	Бойко, Степан і Ізабела, Радвей, Алта.....	1,441.00
34.	Шемелюк, Михайло і Анастасія, Смоکі Лейк.....	1,125.00
35.	Зварич, Петро і Марія, Вегревил.....	2,680.50
36.	Бойко, Федір і Йозефіна, Вінтерберін, Алта.....	1,310.00
37.	Микитюк, С. Б. (покійний) і Марія, Вернон, Б. К.....	1,150.00

ЖЕРТВИ НА УМЕБЛЮВАННЯ КІМНАТ

1.	Чорнел, Юрій, Едмонтон	\$500.00
2.	Котик, Василь і Віра (Боднарук), Едмонтон.....	500.00
3.	Довганюк, Микола, Едмонтон	500.00
4.	Фарина, родина, Григорій і О., д-р Левко і Наталка, панна Розалія, Роман і Вердисінія, Катерина і Давид Габден.....	750.00
5.	Фербей, Михайло і Анна, Едмонтон	500.00
6.	Гарасим, Маршал, Едмонтон	500.00
7.	Гаский, Федір, Едмонтон	500.00
8.	Калявський, Пилип, Едмонтон.....	500.00

9.	Янда, Дарія і Куриш, Текля (в пам'ять матері).....	500.00
10.	Ліщак, Микола і Зеня (для Петра Ліщука).....	500.00
11.	Мандрик, Микола, Едмонтон	500.00
12.	Палій, Семен, Едмонтон	500.00
13.	Руснак, Василь і Марія, Едмонтон.....	500.00
14.	Семчук, Іван й Ольга, Едмонтон	500.00
15.	Стечишин, д-р Орест, Едмонтон.....	500.00
16.	Сулима, Іван і Марія, Едмонтон.....	500.00
17.	Яремчук, пані Параня, Едмонтон.....	500.00
18.	Подіялюк, Федір, Лак ла Біш	500.00
19.	Меглей, Іван і Мілля, Ледук.....	500.00
20.	Райчиби, родина, Ледук, Алта.	500.00
21.	Жіноче Товариство ім. О. Кобилянської, Смоки Лейк	500.00
22.	Фаращук, Петро й Настя (покійні), Торсби	750.00
23.	Жіноче Товариство ім. Л. Українки, Ту Гілс.....	500.00
24.	Фуштей, Юрій, Вілінгдон, Алта.	500.00

ЗРАЗКОВИЙ ПРИКЛАД

ЖЕРТВА ВАСИЛЯ ГАВРИША

Кожне суспільство дбає про своє духове й фізичне здоров'я. На це народи і їх проводи віддають найбільше уваги, часу й капіталу. Вони турбуються відповідним вихованням своїх дітей, молоді. Тому то вираз "Молодь — наша будучність" є таким популярним.

Бо ж дійсно, яке горе, коли молодь занедбана, коли батьки й громади не привчили її шанувати себе, традицій й звичаїв своїх батьків, свою мову, віру і взагалі культуру свого народу! Коли молодь позбувається тих прикмет, вона стає безплідною євангельською смоковницею для себе і для оточення.

Українці Едмонтону і взагалі Алберти вживають всіх зусиль на розбудову свого внутрішньогонародного життя та на вихову своєї молоді. Тим опікується наша Церква, світські установи та науково-освітня й виховавча установа — Інститут св. Івана.

Наслідки тієї праці вже себе виявляють. Ось! Чи не зразок? Син відомих і заслужених громадських діячів Василя й Марії Гавришів, студент права Албертійського Університету — Василь Гавриш перший із студентів Університету жертвує на викінчення однієї кімнати в Інституті св. Івана \$500.00.

В Інституті св. Івана живуть студенти — діти українців Алберти. Українці, розуміючи важу виховання своеї молоді, збудували й далі розбудовують свою установу — Інститут, щоб в ньому українська молодь не тільки жила, а щоб знайшла духову опіку, навчилась себе шанувати через пізнання культури свого народу та утвердилась у правдах віри свого народу. Ця робота потрібна для української молоді й корисна для Канади. Її глибоко зрозумів і відчув молодий Василь Гавриш і тому він щиро жертвував на розбудову Інституту.

(мп)

WILLIAM HAWRELAK

Mayor of the City of Edmonton

William Hawrelak was born at Wasel, Alberta, and received most of his education in Edmonton. He has his permanent home in the City for the past twelve years.

All his life he has taken an active part in community affairs, working for the betterment of his fellow citizens. He was elected Mayor of Edmonton in 1951, one of the youngest mayors of a Canadian city, after serving for two years as an alderman of the City Council. Since that time, the pressure of public duty has forced him to resign from many executive positions he formerly held with business and service organizations.

Prior to moving to Edmonton he operated his own farm at Wasel, which he still owns and manages. This has given him a thorough understanding of the problems of both city and country.

The landslide vote which put him in the mayor's office, the largest vote ever accorded a candidate in an Edmonton mayoralty contest, was a testimonial to the value of his work as an alderman and acting mayor. This confidence in his ability was reasserted when he was returned by acclamation for a second successive time for a third two-year term, and again re-elected by a record majority vote in 1957.

In private life he is a devoted and conscientious father and a successful business man. He is president of the Prairie Rose Manufacturing Company Ltd. and a past president of both the Provincial and Dominion Associations of Canadian Bottlers of Carbonated Beverages. He is also a member of the Advisory Board of the Royal Trust Co. Ltd.

It would take too long to list all the positions he has held, but some of the more prominent ones are Vice-President of the Canadian Co-Operative Implements Ltd.; Vice-President of the Alberta Farmers' Union; member of the National War Finance Committee in Alberta; Chairman of the City Council Finance Committee, Purchasing Committee, Utilities Committee and Sinking Fund Board, and the Welfare Division of the Provincial Government Civil Defence Committee. In business and service club circles he has served on the Board of Edmonton Chamber of Commerce, the Executive of the South Edmonton Business Men's Association and as Chairman of the business sec-

tion of the Community Chest. In addition, he has been a member of the executive of the Canadian Manufacturers' Association for the Province of Alberta, a director of the Edmonton Kiwanis Club and the Pacific North West Travel Association. He is Vice-President of the Canadian Citizenship Council, a Director of the Canadian Tourist Association, and a Director of the Urban Development Association. In municipal work, he is the Past President of the Union of Alberta Municipalities and in 1957 was President of the Canadian Federation of Mayors and Municipalities. In 1955 and again in 1957 he attended the Dominion-Provincial Fiscal Conference in Ottawa as a municipal adviser to the Provincial Government.

He is deeply interested in all phases of civic development and growth and is constantly concerned with providing more and better services and amenities to supply the physical, cultural and spiritual needs of the citizens of Edmonton.

Mrs. Pearl Hawrelak was born at Shandro, Alberta. One of a family of six, Pearl is the eldest daughter of Mr. and Mrs. Alex Shandro, prominent Ukrainian pioneers who had arrived to this country from Bukovina, when they were young children. She attended public school in the rural school of Shandro and then came to Edmonton where she attended the Victoria High School and the Edmonton Normal School. She also attended the Vermilion School of Agriculture. In these schools she excelled in sports and displayed her leadership abilities by becoming captain of the basketball teams.

On completion of her teacher training program she duly began her teaching career at Lilyfield school, teaching the elementary grades. Surviving the rigors of country school-teaching was difficult in those days and one could often see Pearl hitch-hiking or at times horseback riding the fourteen miles home for the week-end. After one year at this school she transferred to her home school at Shandro.

It was during this period that she became engaged to Bill Hawrelak and on August 5th, 1934, Pearl and Bill took their marriage vows at the Shandro Green Orthodox Church. However, she did not give up her career and continued teaching at Bavilla, while helping her husband run the family farm at Wasel.

In 1945 Pearl and Bill and the youngest member of their family, Jeanette, who was born in the fall of 1937, moved to Edmonton. Here they resided in the King Edward district and Pearl served the community well. She was on the executive of the Home and School, the Girl Guides Association, the Scona Centre Community League and Kiwanis Ladies' Club. She is still active in most of these organizations including the Women's Canadian Club, and the I.O.D.E. (Imperial Order, Daughters of the Empire).

When Bill became alderman and later, mayor, Pearl worked alongside of him. She was responsible for endless openings of bazaars, teas and charity projects. She never faltered in her enthusiasm in working for the people of Edmonton even though by this time she had now two more daughters, Georgina born in 1947, and Patricia born in 1954.

Pearl has always found time to help and encourage the rest of her family to make a success of their endeavors. Jeanette graduated with a Bachelor of Arts degree and an L.R.T.C. in piano. Georgina, an honors student, is proficient in piano also, and Patty, who is still not at school, is attending kindergarten and learning the rudiments of violin playing.

Several things that happened recently have given Pearl a great deal of pleasure. Seeing their daughter, Jeanette, married to Frank King of Calgary, in the fall of 1959 at St. John's Greek Orthodox Church was one of these happy events. Another momentous event was the birth of their first granddaughter, Diane Elizabeth, during the summer of 1959. And perhaps one of Pearl's biggest thrills was to be the first lady of Edmonton when the Queen was here in July. This duty she performed with great dignity.

Pearl has always performed all her duties with sincerity and dignity. She has endeavored to be a good wife and a good mother, inspite of the many public obligations she has had.

IDEAL ST. JOHN'S GIRL

By the boys

Hair: Iris Kotyshyn
Eyes: Donna Goresky
Nose: Vera Sawchyn
Lips: Anne Matwychuk
Figure: Avreillia Pidruchney
Legs: Sylvia Raycheba
Ankles: Nadie Aleksiuks
Personality: Olga Zaparyniuk
Voice: Avreillia Pidruchney
Brains: Halia Boychuk
Clothes: Joyce Cholowski
Dancing: Betty Pawliuk
Smile: Emily Bodnarchuk
Humor: Mary Hula
Sway: Eugenia Chorney
Responsibility: Anne Aleksiuks
Ambition: Gloria Saley
Fidelity: Anne Marie Fedoruk
Giggles: Anne Makarchuk
Unavailability: Grace Koshman
All: Sylvia Raycheba

IDEAL INSTITUTE BOY

By the girls

Looks: Peter Melnychuk
Height: Mike Dolinski
Physique: Victor Dzurko
Hair: Nick Holowach
Dancer: Eugene Matichuk
Eyes: Jerry Scraba
Nose: Gordon Severin
Lips: Michael Hawrelak
Voice: Eugene Corry
Smile: Ed Hancheruk
Musical Ability: Neil Lopatka
Personality: Ted Scherban
Athlete: Ernie Scrochan
Brains: Peter Syroid
Courtesy: Ed Svekla
Roman Hands: Alan (Sexy) Mekechuk
Clothes: Bunny Berezon
Humor: Myron Stechishin
Fidelity: Ron Metrunec
Acting Ability: Al Muzyka
All: Big Loop

Перший ряд зліва: Теодор Щербань; Іван Курило; Орест Залітах; Зоня Макух; Ольга Бакай; Зеня Лукіянчук; Олена Гелич; Павліна Дубій; Надя Алексюк; Євгенія Чорна; Євгеній Корри; Григорій Довгань; Ярослав Метрунець.

Другий ряд зліва: Орест Гамалюк; Іван Глинка; Михайло Голик; Іван Крупа; Ростик Садовник; Кенет Кей; Григорій Масійчук; Петро Гапчин; Мирон Стечшин; Микола Головач; Дарсі В. Куриш; Ілля Середяк.

Gerald Metrunec; N. Holowach; P. Melnychuk; T. Scheban; R. Sadownick; A. Pidruchney.

Голосний стіл: Говорить д-р С. Л. Яремчук, голова Дирекції Інституту.

ДИРЕКЦІЯ ІНСТИТУТУ В ШК. РОЦІ 1958-1959.

Сидять зліва: п. Петро Будник, пані О. Фіголь, Др. С. Яремчук, п. Левицький, п. Савчук. Стоять: С. Мисак, п. Канашевич, Др. І. Верхомин.
Бракує: п. Іван Дікур.

This picture was taken by "Karsh" Cherniwchan

Music Initiated
by Fresh

Fresh Start

Life of "Honest Joe" Laubach

Fire lighting

Dance lighting

Justine Day

Stylized

St. John's Domestic
Initiative Course

Wrestler's practice
session

Women's football
team

Karen at work

Dedication Formal at the Dedication Bell
1924

Man with a horn and his
Brass Pipe

Show time at C.Y.M.A. concert

Unidentified Legs

G R A D U A T E S
AGRICULTURE

GERALD METRUNEC, B.Sc.

MYRNAM, ALTA.

Another graduate from Myrnam, Gerald has spent all four years at the Institute. He has been President of St. John's Students' Union and President of the Ilarion Club. For the past four years Varsity Varieties has benefitted from his Ukrainian dancing, and Bar None from his square dancing and accordion playing.

Gerald plans to go to Australia where he will lecture to the rabbits on birth control.

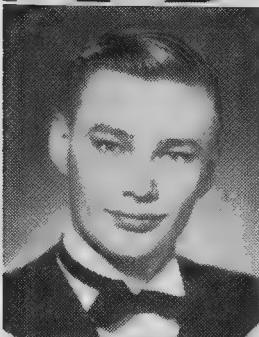

ARTS AND SCIENCE
EUGENE CORRY, B.A.

HAIRY HILL, ALTA.

Twenty-one year old Eugene was born and raised in Hairy Hill where he graduated from High School with honors. Besides winning an Alberta Hotelmen's Association scholarship, Eugene was awarded a University of Alberta matriculation scholarship as one of three top students in the Province.

This year he graduates from Arts and Science in the Department of Modern Languages (Russian and French) and plans to enter Education next fall. Gene curled this winter with the University Curling Club. He plans a teaching career on the high school level.

L A W
ROSTYK SADOWNIK, B.A.

GRASSLAND, ALTA.

Rusty graduated from Grassland High School in 1955 at which time he attained the highest standing in the Athabasca School Division. Latent literary abilities which Rusty possesses have come to light during this year when he served as Literary Editor of S.J.S.U. Previously Rusty was President of S.J.S.U., a member of Le Circle Francais, and he is now an active Zete.

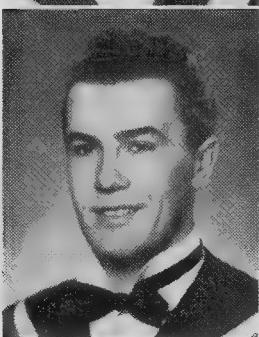
Rusty is looking forward to the day when he will be admitted to the bar.

DENTISTRY
MYRON STECHISHIN

SASKATOON, SASK.

"Stech," as he is better known, hails from Saskatchewan and is enrolled in that faculty of drilling and welding — Dentistry. He was born in January, 1935, and took all his schooling in Saskatoon, including Arts and Science. Now graduating in fourth year, after three years at St. John's (including the last two years of rigorous studying ??). Stech blows the sax and clarinet and digs the classics of jazz. He has served on the Ilarion executive, and sports include golf, curling and football. As for spare time — usually found at 112th Avenue. or is playing bridge.

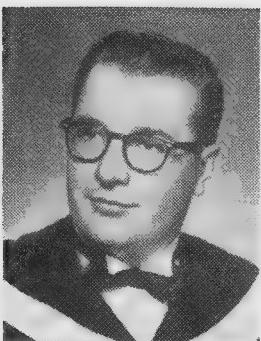

AGRICULTURE

NICHOLAS HOLOWACH, B.Sc.

BRUDERHEIM, ALTA.

Nick obtained his B.Sc. in Agriculture last year and is working toward his B.Ed. which he will obtain at Fall Convocation. After five years of residence life Nick was president of our Students' Union for '58 - '59 term. He has taken an active interest in the Ilarion Club and Cathedral Young People's. For relaxation Nick likes bowling, cards and escorting a certain blonde. Future plans center about a teaching career.

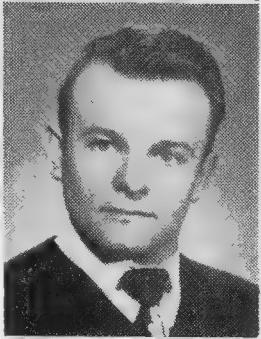
PHYSICAL EDUCATION

ELI SEREDIAK, B.Ed.

ANDREW, ALTA.

Eli graduated from Andrew High School and has spent four years at St. John's. He has served on the St. John's S.U. Executive and Ilarion Executive in '56 - '57 and '57 - '58 respectively and is a member of St. John's Young People's Club.

Churchill, as he is better known, has high hopes of leading Canada's contingent in the next Olympics in the world's bridge competitions. Golf and bowling also occupy his time.

JOHN CURILLA, B.Sc.

MORINVILLE, ALTA.

This congenial little fellow (1935 vintage) hails from Morinville and here we have a slight discrepancy in the story — he attended Bon Accord High School. The sinister implications have successfully eluded us but his academic achievements have not.

This year John dons the long black robes and an alias — a B.Sc. (Chem. Eng.). Even if his main interest and pursuit on the campus has been in the Engineering field, the Faculty of Agriculture has not escaped his appreciation. John is quite fond of a certain barley extract quite commonly discussed and sump'ed during E.S.S. meetings.

GEOLOGY

Lawrence TYMKO

TWO HILLS, ALTA.

Lawrence was born at Two Hills, Alberta, where he attended Public and High Schools. He is in his fourth year at the University, graduating in Geology.

A conscientious student, we wish Lawrence a successful career.

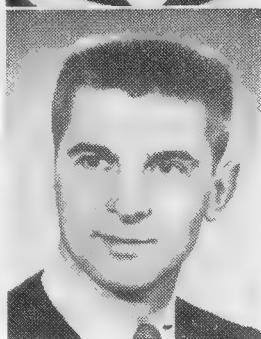

KENNETH PETER KAYE

EDMONTON, ALTA.

Kenneth was born in Edmonton, but spent most of his early years at Myrnam, Alberta, where he attended Public School. His High School years were spent in Edmonton. He is following in his father's footsteps, graduating in Medicine this year.

He is a very capable student and will take Post Graduate work after his internship at the University Hospital.

THEODORE BOHDAN SCHERBAN, B.P.E.

MYRNAME, ALTA.

Ted (foxy, Durante) Scherban was born on Section 24, Township 40, Range 2, West of 3rd M., Saskatchewan, and now calls Myrnam his home town. He has been a member of the Golden Bears Hockey team 1956 - '57, 1958 - '59, the Blcck A Club 1958 - '59. He was President of Interfaculty Hockey Committee and this year was Sports Director at St. John's. This is Ted's third year at St. John's. He has found Winnipeg girls to his liking on his hockey trips but is unable to wake up for his 10:30 a. m. lectures.

ARTS AND SCIENCE
ANNE ALEKSIUK **GRASSLAND, ALTA.**

Hard at work is the by-word of this second year B.Sc. student (the Lab. Tech. pattern). Anne, born on November 25th, 1938, comes from Grassland. The 58-59 term was her first at St. John's when she served as Girls' Representative on the House Committee. Her ambition is to work as a lab. technician for one of the oil companies in Texas.

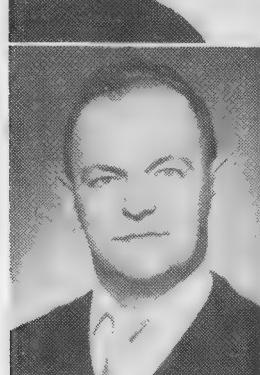
ARTS AND SCIENCE
BUNNY BEREZON **VEGREVILLE, ALTA.**

Bunny was born in Vegreville in 1940 and took all his public schooling there. This year he entered the Faculty of Arts and Science in the Chemistry pattern. He is active on campus, belonging to the Liberal Club, Curling Club, Model Parliament, the Phi Kappa Pi Fraternity.

ARTS AND SCIENCE
ANNE MARIE FEDORUK **VEGREVILLE, ALTA.**

This 18 year old, black-haired, brown-eyed co-ed from Vegreville, now in first year Arts and Science Chem. pattern, believes faithfulness exists in the hearts of those who give it a try. She likes going out for Sunday drives; and being one with nature, her strong right arm showed itself in "J" Day. Her nose resembles Rudolph's in the bitter cold weather. Fedoruk has no political ties, she is only the local leader for the young anti-Liberal movement at St. John's.

ARTS AND SCIENCE
STAN HUMENIUK **CALGARY, ALTA.**

Stan is the son of Mr. and Mrs. Elik Humeniuk of Calgary, Alberta. This is his first year at St. John's and he is enrolled in second year of Arts and Science. Stan likes swimming, flying, boating and hiking. His ambition is to take an extended tour of the Ukraine and to give boring lectures in history at some future university. He is a member of the St. John's Cathedral Young People.s.

ARTS AND SCIENCE
EUGENE LUPUL **RADWAY, ALTA.**

Eugene John Lupul was born in Radway on June 22nd, 1938, and graduated from Fort Saskatchewan High. This is Eugene's first year at St. John's and also in the Faculty of Arts and Science, Geology pattern. He is a member of the Kappa Sigma Fraternity and likes all sports and sleeping. He dislikes long-haired males, 8:30 (a.m.) classes on Saturdays, and waking up and having to turn off his alarm.

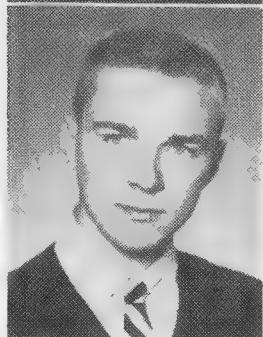
ARTS AND SCIENCE
OREST SAM PYRCH **CALMAR, ALTA.**

Next year the Education Faculty will claim Orest, home town Calmar, who is presently enrolled in Arts and Science Chem. pattern. He has played with the A & S hockey team this year, and made money driving hockey players to Bonnyville. A pipe, (he has found, attracts the girls); it is lonely driving in that green Ford by yourself, but life has been good to him this year. This is his second year here.

ARTS AND SCIENCE
SYLVIA RAYCHEBA **PRELATE, SASK.**

Sylvia was born on March 20th, 1939, at Prelate, Saskatchewan, which is also her home town. Presently she is enrolled in the Honors Arts and Science, Slavic Studies. This is her first year at St. John's and she has spent four years at the Peter Mohyla Institute in Saskatoon while completing her high school. She is a member of the Ilarion Club, Cathedral Young Peoples and is Tuesday Editor of the "Gateway." Ye Editor was also awarded the Gateway Silver Pin.

ARTS AND SCIENCE
RICHARD TYMKO **TWO HILLS, ALTA.**

Richard is a very young student at the University of Alberta in his first year of Arts and Science.

PHARMACY PRIZE GOES TO GIRL
IRIS KOTYSHYN

Iris Kotyshyn, of Two Hills, Alberta, a first-year student in the University of Alberta faculty of pharmacy, has been named the winner of this year's \$100.00 Edmonton and District Druggists Association Scholarship.

The scholarship is awarded annually for the highest marks attained by first-year pharmacy students who attended high school in a centre located north of a line running from Rocky Mountain House through Red Deer to Coronation.

Miss Kotyshyn was presented with a cheque for \$100.00 by R. W. Christopherson, president of the EDDA, in the office of Dr. M. J. Huston, dean of the faculty of pharmacy.

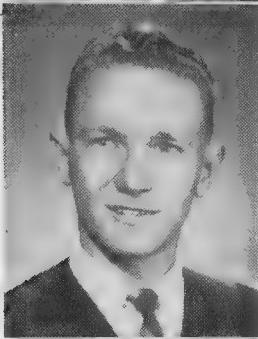
DENTISTRY

GEORGE FEDORAK

ANDREW, ALTA.

George was born at Andrew, Alberta, and attended both the Public and High Schools there. He is in his third year Dentistry. He is a hard worker and enjoys his studies in his chosen career.

He has contributed to the Building Fund of St. John's Institute, making a generous loan in their hour of need.

DENTISTRY

DAVID KLUFAS

REDWATER, ALTA.

David comes from Redwater, Alberta. He is in his second year of Dentistry at the University of Alberta.

PHARMACY I

IRIS KOTYSHYN

TWO HILLS, ALTA.

She comes to us from Two Hills,
To use the phone amiss,
Then pays up all the phone bills —
That's our Miss Iris.

This rather quiet (?), likeable lass first saw the light on September 18th, 1940. After receiving her education in Two Hills, she invaded St. John's with the rest of the contingent from that town.

Iris is enrolled in Pharmacy 1 and enjoys reading and playing the piano.

LAB. TECHNICIAN

EMILY BODNARCHUK

BROOKSBY, SASK.

Blond, hazel-eyed Emily was born at Brooksby, Saskatchewan, on February 1st, 1941. This is her first year in Lab. Tech. Her interests are many and varied; she is in the St. John's choir, a member of Cathedral Young People's and Ilarion Club. Emily likes anything as long as it is edible and dislikes bearded boys because she has very sensitive skin. Her hobbies are attending movies and dancing.

HOUSEHOLD ECONOMICS

ELIZABETH "BETTY" PAWLIUK

VEGREVILLE, ALA.

Betty takes her theme from her home town — Vegreville — the friendly city. She is a friendly House Economics student. Her studies take precedence over her varied interests.

As an Ilarion member and typist for The Parade, Betty also enjoys dancing (and need we mention coffee breaks)?

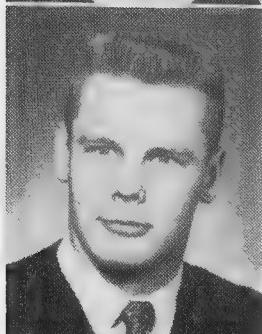

HOUSE ECONOMICS

VERA SAWCHYN

Eighteen-year-old Vera comes from Grassland where she graduated from high school and was awarded an Alberta Hotelmen's Association Scholarship.

Her interests lie in the House Economics field and at press time it looks as if George is the man who will benefit from her domestic talents.

COMMERCE

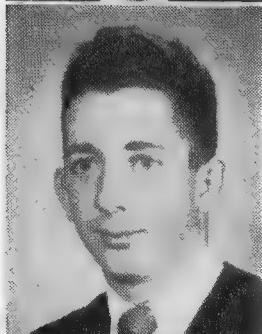
VICTOR DZURKO

WILLINGDON, ALTA.

Vic bounced into the world on January 13th, 1936, at Willingdon, where he graduated from high school in 1954. He is now studying first year Commerce, and Helen.

Versatile Vic is a farmer in the spring
a salesman in the summer
and a hockey player in the winter.

Victor spent two years playing pro hockey before coming to U. of A. and at present is key defence man on the Golden Bears team.

COMMERCE

VICTOR KRUPKA

WARSPITE, ALTA.

"Chico," as he is better known, is a second year Commerce student. Why? His favorite pastime is working with fiddlers. (It figures). A graduate of Warspite School, also his home town, Vic enjoys sports — baseball, ping-pong and curling.

Beeg beefs — nil; but he aspires to become Alberta's fiddle player No. 1.

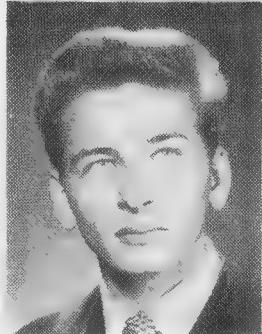

COMMERCE

REGINALD A. MULKA

TWO HILLS, ALTA.

Reginald attended both Public and High Schools at Two Hills. He is in his first year of Commerce. He is active in the University Varieties.

ACCOUNTING

CARL TOKAREK

TORONTO, ONT.

From Toronto, comes Carl "Grand Slam" Tokarek, notorious for his success in bridge. Between bridge and chess games, Carl manages to take a course in Chartered Accountancy. He is now twenty-one years old and is spending his second year at St. John's.

EDUCATION

HALIA BOYCHUK

ASHMONT, ALTA.

Halia graduated from Ashmont High School last year with Honors. She enrolled in Education, Standard "S" pattern, with \$650.00 of scholarships to encourage her.

Halia is an Ilarion Club member. Her favorite form of relaxation is studying — probably the reason for her brilliant marks.

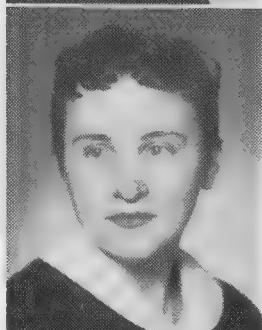
EDUCATION

JOYCE CHOLOWSKI

RADWAY, ALTA.

Joyce is one of Radway's contributions to St. John's and to the Education Faculty. She is majoring in House Economics. Also she is a member of E.U.S.

Joyce likes Volkswagens and dislikes the people who criticized our president.

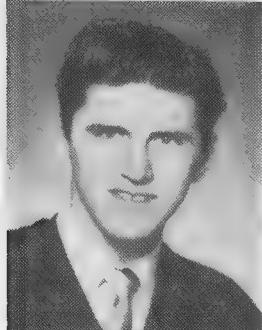

EDUCATION

EUGENIA FEDUN

ANDREW, ALTA.

Eugenia attended both Public and High Schools there. She is enrolled in the Faculty of Education at the University.

EDUCATION

MORRIS FEDUN

ANDREW, ALTA.

Morris was born at Andrew, where he attended Public and High Schools. He entered University of Alberta in the fall of 1958 in the Faculty of Education.

Morris plans to get his degree slowly, teaching in the Andrew community and working his way to his ultimate goal.

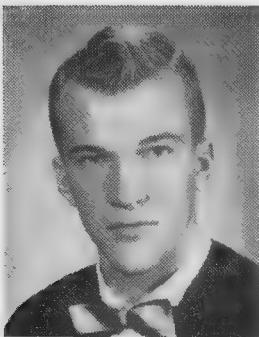
EDUCATION

DONNA GORESKY

THORHILD, ALTA.

Donna was born on February 25th, 1941, and graduated from Thorhild High School last year. She is enrolled in Education, B.Ed. programme.

Donna was an active member of our choir and of the Social Committee. Her favorite saying is: "I've got a geography lab today."

EDUCATION

FREDERICK DANIEL GORDICHUK TWO HILLS, ALTA.

Fred is in first year Education, majoring in math and science. He enjoys basketball, baseball and all sports, and plays on the Education basketball team. He was born in Two Hills on August 29th, 1938, and graduated from high school in that same town. This is his first year at the Institute.

EDUCATION

MARY HULA GRASSLAND, ALTA.

This brown-eyed Miss was born in Grassland not too long ago. After taking all of her schooling in her home town, she came to Varsity and to St. John's to take the Junior Ed. course.

Mary is active in most of St. John's activities. She likes movies and dances, and during the summer, playing softball.

EDUCATION

WALTER KILLICK TWO HILLS, ALTA.

Walter was born on March 2nd, 1939, graduated from Two Hills High School and is presently in first year Education.

Suffering from lack of height, he compensates this by indulging in chasing the fairer sex. In his first year at St. John's he has found likely suspects.

EDUCATION

GRACE KOSHMAN THORHILD, ALTA.

A Junior Ed. student, Grace is a graduate of Thorhild High School. While in high school, Grace was very active in 4-H work especially in the grain and garden sections. In 1955 she attained the honor of being the World Oat Champion. When she has completed University this year, Grace plans to teach in Edmonton and she says she'd prefer teaching at the grade four level.

EDUCATION

ANN IRENE MATWYCHUK SPEDDEN, ALTA.

Born in Edmonton, December 5th, 1939, she tripped into St. John's from Spedden. This is her first year here, and her second in Education. Her enthusiasm for wrestling is only surpassed by her love for sitting on the stairs. Ann intends to go teaching next year and obtain her B.Ed through the summer session. She is an active member of E.U.S. and the Ilarion Club.

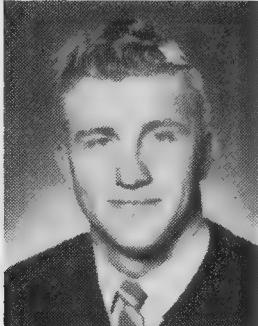
EDUCATION

ALLAN MEKECHUK

ANDREW, ALTA.

A graduate of Andrew High School, Allan is in second year Education, majoring in Phys. Ed. and minoring in Math. He is a member of E.U.S. and Ilarion Club. Allan likes playing bridge.

He plans to teach in the Lamont School Division this fall.

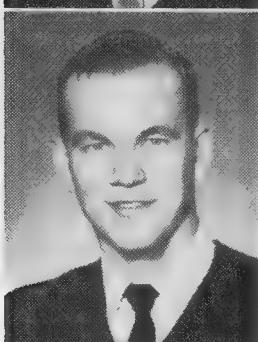

EDUCATION

PETER MOSYCHUK

SMOKY LAKE, ALTA.

Big and husky Pete came to Edmonton via the Smoky Lake School Division and Andrew. While at Andrew, he was president of the Students' Union and he now devotes most of his energy to Junior Ed. courses. An excellent athlete, he participates in volleyball and basketball. Pete also enjoys calisthenics, especially elbow-bending exercises.

EDUCATION

ALEXANDER LESLIE MUZYKA

RYCROFT, ALTA.

Alex was born up north on April Fools' Day, 1935. He graduated from high school in Rycroft, Alberta. In Ed. 3 this year, he intends to teach for a year then return to obtain his degree. Alex has been around St. John's for two years and is one of our more "ACTING" members. He likes working on motors, singing, and is the Ed. Glee Club President. Al's favorites are Adele and food, especially holups.

EDUCATION

AVREILLIA PIDRUCHNEY

VEGREVILLE, ALTA.

This is Avreillia's second year at both, the Institute and the Faculty of Education. She hails from Vegreville. Next to music, in which she has an A.R.C.T. (piano), her main interest is Larry. Avreillia is a member of Mixed Chorus, President of St. John's Choir, our Social Convener and a member of both the Ilarion Club and Cathedral Young People's.

EDUCATION

GLORIA SALEY

ATHABASCA, ALTA.

Gloria comes from Athabasca, where she received all her education. Having taught, she returned for second and third year courses in Education. She enjoys living; she loves spectator sports, especially when the participants are males. Reading and ??? occupy her spare time. Gloria is a member of Ilarion Club, E.U.S., and Cathedral Young People's.

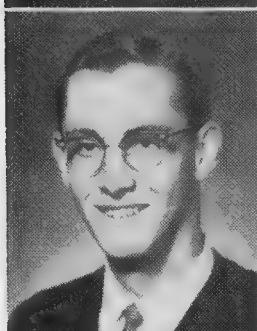

EDUCATION

ANNE SHUPENIA

ANDREW, ALTA.

Anne is taking first year Education at the University.

EDUCATION

OLEH SHYKORA

RADWAY, ALTA.

Some 19 or 20 years ago, Oleh was born and managed to survive till now, his first year at St. John's. Radway, his home town, will be anticipating the flourishing ideas of his political mind, when or if he ever becomes our Socred leader. Enrolled in Junior Ed., Oleh is secretary-treasurer of the Campus So-Cred Club. He took part in Model Parliament and likes debating, but won't tell which lass he is debating on.

EDUCATION

LAWRENCE SOLARZ

ANDREW, ALTA.

Larry set foot on this planet just in time to see the beginning of the Second World War. Until today, the people of Andrew cannot account for the nature underlying his arrival at such a crucial time. Having outlived the war and his rugged past, Lawrence is now in the second year of Education. By majoring in physical education, he hopes to maintain his boyhood physique and vigor.

Larry is an active fellow; adds activity and excitement to the life at the Institute. Aside from basketball, volleyball, swimming and girling, "Sol" is a member of the ever-alert homicide squad.

EDUCATION

PETER SYROID

SPEDDEN, ALTA.

Peter was born on October 17th, 1939, and graduated from Spedden High School last year. At that time, he was awarded a Hotelmen's Association Scholarship.

He is enrolled in Education and is a member of the E.U.S. Peter is very easy to get along with — he likes everything and dislikes nothing.

EDUCATION

DONALD TOPOLNISKY

LAMONT, ALTA.

Don was born on March 31st, 1939, at Lamont. He graduated from Andrew High School. He is in his second year of Education and first year at St. John's. Don holds a Junior Ed. Certificate. He is quite active in sports. After teaching two years in the Lamont School Division, he plans to return to the U. of A. School of Phys. Ed. His greatest ambition is to win the Mr. Universe title. Don detests smoking because as he says: "I want to keep in shape for drinking."

EDUCATION

JOYCE WOROSCHUK

LAMONT, ALTA.

Joyce Marie Annette Woroschuk was born in Lamont on May 23rd, 19 years ago. She completed her high school at Alberta College. During the summer of 1954, Joyce studied dramatics at Banff School of Fine Arts and U. of B. C. She has a Performer's Speech Degree (ARCT). Enrolled in Junior Ed., she plans to return next year to study speech therapy. Joyce likes classical music and sports cars, but dislikes snobs.

EDUCATION

FLORENCE ZALASKY

TWO HILLS, ALTA.

Our pretty blue-eyed blonde was an addition to the Zalasky family in Two Hills on the seventh day of June, 1940. Upon graduation from Two Hills High School, Florence enrolled in the Faculty of Education, majoring in English. Here she displays a wide range of interests including reading, people in general, dancing, baseball, football and hockey. Flo's happy-go-lucky charm has won her many friends, but she claims that Geography 1 and examinations are her enemies.

EDUCATION

OLGA ZAPARYNIUK

MYRNAM, ALTA.

Olga was born at Myrnam on August 26th, 1939. Her parents moved to Glendon, where she graduated from high school. One of Olga's desires in life is to be a Home Ec. teacher. She has her Junior Ed. Certificate and is enrolled in second year B.Ed.

Olga is very pleasant and easily pleased; however she has dislikes — nylons, because "they run", and men with mustaches.

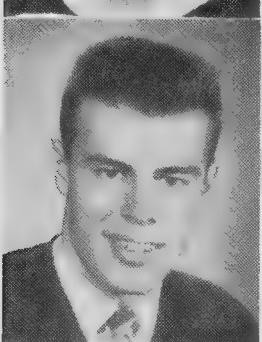

EDUCATION

ANNE MAKARCHUK

RADWAY, ALTA.

An irrepressible giggle followed by "Yes, dear?" — that's our Anne. Radway, June 28th, 1940, are the place and date of Anne's entry into this world. Another graduate of Thorhild High, she is enrolled in Junior Ed. and plans to teach in Thorhild County next year. She likes crocheting, reading, and strangely, Chemicals.

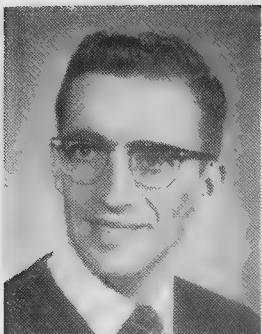
ENGINEERING

EDWARD SVEKLA

TWO HILLS, ALTA.

A Saskatchewanite by birth, Ed graduated from Two Hills High. A stalwart second year Chemical Engineer, he thinks there's a time and place for women. Pet aversions are limited to acting and labs, but he enjoys all sports — hockey, table tennis, golf and baseball.

Ed lived at the Institute last year and this year was on the House Committee.

ENGINEERING
WILLIAM CHERNIWATCHAN

WARSPITE, ALTA.

Theory: To prove man, with camera, can become great.
Problem: To become the greatest camera hawk or Engineer from Warpspite?

Method: Born (unfortunately $\frac{1}{4}$ century ago).

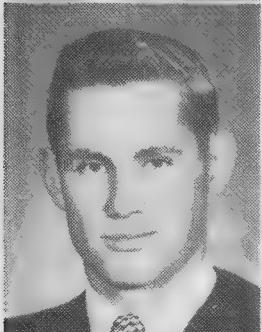
Procedure: x 1 years working, x 2 years at St. John's and x 1 years in St. John's Darkroom.

Observation: Bill has served on House Committee '58-'59, Ilarion executive and Photo Directorate '57-'58.

Result: Sleeping and models.

Conclusion: Man with camera not yet great.

Remark: Theory doesn't apply.

ENGINEERING
PETER HUCULAK

WILLINGDON, ALTA.

Peter is in his third year at the University, taking Honors Physics 3.

ENGINEERING
PAUL JOSEPH KOSTIW

CALGARY, ALTA.

Paul was born in Calgary on June 23rd, 1939. He was raised and educated there. He is now attending U. of A. taking his second year of Engineering. E.I.C. & E.S.S. member on Campus, attends lectures and dancing at St. John's. Works in City of Calgary Traffic Engineering Dept. in summer. He likes dancing and hockey (spectator) and sneak previews at Garneau. His favorite food — steak, bacon and eggs, hot mince pie (a la mode). Paul will return next year to St. John's. His favorite saying: "Next year I plan to —."

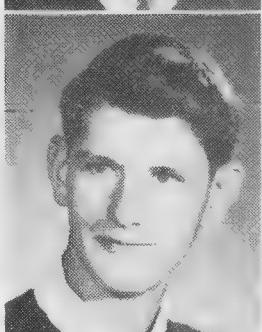

ENGINEERING
BILL KRAISOSKY

BEAUVALLON, ALTA.

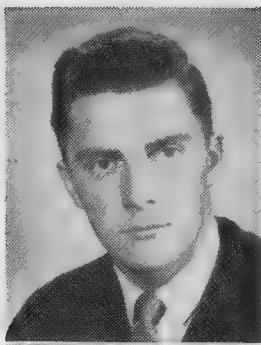
Bill honoured this earth with his appearance on September 22nd, 1939, at Consort, Alberta. He has since made Beauvallon his home.

Prior to his enrollment in the Faculty of Engineering, he graduated from Myrnam High School. Being an engineer, he proved to Bill Cherniwatchan that the dark room could be used for purposes other than for the developing of films.

ENGINEERING
EUGENE LUCHKA

One of our fewer Edmonton-born lads, Gene called it the beginning on September 19th, 1936. However the end of the beginning was inevitable when he entered St. John's. Now we think the beginning of the end is in sight (a nurse). Big "Luch" attended school at Bon Accord. After working a couple of years, he enrolled in the Faculty of Engineering. His sports include football and volleyball. Never seen at parties with ginger ale and ?; must be root beer and ?. Eugene lives up to the standards of a third year engineer.

ENGINEERING

PETER MELNYCHUK

TWO HILLS, ALTA.

Pete, a third year Chemical Engineer, is Two Hills' contribution to St. John's. As vice-president of the S.J.S.U., he feels it is his duty to entertain visiting dignitaries. This, combined with his peculiar way of studying — verbalizing while walking around in his living quarters — leaves his next-door neighbors in doubt as to whether he is studying or entertaining guests.

Athletically Peter is prominent in hockey, baseball and ping-pong. Being happy-natured and ambitious Peter is well liked by all.

ENGINEERING

OREST RONALD DAVID METRUNEC

MYRNAM, ALTA.

Ron was born in Myrnam, on February 20th, 1939. There he obtained elementary and high school education. At present, Ron is taking his second year of Civil Engineering. He has lived at the Institute for two years.

His main interests lie in a devoted flower named Zinnia. Most of all, Ronald hopes to graduate as a Civil Engineer.

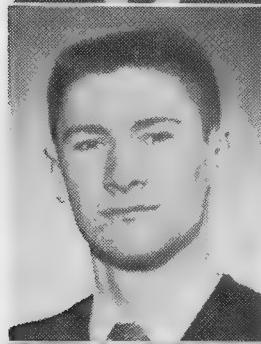
ENGINEERING

METRO MYKITIUK

WANDERING RIVER, ALTA.

Micky was born on June 10th, 1935, at Wandering River, where he lived for six years before moving to the Andrew district. He spent one year at Calgary Technical School, taking commercial radio operating and there won Smalley's Radio Prize. He worked two years with the Civil Service before entering Electrical Engineering and is now in his second year.

Currently he is Activities Manager of campus amateur radio club and he enjoys golfing.

ENGINEERING

VICTOR DAVID RUDKOWSKI

MUSIDORA, ALTA.

Victor was born at Musidora on January 2nd, 1940. He attended school at Two Hills and Beauvalon, and high school at Myrnam. This is his first year in Engineering at the University.

Prefers the old building for fun.

Likes — T-bone steak and hockey.

Dislikes — Pork sausages and hamburger.

Hobbies — shooting pool.

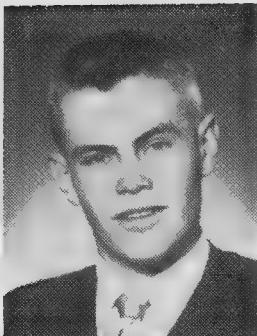

ENGINEERING

JERRY SCRABA

ANDREW, ALTA.

This is Jerry's first year both at University and at St. John's. Before registering in Engineering last fall, Jerry lived in Andrew where he was active in student government and sports. A member of Boy Scouts and Army Cadets, he still found time to swim, play hockey and curl. Curling is his favorite sport and his ambition is to win the Brier. His more secret ambition is to last 'til the second round and he has often been heard to say: "I dealt last time."

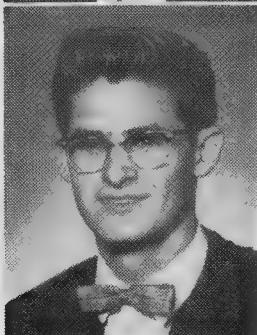
PHYSICAL EDUCATION

EDWARD HANCHARUK

WOSTOK, ALTA.

"Easy Ed" is enrolled in Physical Education. He was born at Wostok in 1940 and graduated from Andrew High School. His extra-curricular activities include hockey, volleyball and basketball.

Ed is also valuable as a "walking alarm clock" because he is usually up and around at 6:30 a.m. getting ready for the 7:00 a.m. swimming class.

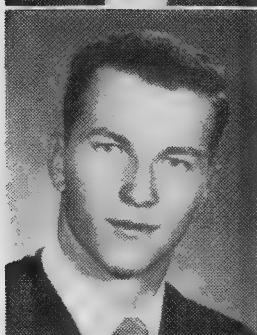

PHYSICAL EDUCATION

GORDON SEVERIN

ST. PAUL, ALBERTA

Gordon was born in St. Paul, February 20th, 1939. He acquired all his schooling at Glendon. Gordon is in first year Physical Education. He likes books, getting up for 9:30 lectures, sports of all kinds and is currently considering marriage. Being the healthy, outdoor type, he relaxes in the lounge.

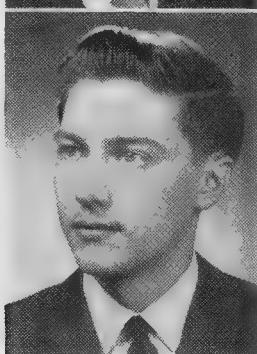
PHYSICAL EDUCATION

ERNEST SOROCHAN

TWO HILLS, ALTA.

Ernie, who was born on September 6th, 1937, is spending his second year at St. John's. He graduated from Two Hills High and having received his Standard "S" Certificate in Education last year, he is now in second year Physical Education.

Ernie plays hockey, football, softball, and enjoys dancing. He knows he is not proud, but he holds strong viewpoints on every subject.

HIGH SCHOOL

ALEXANDER MACENKO

WINNIPEG, MAN.

Alex, our rector's son and a native of Winnipeg, really enjoys living with the students at the Institute. He attends Strathcona Composite High School and is a future lawyer.

A talented pianist, Alex plays for our Ukrainian dance group. He collects L.P. records, plays chess, and is looking forward to another season of carolling.

EDUCATION

DAN RUDKO

PENO, ALBERTA

Dan, from Peno, Alberta, was born on September 11th, 1933, and graduated from Lamont High School. He has taught for several years at Sheptychi and Lamont and has come back for his third year of Education. Dan is active in sports with emphasis on badminton, skating, pool, chess and cooing. This is his second year at the Institute.

EDUCATION

CECIL TELENKO

GLENDON, ALTA.

Born on August 1st, 1938, in Glendon, Alberta, Cecil is enrolled in Junior Ed. This is his first year at the Institute and he likes everything about the place, including the girls.

Cecil plays volleyball, basketball and is a member of E.U.S. He will make a good teacher for he studies hard and so sets a good example.

ENGINEERING

OREST LUDWICK

MORECAMBE, ALTA.

Orest, known as "Honest Joe," slid in from Morecambe to take up pre-dent. Jealous of the glorious life the Engineers were leading, he joined them. He is at present on the House Committee and in his second year of Chemical Engineering.

With a great desire to pin Cornel, he has taken up wrestling, but so far without much success.

EDUCATION

MIKE "AMBROSE" DOLINSKI

WILLINGDON, ALTA.

Mike hails from Willingdon, where he completed his schooling before entering Junior Ed. This boy is usually first away from the table and it is no wonder as he is very active in sports. He plays hockey for Education and the Junior Bears. For St. John's he plays volleyball and is a "ping-pong champ." During his spare time, Mike reads all the pocket books he can get hold of. His favorite saying is "Rotten."

EDUCATION

BUSINESS COLLEGE

NADIE ALEKSIUK

GRASSLAND, ALTA.

Nadie joined us here last fall. She calls Grassland her home town and tells us that she has seen that town grow since February 25th, 1941. Upon completing high school at Grassland, she came to Edmonton and is enrolled in Business College.

Dee likes to spend her spare time bowling, reading, or horseback riding.

BUSINESS COLLEGE

EUGENIA CHORNEY

RADWAY, ALTA.

A native of Radway, where she graduated from high school, 18-year old Eugenia came to St. John's this year to attend McTavish Business College. She plans to find a secretarial position upon completion of her course.

Her typing skill will probably most benefit that young Model Parliamentarian, Bunny.

MICHAEL HARASYM ENGINEERING TWO HILLS, ALTA.

Michael, born in Two Hills some nineteen years ago, is now enrolled in second year Engineering.

For extra-curricular activities he partakes in drama and sports such as football and table tennis. The remainder of his leisure time is spent in his blue and white bomb, watching aeroplanes land at the airport. Probably he studies the design of runways as he intends to graduate in Civil Engineering.

MICHAEL HAWRELAK ENGINEERING WILLINGDON, ALTA.

This handsome, young man from Willingdon, was born on April 11th, 1935. He decided that a change would be better than a rest, so he worked for the last year and a half at Stettler for B.A. Oil, prior to his entrance to the Faculty of Engineering this fall.

Michael is a member of the University Curling Club and the Clarion Club.

ALBERT R. SASKIW ENGINEERING ST. PAUL, ALTA.

A graduate of Myrnam High School, Albert is taking second year Civil Engineering. Bert spends a lot of time playing cards, chess, or ???? (And we presume, the rest of the time, sleeping or partying).

He saw the light on June 11th, 1939, at St. Paul. '58-'59 is Bert's first year at the Institute.

PHARMACY

WILLIAM ALLEN KINDRACHUK MYRNAME, ALTA.

Bill was born on July 13th, 1938. He graduated from Myrnam High School and is now enrolled in first year Pharmacy. Most of us know him by his noiseless quality which he can undoubtedly attribute to the environment in or about Morecambe.

LEV BORYS PHARMACY CALMAR, ALTA.

Lev, one of the few Southerners, comes from down Calmar way. His first year pharmacy course leaves him with enough time to visit home frequently. Lev finds pharmacy rather challenging and hopes to contribute to science by formulating a cure-all, Borymycin. In his later years he hopes to be a "farmacist" in winter and a "pharmer" in summer. On the lighter side; he amuses himself by playing the accordian and reading pocket books.

MATHEMATICS

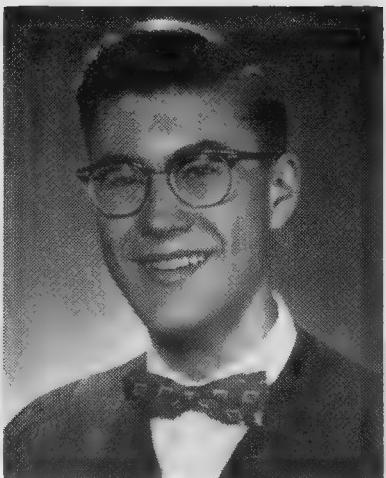
WALTER ZAYACHKOWSKI, B.A., MA. BLAINE LAKE, SASK.

Walter was born at Blaine Lake, Saskatchewan, on August 4th, 1930. He graduated from Blaine High School and following this attended University of Saskatchewan where he received his B.A. and M.A. Since 1957, Walter has been engaged in graduate studies in Mathematics at U. of A.

Walter claims his one and only interest is bridge parties.

NEIL LOPATKA EDUCATION ANDREW, ALTA.

Neil, born on October 28th, 1939, is Andrew's talented contribution to St. John's. His abilities as a pianist are unsurpassed at the Institute. Besides being a member of the University Mixed Chorus and part of Dominoe's Orchestra, he finds time to do justice to his first year Education courses, play hockey and make an occasional visit to Willingdon.

Lawrence A. Mysak

Lawrence's outstanding academic achievements began in high school when he won the "Scarborough Trophy" and the "Canadian Legion Scholarship."

After his first year at the University of Alberta he was awarded the "Canadian Society of Exploration Geophysicists Scholarship" in science.

His second year was very successful in that he achieved First Class Standing Prize.

Lawrence Mysak is one of a few students to receive recognition in music as he won several medals in his music examinations and acquired an Associate Diploma (in flute) with the Western Board of Music.

In 1958, on a St. John's Institute Scholarship, he studied flute at the Aspen Music School, Colorado, U. S. A.

His extra-curricular activities were: Member of Ilarion Club; President of University Musical Club; President and assistant conductor of the University Symphony Orchestra; executive member of S.U.M.K.; member of church choir; Edmonton School Boys' Band; Boy Scouts; Queen's Scout; assistant Cub-master and Troop Leader at World Scout Jamboree in 1955.

Halia K. Boychuk

Halia Boychuk comes from Ashmont, Alberta. She was winner of the Education Scholarship of the Board of Governors. Halia was winner of the \$500.00 award from the Hotelmen's Association for Grade 12, having an average over 85% last year. She has lived at St. John's Institute and has taken an active part in its activities.

Peter Huculak

Peter Huculak's home town is Willingdon, Alberta. He has achieved first class general standing in his third year Engineering. He has lived at St. John's Institute.

Dimitro Mykitiuk

Dimitro Mykitiuk is a resident of St. John's Institute. He has achieved first class general standing in his second year Engineering. Dimitro is a brilliant student and took an active part in student activities at St. John's Institute.

John V. Decore

John Decore of Edmonton, won the Carswell Prize in Law I.

UNIVERSITY BOARD OF GOVERNORS APPROVES BURSARIES

The following bursaries have been approved by the board of governors of the University of Alberta:

The Edmonton Branch of the Canadian Association for Health, Physical Education, and Recreation Bursary — Ernest Sorochan, 10638 - 102nd Street.

The Friends of the University Bursary in arts and science — Halia K. Boychuk, Ashmont, Alberta.

The Procter and Gamble Bursary — Cornel Filipchuk, 11122 - 80th Ave.

MARY ALEXANDRUK

"What the Sam," accompanied with a boisterous laugh, usually heralds the entrance of Willingdon's contribution to St. John's.

Mary was born about 19 years ago; and since there has always had the happy faculty of getting into a tight spot with hardly any effort at all.

Upon graduating from Andrew High School in 1958, this lass, because she has a greater craving for money and cars than books, tried her hand at banking before enrolling at University.

Presently Mary's favorite occupations are:

- (a) Cluttering up peoples rooms.
- (b) Boys in engineering — particularly those with mustaches.
- (c) Visiting the College Grill for a break.

"Mary A. is a arts little lass,
And hails from an Education class.
Although teaching will be her profession,
A man will be her next posession."

LAWRENCE EWANCHUK

Lawrence hails from Hairy Hill, Alberta, where he attended both the Public and High Schools. He enrolled in the Faculty of Arts and Science this fall. He is studious and enjoys sport activities.

VICKY FEDUN

Vicky an Andrew High School lass.
Is the flower of the Education class.
Always cheerful, always gay,
Worries never cross her way.
Although an Elvis Prestley fan,
She's not searching for a man.
She enjoys movies and shopping sprees.
But the smell of cigar smoke makes her sneeze.
For her getting up early is a chore.
When it's time to rise she hollers
only five minutes more!"

ELSIE GELECH

I am 18 years of age, born at Myrnam, Alberta, but have lived near Andrew, Alberta, all my life. Entered the University on a scholarship, am now enrolled in the Faculty of Arts and Science, in the honours pattern in Modern Languages. In this four-year course, the foreign languages I will study are, Russian, French and Spanish.

MARY GRENIS, ANDREW

Another Andrew High School graduate, Mary, a quiet modest girl proved to be very efficient in all her studies since she is finishing her second year in the Faculty of Education. Through her cheerful nature she has acquired many friends. Her one ambition is to become a good teacher but with life as it is she will be receiving her M.R.S. before the year is over. Sewing, travelling and reading are among her various hobbies. The best of luck to our future teacher.

SYLVIA HOCALUK

Sylvie, this happy-go-lucky lass,
Is taking B.Sc. in her nursing class.
She's from Myram, the girl with the pony tail,
Who attracts a certain hark haired male.
When in the moring she does rise,
We hear her sing before we open our eyes.
Collecting shoes is her desire
Because she says "I'll dance and never tire."
Sincerity is the policy she expresses,
And with hard work and enthusiasm she progresses.

STAN KERELIUK

Stan was born early in the fall of a memorable year, 1938.

He began learning the three basic R's of education at Szypenitz, later transferring his course of High School studies to Two Hills, where he graduated in 1956.

Stan is presently enrolled in the first year of Engineering and intends to follow the branch of Aeronautical Engineering.

Though Stan took up residence at St. John's during the latter half of the term, he became part of the gang in a very short while — taking his hand in various activities, as "INTO THE SHOWERS", etc.

His favorite hobbies are: playing the saxophone, girls, driving his brother's car, and sports (some).

For extra-curricular activities Stan has joined the University R.O.T.P. branch of the Air Force. Low flying, during the summer holidays should prove to be interesting.

WALTER LYSAK

After spending the very profitable two years in Arts, Walter has emerged as a writer, philosopher, and pre-med. student, but rumor has it that medicine will dominate his thinking for the next four years. He likes music, debating, and all sports, but he spends most of his evenings composing short stories—presumably. He directed camp Bar-V-Nok last summer at Pigeon Lake. All in all, his unassuming manner and conscientious industry seem to make him a worthy disciple of Aesculapius.

NATALIE MEDWID

Natalia comes from Grassland, Alberta. This is her second year at the University of Alberta and she intends to graduate in Household Economics. She has taken an active part in both the St. John's Institute Students' Union as well as in the Ilarion Club. Her charm and graciousness were an asset to the Institute.

GLORIA RUDKO, STAR

Gloria, a Lamont High School graduate of '56 is now enrolled in the Faculty of Education. With the pleasing personality she posses, Gloria has acquired many friends through her life here on the Campus. She claims that she has no interest in men but we sometimes wonder _____. We know, however, that she dislikes books but loves sleeping. Her one ambition is to become a model "school 'marm'" — or is it to visit Tamblyn Drugs more often, What's the attraction, Gloria?

DEANNA MARY SHANDRO

I am 18 years old. Enrolled in the Faculty of Education in the Junior Elementary Pattern. I am studying music and teach piano lessons. Deeply interested in music. I was born in Vegreville. Lived the majority of my life in Edmonton. I attended Queen Alexandra and Strathcona Composite High School. Studied at the Banff School of Fine Arts. At present on the staff of the United Nations Summer School at the Banff School of Fine Arts.

JOHANE SCHERBAN, MYRNAM, ALTA.

This petit blonde first saw the light of day about 18 years ago, where she first said "mama" at Saskatoon, Sask.; and she seems to have been trying to shut this light out ever since. Not only does Johane have an appealing voice for singing — she is our attractive five-foot-two blonde.

"I hear singing and Johane is there".

With all her 'why's', where's' and 'howcome's' Johane is always good for an argument, and as a result upon graduating from the Myrnam High School she has enrolled in the Faculty of the 3-R's'

She enjoys collecting recipes and pictures of homes — for obvious reasons — extra-curricular work for her M.R.S. degree no doubt.

May Lady Luck take a liking to grant you the best in what the future may hold for you, Johane.

M. LAWRENCE SEREDIAK, ANDREW, ALTA.

Lawrence, better known as "Larry", is now taking his second year of Pharmacy. This is his third year at St. John's.

NETTIE SHANDRO

Nettie's home town is Bonnyville, Alberta. She was born there on August 8th, 1939. Her present occupation: working in a bank and studying.

MARY WIRA

Mary, our hazel-eyed gal,
Has a talent for being everybody's pal.
This fair, 5'5½" Manning lass
Was once the quietest in her class,
But now when she is with the three best friends,
To her jokes there are no ends.
Although she is an Elvis fan
His actions simply she can't understand.
Low-cut dress she will not wear.
Because she thinks people will stand and stare.
To rise in the morning is a chore,
Because she wants to sleep just a little bit more.

STELLIA ZAWALIY, FLOATING STONE LAKE

Stella, an Ashmont High School graduate
Makes us feel most fortunate,
For it is our breakfast that she makes
And likes to bake those delicious cakes.
Although cooking and sewing are along her line,
She is attending McTavish Business College at the present time.
She's got that lovely curly hair
And leatherwork and art are the hobbies she shares.

1955 — 1956

Peter Karbaszewski, Education, from Willingdon. Now teaching at Myrnam.
Patricia Hushlak, Education, from Andrew. Now married and teaching in Edmonton.
Eugene Ratsoy, Education, from Smoky Lake. Now teaching in Edmonton High School.
Roman Kolodkewich, Engineering, from Mundare.
Jean Diduch, Education, from Abee, Alberta. Now Mrs. Orest Luchka, teaching in Edmonton.
Orest Luchka, Education, from Grassland. Met Jean at the Institute.
Adolf Wenger, Engineering, from Radway.
Geraldine Melnyk, B.Sc. in Nursing, from Andrew. Now at the University Hospital in training.
Walter Lysak, M.D., from Smoky Lake.
Mary Grenis, Education, from Andrew. Met Harry Karasiuk, married him in 1957. (Harry graduated in Engineering in 1956).
Nancy Horoshko, Education, from North Star. Teaching at Manning.
Cornel Filipchuk, Dentistry, from Glendon. Now in Edmonton.
David Stefura, Education, from Willingdon.
P. Dolinsky, Education, from Willingdon. Now teaching.
Margaret Žalasky, Commercial, from Two Hills. Now working in Edmonton.
William Sadoway, Arts, from Warspite.

1956 — 1957

Nettie Shandro, Education. Now teaching.
Peter Hapchyn, Dentistry.
Michael Huculak, Education. Now teaching in Edmonton. Met Natalie Ratsoy at the Institute; married her in 1958.
Natalie Ratsoy, Commercial, from Smoky Lake. Now Mrs. Michael Huculak; teaching in Edmonton.
Eunice Ratsoy, Education, from Smoky Lake. Teaching in Smoky Lake.
Vicki Fedun, Education, from Andrew. Now teaching at Lamont.
Roman Bardak, Accountancy, from Carvel.
John Roshko, Education, from Smoky Lake. Met Elizabeth Kachmar, married in September, 1958. Now teaching at Vilna.
Stanley Kereliuk, Engineering.
Mary Alexandruk, Education, from Mundare. Now teaching at Calgary.
Diana Shandro, Education, from Edmonton. Now Mrs. Orest, teaching in Edmonton.
Reginald Mulka, Accountancy, from Two Hills.
Lawrence Serediak, Pharmacy, from Andrew.
Elsie Gelych, Arts & Science, from Andrew.
Marshall Kachmar, Engineering, from Morecambe.
Sylvia Huculiak, Nursing B.Sc., from Myrnam. Married, taking Education.
Joanne Scherban, Education, from Myrnam. Now teaching in Edmonton.
Stella Zawalev, Commercial, from Boyne Lake. Employed in Edmonton.
George Hapmann, Education, from Andrew.
Gloria Rudko, Education, from Star, Alta. Now teaching at Lamont.
Michael Uhry, Education, from Rycroft.
Mary Wira, Commercial, from Manning. Now employed in Edmonton.
Eli Serediak, Education, from Andrew. Born in 1934, graduated from Andrew High School in 1953. Very active in Students' Union and in the Ilcarion Club.

Talk to Graduates of St. John's Institute

March 7th, 1959, by Dr. J. Verchomin.

You, who are finishing your studies and had the opportunity to stay in the Institute, as well as you who have availed yourself of spiritual contact with it, although you physically did not stay in it, are given certain obligations towards the Institute — without which its aim would be lost.

Not all get this opportunity in life — and not all who were chosen and unfortunately not all of the chosen will pass the test. Dr. Osyp Nazaruk, an old country literary man, said some years ago when he toured Canada and occasioned himself to speak to the students of this Institute: "If Bursa could turn out 5% of workers for human cause, it can be considered a great success." So many are chosen for the test and so few are picked.

To the chosen apostles Christ, the greatest of all teachers, said: "Ye are the salt of the earth: but if the salt has lost its savour, wherewith shall it be salted? It is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of man." (St. Math. 5 : 13).

The aim of the Institute is to give you that something the school cannot give, e.g.: Wisdom into which is incorporated the best qualities of character — the bringing up — ethics — culture — behavior — self-reliance and independence in thought and deed and above all, the self-respect in dignity becoming to human being.

It is much harder to attain wisdom than knowledge — to quote a poet: "Knowledge comes, but wisdom lingers."

Unfortunate and unhappy is one who attains knowledge and not wisdom. If knowledge was to be an army, wisdom is its general who is to lead that army to battle. Better a small army but a wise and capable general, than the reverse — a large army but a weak leader.

Cowper, the English poet, has very aptly differentiated the two —

"Knowledge and wisdom far from being one,
Have oft time no connection.
Knowledge is replete with thoughts of other men,
Wisdom is mindful of its own.
Knowledge is proud that he has learned so much,
Wisdom is humble that he knows no more."

add
 see donations
 for St. Andrew and
 St. Anthony
 - Chirokis

PATRONS

Kanasewich, John and Katerina, Edmonton (late)	\$37,000.00
Kirick, Elias (late) Edmonton "Sons of the Soil" St. John's Young People's Club, Edmonton	7,800.00
Ukrainian Ladies' Aid of St. John's Cathedral, Edmonton	4,625.00
Svarich, Mr. and Mrs. Peter, Vegreville	3,720.50
Verchcmin, Dr. and Mrs. John, Edmonton	3,126.00
Budnck, Mr. and Mrs. P. J., Edmonton	2,252.00
Yaremchuk, Dr. and Mrs. S. L., Edmonton	2,153.00
Holubitsky, Dr. and Mrs. N. D., Edmonton	1,751.16
Pidruchney, Mrs. Anna and late William, Vegreville	1,690.00
Fedeyko, Mr. and Mrs. W., Fort Sask....	1,595.00
Melnik, Dr. and Mrs. D., Edmonton	1,520.00
Boyko, Mr. (late) Steven and Mrs. Isabelle, Edmonton	1,451.00
Boyko, Mr. and Mrs. Fred, Winterburn	1,391.00
Figol, Mr. and Mrs. P. N., Edmonton	1,386.00
<u>Ygnda, Mr. and Mrs. D., Edmonton</u>	<u>1,347.50</u>
Kolisniak, Mr. (late) John and Rosalie, Two Hills	1,347.00
Ponich, Mr. (late) Michael and Mrs. Elsie, Edmonton	1,320.00

Hryciuk, Fr. and Mrs. Wm., Claresholm	1,301.00
Ascher, R. A. (late), Edmonton	1,259.60
Svarich, Mr. and Mrs. Andrew, Vegreville	1,209.00
Lazarowich, Mr. and Mrs. P. J., Edmonton	1,120.00
Dawediuk, Mr. and Mrs. Jacob and Katherine, Edmonton	1,189.50
Shemeluk, Mr. & Mrs. M. D., Smoky Lake	1,187.00
Melnik, Mr. (late) Paul and Mrs. Palahia, Edmonton	1,183.00
Miskew, Mr. and Mrs. P. A., Edmonton	1,155.00
Mykytiuk, Mr. (late) S. B. and Mrs. Mary, Vernon, B. C.	1,150.00
<u>Kanasewich, Mr. and Mrs. Max, Edmonton</u>	<u>1,092.00</u>
Ferbey, Mr. and Mrs. D. S., Edmonton	1,083.00
Mandryk, Mr. and Mrs. Alex, Edmonton	1,050.00
Lukianchuk, Mr. and Mrs. O., Hinton	1,040.00
Wasylshyn, Mr. (late) and Mrs. Sophie, Edmonton	1,012.29
Kalawsky, Peter, Edmonton	1,008.00
Charnetski, Mr. and Mrs. A. J., Edmonton	1,000.00
Cybak, Mr. and Mrs. S. T., Edmonton	1,000.00
Faraschuk, Peter and Nancy, Thorsby	1,000.00
Fedan, John, U.S.A.	1,000.00
Lazaruk, George and Mary, Edmonton	1,000.00
Kobylnyk, Mr. and Mrs. D. T., Calgary	1,020.00

Edmonton Donors

Kanasewich, Mr. and Mrs. John and Katerina	37,000.00
St. John's Young People's Club	7,800.00
Ukrainian Orthodox Parish of St. John's Cathedral	5,500.00
Ukrainian Ladies' Aid of St. John's Cath- edral	4,625.00
Verchcmin, Dr. and Mrs. J.	3,126.00
Budnick, Mr. and Mrs. P. J.	2,252.00
Yaremchuk, Dr. and Mrs. S. L.	2,153.00
Holubitsky, Dr. and Mrs. N. D.	1,751.16
Melnik, Dr. and Mrs. D.	1,520.00
Boyko, Mrs. Isabelle and late Steven	1,451.00
Figol, Mr. and Mrs. Peter N.	1,386.00
<u>Ygnda, Mr. and Mrs. D.</u>	<u>1,347.50</u>
Kolisniak, Mrs. Rose and late John	1,347.00
Ponich, Mrs. Elsie and late Michael	1,320.00
Ascher, R. A. (late)	1,259.60
Lazarowich, Mr. and Mrs. P. J.	1,120.00
Dawediuk, Mr. and Mrs. Peter and Katherine	1,189.50
Melnik, Mrs. Palahia and late Paul	1,186.00
Miskew, Mr. and Mrs. P. A.	1,155.00
<u>Kanasewich, Mr. and Mrs. Max</u>	<u>1,092.00</u>
Ferbey, r. and Mrs. D. S.	1,083.00
Mandryk, Mr. and Mrs. Alex	1,050.00
Wasylshyn, Mrs. Sophie and late Peter	1,012.29
Kalawsky, Peter	1,008.00
Charnetski, Mr. and Mrs. A. J.	1,000.00
Cybak, Mr. and Mrs. S. T.	1,000.00

Rusnak, Mr. and Mrs. Wm.	910.00
Faryna, Dr. and Mrs. L. H.	851.00
Stechtschin, Dr. and Mrs. O.	791.00
Ferbey, Mr. and Mrs. M. S.	783.00
Yaremchuk, Mrs. Pearl	781.00
Hawrysh, Mr. and Mrs. W. & William Jr.	765.00
Danelowich, Mr. and Mrs. Peter	757.00
Masciuch, Mr. and Mrs. W. J.	755.00
Gowda, Dr. and Mrs. F.	750.00
Wynnychuk, Mr. and Mrs. J. A.	686.75
Haskey, Fred	680.00
Decore, Mr. and Mrs. John	667.00
Kalawsky, Philip	653.00
Sechuk, Mr. and Mrs. John and Olga	637.00
Dowhaniuk, Mr. and Mrs. Nick	639.00
Sulyma, Mr. and Mrs. John	633.00
Ewasuk, Mrs. Lillian and late Nicholas	612.45
Chornell, Mr. and Mrs. George	610.00
Salamandick, Mrs. Pearl and Miss Olive	570.00
Harrison, Marshall	540.00
Kurysh, Mrs. Tekla	533.00
Paly, Sam	525.00
Sembaliuk, Mr. and Mrs. Metro	520.00
Palynchuk, Miss Anne	513.00
Hawrelak, Mr. and Mrs. William	510.00
Lischak, Mr. and Mrs. Nick	510.00
Kostash, Mr. and Mrs. William	500.00
Cotek, Mr. and Mrs. William	500.00
Mandryk, Nick	500.00
Sandulak, Peter	500.00

DONORS WHO FURNISHED THE ROOMS AND HALLS OF ST. JOHN'S INSTITUTE

LOUNGE, 4,525.00 — Ladies' Aid of St. John's Cathedral, Edmonton.

CHAPEL, \$2,000.00 — Young People's Organization of St. John's, Edmonton.

ROOMS, \$750.00 — Faraschuk, Mrs. Nastia — donated by P. Faraschuk in her memory; Faryna Hryhory and Osipa and Family (Dr. Leo, Rose, Katherine and Raymond) Edmonton; Fushtey, Mr. and Mrs. George and Family of Willingdon; Shemeluck, M. D. and Nancy, Smoky Lake; Boyko, Steven and Isabelle, Radway; Fedeyko, William and Justine, Fort Saskatchewan; Danilovich, Peter and Anne, Edmonton; Ukrainian Women's Association of St. Olga, Vegreville.

\$500.00 donations for the furnishing of Rooms: Budnick, Peter and Lena, Edmonton; Hawrelak, Mayor William and Pearl, Edmonton; Svarich, Peter and Mary, Vegreville, in memory of Lesia Svarich, Frisby; Verchomin, Dr. and Emma, Edmonton; Yaremchuk, Mrs. Pearl, Edmonton; Haskey, Fred, Edmonton; Mandryk Nicholas, Edmonton; Hawrysh, Wm. Jr., Edmonton; Yaremchuk, Dr. S. L. and Jean, Edmonton; Davydiuk, Jacob and Katherine, Edmonton; Harrison, Marshall, Edmonton; Vanda, Mrs. Daria, and Kurysh, Mrs. Tekla, in memory of mother, Mrs. Anna Kandsewych; Svarich, Andrew and Stella, Vegreville; Melnyk, Dr. Dmetro and Anne, Edmonton; Cotek,

William and Vera — in memory of parents, Mr. and Mrs. Bodnaruk; Rusnak, Mr. and Mrs. William, Edmonton; Megley, John and Emily, Leduc; Mandryk, Alex and Mary, Edmonton; Ferbey, Michael and Anna, Edmonton; Sulyma, John and Mary, Edmonton; Semchuk, John and Olga, Edmonton; Lazarowich, Peter and Thelma, Edmonton; Ukrainian Women's Association, Olga Kobylanska Branch, Smoky Lake; Kanasewich, Max and Pauline, Edmonton; Kalawsky, Philip, Edmonton; Stechishin, Dr. Orest and Pauline, Edmonton; Boyko, Fred and Josephine, Winterburn; Chornell, George and Anna, Edmonton; Podealuk, Fred, in memory of wife, Anastasia, Lac la Biche; Raycheba Family, in honour of parents, Michael and Eva Raycheba, Prelate, Sask.; Lischuk, Peter and Zenia, donated in their honour by Mr. and Mrs. Nick Lischuk, Edmonton; Ukrainian Women's Ass'n. of Lesia Ukrainska, Branch of Two Hills, Alta., Dowhaniuk, Nicholas and Pearl, Edmonton; Kobylnyk, Dmetro and Nadia of Calgary; Paly, Sam, Edmonton; Wasylshyn, Sophie, in memory of late Peter Wasylshyn, Edmonton; Masciuch, William and Helen, Edmonton; Charnetski, Alex and Mary, Edmonton; Sembaliuk, Dmetro and Mary, Edmonton; Salamandick, Pearl and Olive, in honour of husband and father, William Salamandick, Edmonton; Sandulak, Peter and Irene, Edmonton.

OTHER DONATIONS OF ALBERTA

Fushtey, Mr. and Mrs. George, Willingdon	\$894.20
Ukrainian Women's Association of St. Olga, Vegreville, Alta.	\$854.15
Lazaruk, Dr. and Mrs. W., Willingdon	\$725.001
Ukrainian Women's Association of Lesia Ukrainska, Two Hills, Alta.	\$690.00
Hnatyshyn, A. C., Drumheller	\$663.00
Ukrainian Ladies' Association of O. Kobylanska, Smoky Lake	\$641.00
Goresky, Mr. and Mrs. Isidore, Thorhild	\$620.00
Muzyka, Mrs. and Mrs., Vegreville	\$605.00
Gavinchuk, Nicholas W., Smoky Lake	\$599.00
Megley John, Leduc	\$570.00
Baydala, Mr. and Mrs. N., Vegreville	\$545.00
Kotyshyn, Mr. and Mrs. W., Myrnam	\$541.00
Komarnitsky, Mr. and Mrs. Casper, Hubalta	\$515.00
Padealuk, Fred, Lac la Biche, Alberta	\$500.00

УКРАЇНСЬКО-КАНАДІЙСЬКА МОЛОДЬ І УКРАЇНСЬКИЙ ФАНАТИЗМ

Український патріотичний фанатизм виник в Україні в боротьбі українського народу проти чужих гнобителів України, як: поляків, москалів, мадярів, німців та інших окупантів України. Цей фанатизм принесли з собою українські поселенці до Канади, який проявився тут на різних відтінках суспільно-громадського життя. В Канаді для нього не повинно бути місця, бо тут зростає взаємна толеранція і зменшується, до певної міри, дискримінація. Тому не повинно бути місця на український фанатизм між українською етнічною групою в Канаді.

Українсько-Канадійська молодь відчуває цей фанатизм, виразно бачить його наслідки і тому у великій мірі відійшла і даліше відходить від українського зорганізованого життя. Вона часто стидається свого походження, а інколи навіть погорджує своїми братами українцями. Це є нездорове явище і кожний українець повинен старатися вилічити що громадську недугу.

Вилічити цю недугу можна так: піддержати студентів фінансово і морально в їх студіях та наукових дослідах, не зважаючи на те, якою мовою вони користуються. Гоголь, Драгоманів, Сковорода чи великий математик Остроградський видавали свої твори в московській мові, бо обставини примушували їх до цього, то це ще не значить, що вони були меншими патріотами-українцями від тих, котрі писали тільки українською мовою. Українсько-Канадійські науковці часто видають свої науково-літературні праці в англійській мові, замість в українській, то ми повинні це сприймати розумно, з толерантністю, бо і обставини і причини часто примушують їх до цього.

Багато з них є синами піонерів, котрих батьки через тяжкі життєві обставини не мали часу та змоги виховати своїх дітей в українській мові та вчити їх українознавства, хоч самі цього від серця бажали. Така молодь ще має українське серце й інтересується українською культурою чи історією, але часто дехто з українських фанатиків гостро осуджує її за незнання української мови чи політики. Це розбуджує в неї реакцію спротиву проти гідності людини і вона, шукаючи на це відповіді, хоч сама часто в цьому невинна, знеохочується цим станом і вибирає легший шлях, хоч душевно незадоволючий, та відчувається зовсім від українського зорганізованого життя.

Це не означає, що ми повинні вже кинути на поталу таку молодь. Її треба задержати при українстві, вчити її минулого України та української мови. Її можна ще, до деякої міри, урятувати. Тепер ми є економічно забезпечені, маємо час, можливість і нагоду вчити молодь української мови, літератури й історії. Але примушувати дорослу молодь до вивчення української мови тепер є небажаною тактикою, якщо вона сама цим не цікавиться. Її можна зацікавити Українознавством лише працями в англійській мові, і то тільки вартісними та об'єктивними. Молодь треба вчити любові до Українознавства вже змалку, починаючи від колиски. "Нагинай галузку, поки молода."

Мати і батько мусять розказувати дитині та читати в українській мові героїчні оповідання, казки і легенди з історії України ще перед тим, як вона ходить до школи. Тоді в неї закоріниться любов до своєї мови і національного походження її батьків. Вона одночасно навчиться й англійської мови, але знаючи вже до певної міри українську мову й українську літературу, така дитина порівнюватиме її до англійської літератури в державній школі, а пізніше й історію України, порівнюючи її з світовою історією, і користь буде з неї подвійна: для Канади і для Українців. Вона стане повновартністю одиницею, бо опанує досконало дві мові і пізнає

два народи. Ця подвійна наука не обтяжить тієї дитини, бо в школі він розум сприймає багато більше знання, як звичайна програма шкіл вимагає.

Дитина вихована таким способом буде мати можливість користуватися спадщиною двох великих народів Європи: англійського й українського, а це в симбіозі виростить новий і кращий тип канадійця. Така доросла людина буде вдячна своїм батькам за таке виховання і народові з якого вона походить, бо зі скарбів його культури й історії буде черпати глибоку народну мудрість, етику і філософію життя.

Але так вихована в українським дусі і мові людина ніколи не повинна погордити тим науковцем котрий не мав нагоди навчитися української мови. Вона повинна його прийняти до українського зорганізованого життя та піддерживати його морально в його наукових чи інших духових аспіраціях, та поволі освідомлювати його англійською літературою про минуле України. В результаті він стане таким самим щирим патріотом як і другі, бо традиції, кров і історія ті самі і він буде таким самим. До такої людини не можна ставитися ворожо, нетolerантно, чи фанатично, бо на це нема місця в Канаді серед українсько-канадської спільноти.

Євстахій Гуменюк.

SOCIAL CALENDAR

The first social function sponsored by the St. John's Students Union was the get-acquainted and initiation dance called the "Greenhorn Swing." Initiation lasted three days with the newcomers appearing in pyjamas and towel head-bands. They were required to address the seniors as "Високоповажаний Пан" and were themselves called "Жовтий Дзюб." Preceeding the dance a court was held at which all were tried and found guilty. Sentences such as polishing shoes or counting the number of trees between 109 and 112 Streets were liberally handed out.

The second function was a "Puschenia" for which the girls spent a few hours making about 1,200 pyrohy. The dance was very well attended and Michael Hawrylak did a wonderful job as MC. An auction sale run by Bill Dymicniw, netted close to three dollars for the Students' Union.

The final function of the year was a Valentine's dance — "Cupid's Hop", which was the biggest and most thoroughly enjoyed dance of the year. Skits and impersonations were presented by the students. A special feature was a song composed by the girls about the boys, called "Так по нашому." Eugene Lupul acted as MC and did a good job of keeping the party "hopping."

All in all, we had a good year socially speaking, for in addition to our own dances there were others sponsored by the Cathedral Young People's and by C.Y.M.K. which were held at St. John's. I would like to thank all the people who helped me to make this possible.

Avreilla Pidruchney.

HOUSE COMMITTEE

Left to right: Victor Dzurko, Bill Cherniwchan, Anne Aleksiuk, Orest Ludwick, Edward Svekla.

PERSONALITY PARADE, MOSTLY MUSICAL

Oleh Shykora: Put a nickel on the drum and vote. . . .
Avreillia Pidruchney: Squaws Along the Yukon.
Nick Holowach: Beep, Beep.
Eugene Lupul: East Side, West Side (mostly east side).
Orest Pyrch: Donna.
Donna Goresky:
Ron Metrunec: Teacher's Pet.
Anne Marie Fedoruk: Rudolph, the Red Nosed Reindeer.
Anne Matwychuk: Cornel Boogie.
Eugene Corry: Searching.
Ernie Sorochan: Marianne.
Orest Ludwick: Problems.
Myron Stechishin: Claudette.
Joyce Woroschuk: The rain in Spain falls mainly in the plain.
Ted Scherban: Slowpoke.
Jerry Scraba: Ma-Ma-Marie.
Mike Dolinski: Ambrose.
Mike Hawrelak: Just a Dream.
Pete Mosychuk: Beer Barrel Polka.
Emily Bodnarchuk: Seventeen.
Lawrence Solarz: Tan Shoes and Pink Shoelaces.
Eugene Matichuk: It Takes so Long to Say Goodbye.
Bill Kindrachuk: Darling, je vous aime beaucoup.
Bill Kraisovsky: Jolly Fat Man.
Bert Saskiw: White Bobby Sox.
Don Topolnisky: I was a biscuit for the I.B.C.
Sylvia Raycheba: I Could Have Danced all Night.
Iris Kotyshyn: Yakety Yak.
Eugenia Chorney: Rye Whiskey.

Joyce Cholowski: Jolly Old St. Nicholas.
Carl Tokarek: Sick, Sober and Sorry.
Gerald Metrunec: Rally 'round the Flag, Boys.
Peter Melnychuk: White Sports Coat.
Anne Makarchuk: Bewitched, Bothered and Bewildered.
John Curilla: Fever.
Eli Serediak: Old Philosopher.
Vic Dzurko: Salesman's Philosophy.

LITERARY COMMITTEE

Left to right: Anne Matwychuk; Rostyk Sadownik; Gloria Saley; Enia Sorochan; Sylvia Raycheba (Editor); Orest Ludwick.

We of the literary committee offer this section of the yearbook with no illusions concerning its shortcomings and omissions. It was whipped up on very short notice in three weeks of frantic work. This being the case, we could not aspire to great journalistic heights. Rather, we have tried to provide you, the students of '58-'59, with a bird's eye resume of your activities this year and in addition, with a scrapbook that will bring to mind the many good times we have had together this year. We hope we have succeeded.

Next year's literary committee will have the advantage of being able to work on a yearbook throughout the term. To them we extend our best wishes and the hope that their deadlines will be met more easily than ours were.

Finally, we hope you have as much fun reading parts of this section as we had throwing it together. Stay away from the Blue Cow this summer, and we'll be seeing you all in the fall.

1958 - 1959 STUDENTS' UNION EXECUTIVE

FROM THE PRESIDENT

All too quickly the term has passed. It seems only a few weeks ago when we students, so busily and hastily, moved into this new Institute. Last fall was an historical event which we all, I am sure, will remember. The hope that the Institute would some day become one of the finest and most modern residences became reality, and we were privileged in being the first group to live in this marvelous new building. There is no doubt that upon completion of the other wing, St. John's will be one of the most modern and comfortable residences to be found.

We, the students, are very grateful to all those who have supported directly, or indirectly, the building of this wonderful new Institute, and particularly to the Board of Directors for the administration of this institution. We are grateful not only because we have been provided with a most convenient and comfortable place to reside but doubly grateful to know that there is interest, confidence and hope instilled in our endeavors for further education. In return, we only hope that we, as loyal citizens, can some day contribute beneficially and righteously to society and thereby pass on these deeds to others.

At the close of this term many of us will bid farewell to close acquaintances, friends and some of us to the Institute. Many at this time will feel that they are now truly educated and to them success will appear inevitable. This however, is a wrong attitude, firstly, because what one gets from formal lectures is more rightly classed as schooling; and secondly, because success depends on many other factors besides education. Academic success, if not coupled with ability to adapt to different circumstances and the ability to apply the knowledge acquired, is practically valueless.

During our short stay here we made many new friends, took part in many activities, and, of course, have gained ground in our academic studies. We can not deny that we find University life a most enlightening and enjoyable venture. For we can at this stage, at our own liberty, carry on as grown-ups or still at times (maybe too frequently) pass disguisedly as care-free students.

This is where we must learn to compare and evaluate certain avenues of life. Very shortly we will be faced with outlining our trails and setting our stakes for some certain and wholesome goal.

With regard to the past year at the Institute, I wish to express sincere thanks on behalf of the students to the rector, Dr. Macenko, the Directors, and all others who through their efforts made our stay here more enjoyable and profitable. The members of the executive, likewise, deserve sincere thanks for their assistance and co-operation in guiding the Students' Union affairs during this period of change in which new and different problems arose.

Living at the Institute created a fellowship and common understanding which, I am sure, will remain with all of us, and which will become richer as time rolls on. Because of this fraternal intuition all of us will leave with everlasting memories of this Institute and the desire to visit it occasionally.

In closing I would like to wish all students here, and particularly those graduating this year, a most happy, adventurous and wholesome journey through life.

Nicholas Holowach.

SPORTS DESK

Cartoon by Myron Stechishin.

Sports-wise the St. John's athletes fared quite well in the intramural sports program on the campus. This past term was the first time that St. John's entered in the point system and we finished quite high in the standings.

Seven eager but unconditioned athletes signed out their incurance policies, slipped into their shorts and running shoes, and proceeded to contest the rugged three-mile cross-country race. All survived the crdeal as they were waved on by ardent St. John's racing enthusiasts who followed in a car cracking a whip.

Here's how they finished:

Pete Huculak — 14; Fred Gorgichuk — 32; Ed Hancheruk — 38; Cornel Filipchuk — 39; Orest Ludwick — 110; Gordon Severin — 119; Ted Scherban — 198.

The big event of the year on campus was Frontiersmen's Day which was held in October to commemorate the Jubilee Anniversary of the University of Alberta. The St. John's team finished eighth in the competitions which had 15 entries. This was a co-ed effort and included such activities as bucking barrel, greased pig, fire lighting, buck-sawing, log chopping, log rolling, logger's boot relay, canoe-tilting, butter-churning, cross-cut sawing and beard-growing. The girls and men from St. John's came out in full force and co-operated whole-heartedly to help make this day a thorough success.

The touch football team had one of its most successful seasons, finishing with a 4 and 2 win-loss record. They were beat out St. Steve's in the final of their respective league. This would put the club among the top eight in the 32-team league.

The members of the team were:

Offence: Linemen Ed Hancheruk, Michael Hawrelak, Vic Dzurko, Fred Gorgichuk, Dave Klufas and Michael Harasym; halfbacks: Eugene Lupul, Pete Huculak, Cornel Filipchuk and Ted Scherban; quarterback — Eugene Cholod.

Defence: Linemen Orest Ludwick, Vic Dzurko, Gerald Metrunec, Nick Holowach, Pete Mosychuk, Don Topolnisky and Eugene Luchka; halfbacks: Ernie Sorochan, Al Mekechuk, Ted Scherban, Orest Pyrch and Metro Mykitiuk; safety: Pete Huculak, Dave Klufas, Fred Gorgichuk and Bert Saskiw.

All three teams entered in the volleyball league provided their opponents with some stiff competition before finally bowing out. The composition of the teams and their records are:

Team "A" won and lost 1 with Ernie Sorochan, Myron Stechishin, Orest Pyrch, Jerry Scraba, Dave Klufas, Michael Hawrelak and Mike Dolinsky.

Team "B" won 2 and lost 4 with Ed Hancheruk, Orest Ludwick, Vic Krupka, Fred Gorgichuk, Lawrence Ewanchuk, Pete Mosychuk, Eugene Luchka and Neil Lopatka.

Team "C" won 4 and lost 2 with Al Mekechuk, Don Topolnisky, Lawrence Solarz, Metro Mykitiuk, Tugene Corry, Vic Rudkowski and Bill Kraisosky.

The first basketball team from St. John's to ever play in intramural competition finished out the schedule batting .500, winning three, and losing three.

Dave Klufas led the team in scoring as he seldom finished a game without hitting the double figures. Other members of the blue and gold squad were Ed Hancheruk, Ted Scherban, Allan Mekechuk, Cecil Telenko, Gordon Severin, Lawrence Ewanchuk, Lawrence Solarz and Metro Hunchak.

The intramural badminton tournament terminated the sports program with seven members from St. John's participating. The competition was a single elimination so that each team had only one life.

In singles matches Gordon Severin was edged 21-19, Metro Hunchak was

upset 21-2; while Fred Gorgichuk won by default and then lost 21-6.

The doubles team had Bert Saskiw and Vic Rudkowski working as one combo and Ted Scherban and Ernie Sorochan formed the other team. Bert and Vic won a squeaker 22-20 before bowing out 21-15, while the Scherban-Sorochan duo reached the semi-finals by virtue of their 21-7 and 21-15 wins. However, they were edged out in a best of three series, winning 15-7, then losing 15-13 and 15-13 again.

Besides participating in intramurals, we ran off our own St. John's table tennis tournament. In ladies' singles Joyce Cholowski and Anne Aleksiuks reached the finals of the double knock-out tourney. Joyce came out on top of a best of three series to be crowned the Ladies' Singles champion of 1958-59.

The men's singles required three sections, each of which was likewise a double knock-out elimination. Eugene Corry, Mike Dolinsky and Vic Dzurko were winners of their respective sections and met in a round robin. Mike displayed his usual good form to cop the men's title.

Ted Scherban.

GRAD BANQUET AND DANCE

March 7th, 1959, was the night of the annual graduation Banquet and Dance sponsored by the St. John's Institute and the St. John's Cathedral. This event was dedicated to graduates of Ukrainian Greek Orthodox faith from the University of Alberta. The banquet was attended by most of the students from the Institute, outside students, escorts and guests. The parents of most graduates were also present.

Reverend Father H. Metiuk began the banquet by saying grace. During the course of the dinner, Dr. S. L. Yaremchuk, the master of ceremonies, proposed the toast to the Queen. Stan Humeniuk then proposed the toast to the Institute. He stressed the good work done for the Ukrainian students. He also expressed his gratitude for the new building being constructed and for the language courses offered.

Dr. J. Verchomin replied to this toast. The theme of his talk was "Wisdom and Knowledge" and the difference between the two.

Gerald Metrunec proposed the toast to the University of Alberta. He pointed out the purpose of the University — not merely to increase individual learning power but also to enrich the spirit of the individual and to prepare him for a useful life in society.

In reply, Dr. O. Starchuk wished the University students good fortune and asked them not to forget the University or the Institute after their graduation.

Eugene Weleschuk proposed a toast to St. John's Cathedral. Mr. Cybak in reply stressed that close relationship must be maintained between the students at the University, the Institute, and the Church.

The highlight of the program was perhaps the musical interlude under the capable direction of Dr. Macenko. Sonia Melnyk and Lesia Humenna rendered two songs from Ukrainian operettas by Lysenko, Franko and Nadnenko. The second item featured eight St. John's girls in a rendition of two Ukrainian folk songs accompanied on the piano by Avreillia Pidruchney.

Eugene Corry in toasting the parents expressed gratitude for their financial and moral aid in sending us to University. Mr. F. Hannochko on behalf of the parents cautioned the graduates that having acquired an education

did not necessarily prepare us for the problems to be faced upon going out into the world.

Mr. J. Decore lastly presented a toast to the graduates and stressed the difference between ordinary people and educated persons with intelligence who strive for perfection, precision and accuracy. Intelligence is not the sole factor required to be able to be a constructive contribution to society. Eli Sere-diak very competently replied to this toast and on behalf of all the graduates accepted the challenge before them.

After the tables were cleared away, the orchestra provided music for the dance which ended the evning. All in all, it was a vry enjoyable affair for all the students, and an especially memorable one for the graduates.

Myron Stechishin.

APOTHEGM

By Myron Stechishin

A sonnet from stern Stech's sounding horn,
Let Sorochan's drum rouse the morn!
Come forth you drowsy ill-assorted crew,
Let Patriarch Lupul his wretched minions view.
Dismayed they come and form in shuffling squares,
While the shrill buzzer loud, louder blares.
Dr. M's gaze is stern, he lifts one palsied hand
And silence falls o'er the motley band.
From the stillness, Rah... cries Honest Joe in dread
Whilst Metrunec, Melnychuk and Matwichuk slumber in bed.
Dear underlings, Dr. M. now intones,
I feel the spirit move mine aged bones,
Nor grant me rest and my lingering day
Is past, this message: Dzurko, Scherban, Listen, Hey!
He prayed and spoke: Three nights I could not sleep
And yet no nightmare haunts me from the deep
And shadowy vale of slumber: Yes, I vow,
No more more dread this beast a cow, a cow!
Meanwhile smoke and voices rise as Mekechuk cries:
Holy cow! Smacking his lips, a small slam in two tries.
She's here! He groaned and senseless to the ground
Headlong he fell; aghast the gathering good
Lo! The rude beast before them, belching, stood.
Belched, brought forth cud, for a space she chewed
While one lewd eye, the cringing force reviewed.
Cries from the Joyces in the lounge to the Annes,
Throw it out! Exhiliratedly mewing the fans.
Who's this not dead? Alas, our Dr. M. is around
Stop ho, thee master! Down, Holowach, down,
These three nights past, I lay beside his bed
But all my pleas escaped his feverish head,
Well, let him rest! 'Tis you I paid this call.
Mark what I say now, stand attention all.
Where are the cooks of the third grade beef?
Whose hands have made its lustre mould in brief.
What? Are you silent, Goresky Please don't cry.

I'll rate you soundly, kiddies, ere I fly!
An indolent throng you are, a pack of drones,
While others work, you rest your lazy bones.
Heroic Corry moulds me Odesseys
While Serediak among his comics idly plays.
Humeniuk incane and Sadownik cram my page
And where they reach not, there does Tokarek rage.
What would not I forego each week to run
An epic from the films of Cherniwchan.
Or see a sonnet from the burning quill
Of Raycheba, Fedoruk and Pidruchney till
What do I see instead? My rubric flayed,
My pleasantries shut out, my humors strayed
While trash reigns grinning. Yet I pardon thee.
Rise, Solarz, Topolnisky and Mykytiuk, dome to me
My true guides all — get out you idle thieves
And you show me henceforth better leaves.
Stop ho! Your master! Bear him to rest
From now on serve him better you were best
Else will haunt you till each one be cowed,
Spoke thus and vanished in an ochre cloud.

THE MATHEMATICAL SAGA OF LINNIE R. E. QUASHUN

By Walter Zayachkowski

Once upon a time there lived, in the far regions of our country which sum call our western planes, a lovely damsel known as Linnie R. E. Quashun. No beauty operations nor lipstick needed she, for her lips were red as radicals, her elliptical orbs were bright as any high intelligence quotient, her permanent wave was as straight as any line, and her nose was of good proportion. Her figure also was the envy of those who knew her; the slope of her shoulders was as bewitching as the circle of her waist was infinite, and her foot was so small that the size of her shoe was number zero. Indeed, her vital statistics were perfect (28-6-28).

But not all of her charm was in her curves. She was sent to a modern school where she learned many things of no absolute value. Her teachers were not only able to correlate, but also to integrate. As a result, she could discern the difference between a root and a tree top, a table and a chair. There was little that was unknown to her. She also knew the nature of proof, so that she often went off on a tangent, but on the whole her efforts were more or less on the same plane as those of her fellow students. This made her reasoning a bit indeterminate; in fact, at times it reached the limit of the ridiculous. But her teachers were rational, and her principal was heard to declare that any increment, however small, if added to her knowledge, would cause her to function above normal and well beyond the subnormal. There were times when she felt that she was going about in circles, that her capacity was definitely approaching a limit. There were even times when she was inclined to wish for a better domain, but on the whole, considering the system under which she was working, she appeared quite set. Really, this is only an index of her charm. She was an exponent of all the freak cults of her day.

Dear reader, you must not for one moment be positive that this school did not develop and multiply her physical abilities. In the gymnasium, she

performed on the parallel bars, and in the open space she was known to prefer ice. "Invariable, solid," she would cry when it was cold enough. At such times her lesson would cover a considerable period of time. Her movements were found to co-ordinate perfectly. Socially, her charms were even greater for each afternoon the dean served pi and tea from a tray on a small tripos. At such times she loved to dance, and as she seized her friend Ho Ratio de Rhomboid, a low cusp if there ever was one, for a swing, she would whistle "Logarithm."

But the root of all evil was the high power of her car. No one was able to check its speed, least of all the mechanic who changed the differential for her. This frequently reduced her to tears; but, nothing daunted, she filled her rhombus (minus the "rhom") with her friends, and sought a series of new adventures. Even with their maximum knowledge, many considered this group off their base. This, no doubt, was due to the altitude, a problem for which there is no solution. They must have been irrational; you can see for yourself that there was little reason to their procedure.

One day her father, who paid all the bills, came to investigate her education and training. "Secant spend my money like this," he lisped. "I must terminate her stay in school. She must be square with me at any rate." He packed her properties and center home, so that others might say complementary things about her. For even when his regard for her was at a minimum, his hopes revolved about her. Her opinion coincided with his, so with a locus she spent the remainder of her days resting, sometimes vertical, but usually horizontal. And herewith endeth this exercise.

THE VEIL LIFTS

By Rostyk Sadownik

The veil lifts, the shower stops, the earth glistens,
And the beams of the sun,
Hidden behind the clouds, break through, piercing the puddled land.

Now the flowing streams of silver slither down
To depressions,
Mingled there with mud and sand,
And the drop of wine on the blade of grass,
Crystal clear, slides slowly, vibrating
In the wind, blowing,
Blowing softly o'er the face of the land,
Condensing the vapours to dew and mist.

The trees disrobe, fling down their filthy garments,
And stand new born,
Basking in the sun,
The air becomes alive with the scent of pine,
So bitter sweet
And lonely,
And sleep
Inducing.

Music I hear, music that is strong and confident,
That needs no earthly soul to praise it,
That speaks for itself,
Never erupting, never revealing
The power behind the force that shaped it.

ORCHIDS

To Stech for his orchestra, articles and charm.
To Helen Sawchyn for subduing Dzurko.
To Mrs. Macenko for entertaining us at coffee.
To Avreillia — our "Party Doll."
To Ted and Vic for maintaining the Golden Bears.
To Big Loop for paying his room and board and then living elsewhere.
To Michael Hawrelak for learning Ukrainian the easy, painless way.
To Pete Mosychuk for keeping the janitor in pin money.
To Cornel and Anne for keeping the stairs clean.
To Sylvia for keeping the boys in line.
To Al Muzyka — assistant janitor.
To the travelling alarm clocks.
To Freddy for his coffee, and onions to his hamburgers.
To Donna for coming home early.
To Anne Matwychuk and Bettey Pawliuk for tying the Ilarion Parade.
To Alex Macenko for being discreet.

ONIONS

To Corry for his Lone Ranger guitar and Gene Autrey belt.
To Dzurko for being subdued.
To Rostyk for his "intentional innuendos."
To the girls who didn't co-operate.
To the people who monopolized the phones and davenports and then
didn't make church Sunday morning.
To the big, black dog behind St. John's.
To The Trio — our detectives.
To Sorochan for slaying the girls at one fell swoop.

REMEMBER WHEN . . .

We went carolling and ye president hit the ditch?
The girls made "pyrohy"?
The girls told the boys what they thought of them in song?
We had parties after the football games?
We ate corn and shepherd's pie ad infinitum?
Mosychuk apple-pied some rooms? Remember why?
Bill Kraisovsky dropped the snow?
The engineers shaved?
The frosh took the seniors into the showers?
Chorney went to the hospital and was refused admittance?
Anne Marie set Rusty's hair?
Sexy made a grand slam?
Tokarek lasted an hour without the aid of pills?
Hanchy used to go swimming Sunday mornings?
Bleak Scherban came home from a hockey game sans a scratch?
We had a T.V. set?
We acquired our distinctive sweaters?

ПРОМОВА НА БЕНКЕТІ ГРАДУАНТІВ 1959 РОКУ

Сьогодні ми всі тут приявлі святкуємо нагоду відзначення молодих людей, які поставили були собі завдання, щоб, навчаючись в університеті і других фахових школах, здобути собі певне знання. І вони здобули.

За це ми всі їх вітаємо й тішимось, що розгортається й збільшується коло фахівців українського народу. Бо тільки праця дає результати, а не мрії, або говорення...

Молодь, здобувачі потрібні знання, багато віддала на те праці й здоров'я. Я, як ректор нашої науково-освітньої установи — Інституту св. Івана, Вас, дорогі градуанти, щиро у нас вітаю і бажаю Вам від нас всіх, які тут в Інституті живуть, працюють і трубується Інститутом, — повного вдоволення, щастя та поступу в житті.

Ви здобули, дорогі градуанти, золотий ключ до царства науки. Той ключ відчиняє перед Вами двері у далекий і ще невідомий світ до поширення знання й піднесення себе ще на більші й вищі щаблі знання. Перед Вами дійсно широкий світ і тому раджу Вам **вживати** того ключа й не зупинятись на здобутому тепер, бо це тільки початок. Найвища річ у світі — це ідея: у кожного з Вас вона інша, але вона найвища і найваргніша. Була б велика шкода зупинитись на здобутому і думати, що вже все зроблене, і що, мовляв, лишається тепер тільки турбота про гарну хату, добру їжу і другі вигоди...

Це зворотна сторона медалі, коли про ключ до царства знання соромливо ховається, або й викидається, щоб не муляв очей і не пригадував про обов'язки людини поступу.

Молоде, перед Вами чудова дорога! Використайте її по своїх силах і думайте тільки про те, щоб завжди йти вперед. Іти вперед в повному розумінні того слова. А в основу **всого** хай буде взята глибока й щира турбота про найбільш дороге для **кожної** правдивої людини: любов до свого роду, до свого народу і до його направду світлої й дійсно глибоко-людяної культури. Будьте завжди й скрізь українцями і скрізь, де треба, бороніть чисте ім'я своїх батьків, а тим і свого народу.

Дорогі Батьки! Ви горді й щасливі, що Ваша мрія доконана і ми всі, що разом з Вами святкуємо, бажаємо Вам багато вдоволення.

Студентство, Пані й Панове! Ви всі також з радістю приєднались до святкування, а ми віримо, що молоде студентство піде дорогою старших колег, щоб також якнайскорше увійти в родину наших інтелектуалістів.

Вітаю Вас усіх!

Павло Маценко,

Ректор Інституту св. Івана.

Deceased Members of St. John's Institute

- Adametz, P. S. — Leduc, Alta. (Thorsby)
Andrishak, Wasyl — Elk oint, Alta.
Andrusiw, Volod. — Edmonton, Alta.
Aronetz, Hrytz — Vegreville, Alta.
Arsenych, J. W. Judge — Winnipeg
Bawus, Michael, Edmonton, Alta.
Bobersky, Prof. Ivan — Europe
odnaruk, Elias, Edmonton, Alta.
Bodnaruk, Mrs. A. — Edmonton, Alta.
Boychuk, K. — Stry, Alta.
Boyko, Mrs. Wasylina — Winterburn
Boyko Stephen, Radway
Chapelsky, Mrs. D. — Myrnam, Alta.
Chapelsky Matt, Vegreville
Chametsky, John — Prelate, Sask.
Cheliadyn, Wasyl — Vegreville, Alta.
Cherniawsky, Nicholas — Mundare
Chlibetzky, Wasyl — Vegreville, Alta.
Chmilar, Fred — Myrnam, Alta.
Chobotar, Wasyl — Edmonton, Alta.
Chornomotetz, Dan — Wildwood, Alta.
Chrakpo, Simon — Vegreville, Alta.
Cymbaliuk, Maksym
Danylchuk, Rev. John
Dikur, Nicholas — Sniatyn, Alta.
Dikur, Dmytro
Dmytrow, Fred — Smoky Lake, Alta.
Dmytriw, Rev. John — Winnipeg, Man.
Dolic, Nicholas — Prelate, Sask.
Dolynsky, F. B.
Dorosh, Wasyl — Edmonton, Alta.
Dmytryk, Matey — Egremont, Alta.
Dutka, Mike — Edmonton, Alta.
Dzioba, Sylvester
Meat Produce (P. M. ?) — Edmonton
Eliuk, Prokop — Hairy Hill, Alta.
Eliuk, Stephan — Hairy Hill, Alta.
Eskiw, Michael
Elkiw, Fedor — Musidora, Alta.
Elkiw, Fred — Derwent, Alta.
Eurchuk John, Edmonton
Eustafievich, Rev. E.
Evanchuk, Ostafy — Andrew, Alta.
Ewasiuik, Dionisius — Toronto, Ont.
Ewasiuik N., Edmonton
Eskiw, Stefan — Myrnam, Alta.
Faraschuk, Mrs. Anastasia — Thorsby
Faraschuk Peter, Thorsby
Faryna, Fred — Daysland, Alta.
Fedan, John — Arnold, Pa., U.S.A.
Fedorak, Mrs. William — Andrew, Alta.
Fedoruk, K. — Edmonton, Alta.
Fedorkiw, Paul — Vegreville, Alta.
Fedorkiw, P. — Lamont, Alta.
Fedorkiw, Rose
Fedun, Wasyl — Mundare, Alta.
Fedun, Fred — Krakow, Alta.
Fedun, Mrs. Malani — Mundare, Alta.
Fedun, Philip — Krakow, Alta.
Fedun, Mrs. Justine — Krakow, Alta.
Fedun, Harry — Krakow, Alta.
Ferley, T. D. — Winnipeg, Man.
Frunchak, W. — Andrew, Alta.
Genik, John — MacRorie, Sask.
Glowa, Elias, M. — Edmonton, Alta.
Godzuik Wasyl, Slawa
Gontaluk, Peter — Edmonton, Alta.
Goshko, Tymko — Vegreville, Alta.
Gowda, Mike — Edmonton, Alta.
Grekul, Theo. — Kaleland, Alta.
Gregorash, Rev. J. — Canora, Sask.
Halitzky, Rev. P. — Chicago, Ill., U.S.A.
Hannochko, Rev. T. — Bellis, Alta.
Hnidan, Harry — Zawale, Alta.
Hnidan, Mrs. M. — Zawale, Alta.
Hnidan, Mrs. D. H. — Zawale, Alta.
Holowach, Peter — Edmonton, Alta.
Hooley, F. H. — Edmonton, Alta.
Hryniuka, M. — Egremont, Alta.
Hryvnak, Volod. — Edmonton, Alta.
Huculak, W. N. — Willingdon, Alta.
Huculak, Wm. S. — Whitford, Alta.
Hudyma, Kost — Edmonton, Alta.
Jaremczuk, Leon — Camrose, Alta.
Kassian, Lazar — Vegreville, Alta.
Kibzey, Dr. A. T. — U.S.A.
Kinasewich, John — Edmonton, Alta.
Kinasewich, Mrs. K. — Edmonton, Alta.
Kieryluk, William — Vegreville, Alta.
Kirick, Elias — Edmonton, Alta.
Koblynyk, J. — Derwent, Alta.
Kolisniak, John — Two Hills, Alta.
Kordyba, Mrs. T. — Waugh, Alta.
Kostash, Fedor — Royal Park, Alta.
Kosteniuk, S. — Edmonton, Alta.
Kotyk, John — Chopman, Alta.
Kozusko, A. — Edmonton, Alta.
Kuchan, Andrew — Bruderheim, Alta.
Kupchenko, J. — Duvernay, Alta.
Kulka, Wm. — North Bank, Alta.
Kusey, Rev. J. — Canora, Sask.
Kuziw, N. — Primula, Alta.
Kuzyk, N.
Kuzyk, Alex — Innisfree, Alta.
Kwasnycia, J. — Wakaw, Sask.
Lakusta, Dmytro — Duvernay, Alta.
Kaskiwsky, Steve — Fedorch, Alta.
Lazaruk, George — Edmonton, Alta.

Lazaruk, William — Smoky Lake, Alta.
Lazaruk, Peter — Smoky Lake, Alta.
Lesick, W. A. — Andrew, Alta.
Leskiw, S. J. — Spedden, Alta.
Leskiw Severko, Edmonton
Luchak, George — Hairy Hill, Alta.
Lupul, Michael — Edmonton, Alta.
Magera, Prokop — Fedorah, Alta.
Makowichuk, Hryhory
Makowichuk, Geo. — Vegreville, Alta.
Malarchuk John, Edmonton
Marianich, Mrs. E. — Andrew, Alta.
Marianich, Mrs. M. — Andrew, Alta.
Marianich, Wm. — Andrew, Alta.
Marushechka, M. — Round Hill, Alta.
Marushechka, John — Daysland, Alta.
Meditsky, Harry — Thorsby, Alta.
Melnyk, Paul — Edmonton, Alta.
Melnyk, Mrs. J. — Edmonton, Alta.
Melnyk, J. — Edmonton, Alta.
Melnyk, Partemy — Kahwin, Alta.
Melnyk, Peter — Edmonton, Alta.
Melnychuk, Rev. P. — Vernon, B. C.
Miskew, Mrs. Palahia — Edmonton
Miskew, W. — Mundare, Alta.
Motyka, D. — Chipman, Alta.
Mykytiuk, S. B. — Vernon, B. C.
Nazarek Peter, Ardrossen
Nazaruk, Dr. O.
Niewchas, S. — Edmonton, Alta.
Nikiforuk, Mrs. M. — Zawale, Alta.
Nikiforuk, Wm. — Zawale, Alta.
Nikiforuk, John — Edmonton, Alta.
Osiecky, Harry — Vegreville, Alta.
Olekshy, Dmytro — Edmonton, Alta.
Olekshy, O. — Leduc, Alta.
Oleynick, Fred (Transit Hotel)
Edmonton, Alta.
Onyschuk, Harry — Spring Creek, Alta.
Orobko, Dr. John — Edmonton, Alta.
Ozibko, Nick — Legal - Fedorah, Alta.
Palylyk John, Smoky Lake
Pasnak, John — St. Michael, Alta.
Pawluk, Elias — Kaleland, Alta.
Pawluk, Steve — Andrew, Alta.
Pawluk, K. — Egremont, Alta.
Pidruchney William, Vegreville
Plishka, Tom — Vegreville, Alta.
Plupek, Thomas — Egremont, Alta.
Pelech, Andrew — Bellis, Alta.
Poleyhojky, L. — Daysland, Alta.
Popik, D. — Buford, Alta.
Ponich, Michael H. — Begreville, Alta.
Porayko, Stefan — Vegreville, Alta.
Porayko, Elias, Royal Park, Alta.
Popil, Michael, Redwater, Alta.
Porayko, Mrs. Anna — Royal Park
Proniuk, Dmytro — Edmonton, Alta.
Pylypiw, John — Star, Alta.
Radomsky, John — Smoky Lake, Alta.
Radomsky, Wasyl — Smoky Lake, Alta.
Romaniuk, Nicetas — Toronto, Ont.
Romaniuk, Mrs. K. — Smoky Lake, Alta.
Romaniuk, Kost — Smoky Lake, Alta.
Ropchan, John — Soda Lake, Alta.
Rudyk, P. D. — Edmonton, Alta.
Rusnak Wiliam, Edmonton
Sakaluk, Safron — Vegreville, Alta.
Salamandik, Dmytro — Vegreville
Salamandik, Wm. — Vegreville, Alta.
Sawula, Steve — Toronto, Ont.
Sawka, Victor — Thorhild, Alta.
Semeniuk, J. W. Winnipeg, Man.
Serediak, J. — Kahwin, Alta.
Shevchishin, H. — Edmonton, Alta.
Shandro, John — Edmonton, Alta.
Skorey, John — Edmonton, Alta.
Skorey, Mrs. P. — Edmonton, Alta.
Skoreyko, Dmytro — Willingdon, Alta.
Solowan, Mrs. A. — Edmonton, Alta.
Solowan, Mrs. K. — Zawale, Alta.
Stechishin, Miroslav — Winnipeg, Man.
Stoyko, Roy — Edmonton, Alta.
Strashok, Philip — St. Michael, Alta.
Strynadka, Alex — Edmonton, Alta.
Sulyma, Hryhory — Radway, Alta.
Svarich, John — Vegreville, Alta.
Svarich, Mrs. J. — Vegreville, Alta.
Svarich, Mrs. Parania — Vegreville
Svarich, Edward — Vegreville, Alta.
Svarich, Alice — Vegreville, Alta.
Svarich, Mrs. Andrew — Vegreville
Syrotiuk, George
Teresio, William — Toronto, Ont.
Terlesky, John — Vegreville, Alta.
Tkachuk, Alex — Soda Lake, Alta.
Tkachuk, Elias — Willingdon, Alta.
Tomashevsky, Mrs. Anna — Zawale
Tomashevsky, John
Timashevsky, Joseph
Topichka, John
Tomashevsky, Mrs. J. K. — Zawale
Trefiak, Wasyl — Hope Valley
Turko, W. — Edmonton, Alta.
Ulan, Rev. E.
Ursulak, Wm. — Norma, Alta.
Warshawsky, J. — Chipman, Alta.
Wasylshyn, Peter — Edmonton, Alta.
Wenger, Mrs. Katherine — Radway
Werenga, Wasyl
Witiuk, Mrs. D. — Krakow, Alta.
Witiuk, Luka — Krakow, Alta.

Worobetz, Steve — Zawale, Alta.
Worobetz, Hryhory — Zawale, Alta.
Wynnychuk, D. — Royal Park, Alta.
Wynnychuk, H. — Royal Park, Alta.
Yaremchuk, Luka — Edmonton, Alta.
Zaparyniuk, Andrew — Vegreville

Zaseybida, Mrs. Anastasia, Vegreville
Zawatzky, John — Edmonton, Alta.
Yurychuk, D. — Kaleland, Alta.
Zukiwsky, Mrs. Wasylyna, Willingdon
Zdrill, Stephan — Edmonton, Alta.

ЗАВВАЖЕНІ ПОМИЛКИ В ЦІЙ КНИЖЦІ

Надруковано:

Стор. 32, 13 рядок здолини:
(Тепер готель...)

Стор. 42, рядок 4 згори:
Ко онлеї

Стор. 48, під світлиною:
Д-р Павло Мацеко

Стор. 133, заголовок:
В. і А. Пірдучні

Треба:

(бувший готель)

Коло неї

Д-р Павло Маценко

В. і А. Підручні

DR. S. L. YAREMCHUK

DENTIST

204 Union Building, 10023 - 102 Avenue

Phone: Office GA 2-6905

Res. Phone HU 8-9029

Edmonton, Alberta

З нагоди сорокліття Інституту св. Івана складаю побажання
якнайкращих успіхів в наступних роках

DR. JOHN VERCHOMIN

Physician and Surgeon

Union Building

Edmonton, Alberta

Office Phone: GA 2-4543

Res. Phone: GA 2-5884

Compliments of Mr. and Mrs. W. Scherban

NEW PALACE CAFE

Tasty Meals and Home Pastry

Tobacco — Confectionery

Anna Scherban, Prop.

Myrnam

Alberta

Compliments of

DR. S. Cholod

Physician & Surgeon

Office Phone 16

Res. Phone 10

Myrnam

Alberta

Compliments of

Harry Haluschak

IMPERIAL OIL LTD.

Esso Service and Fuel Oil

Phone 57

Myrnam

Alberta

CAPITOL THEATRE

The House of Fine Entertainment

Owned and Operated by

Nick Kieryluk, Prop.

Vegreville

:

Alberta

MUZYKA & TUNIS

DEPARTMENT STORE

Store of Service and Quality
Phone 9

VEGREVILLE : ALBERTA

Fedoruk's Photo Studio

Виконує

всякі фотографічні роботи
точно, солідно і начас.

Також

викінчує аматорські фільми.
P. O. Box 67 Vegreville, Alta.

White Rose Service

ROMANCHUK BROS.

Dodge and Desoto Cars

Dodge Trucks

B. F. Goodrich Tires

Westinghouse Appliances

SMOKY LAKE : ALBERTA

MYRNAM REXALL PHARMACY

Carl Navalkowsky, B.Sc. (Phm.)

Phone 21

Box 128

MYRNAM, ALBERTA

Compliments of

W. K.

GENERAL STORE

Phone 45

ANDREW : ALBERTA

ANDREW TAILOR SHOP

W. Dmytryuk, Prop.

House of Stone & Tip Top Tailors

Custom tailoring for men
and women.

ANDREW

ALBERTA

Compliments of

FARM IMPLEMENTS

T. Arychuk

Beauvallon

Alberta

Compliments of

Mr. and Mrs. Mandrusiak

GENERAL STORE

Groceries — Dry Goods

Morecambe

Alberta

Compliments of

Mr. and Mrs. N. Wintonyk

UNITED GRAIN GROWERS LTD.

Saskatchewan Mutual Life

Derwent

Alberta

Compliments of

Mr. and Mrs. J. S. Cherniwchan

GENERAL STORE

Groceries — Dry Goods

Duvernay

Alberta

Compliments of

The Independent Wholesale Limited

WHOLESALE GROCERS

10326 - 107th Street

Edmonton

:

Alberta

**BEAVER (ALBERTA)
LUMBER LTD.**

Boris Melnyk, Manager

* * *

"A Good Place to Deal"

Myrnam

Alberta

Compliments of

M. Paulichuk

HARDWARE STORE

Shelfware — Paints — Giftware

Musidora

Alberta

Compliments of

Mike Kucher

GENERAL STORE

Groceries — Dry Goods

Musidora

Alberta

Compliments of

Mr. J. Kostiuk

GENERAL STORE

Store of Service

Musidora

Alberta

Economy

Service

Dependability

W. H. CHORNEY

B.A. Oil Products

Propane Gas and Accessories

Phone 11

P. O. Box 71

Myrnam

Alberta

Compliments of Mr. and Mrs. W. Chapelski

* * *

O. K. GENERAL STORE

William Chapelski, Prop.

Telephone 38

Myrnam

Alberta

Compliments of Mr. and Mrs. W. Proskiw

MYRNAM DRESS SHOP

Store of Service and Quality

Myrnam

Alberta

Compliments of Mr. and Mrs. J. Romanchuk

RED & WHITE STORE

J. Romanchuk, Prop.

Myrnam

Alberta

Compliments of

METRUNEC MOTORS

Pontiac, Buick, Chevrolet, Oldsmobile
G.M.C. Trucks

S. Metrunec, Prop.

* * *

Myrnam

Alberta

Compliments of

Mike Misanchuk

Myrnam Implements
International Harvester Company

Phone 9

Myrnam

Alberta

Congratulations to
St. John's Institute

W. H. CLARK LUMBER CO. LTD.

Phone GA 2-4165

10330 - 109th Street

Edmonton, Alberta

"CONGRATULATIONS"
To St. John's Institute

We are proud to have been awarded the contract for
Plastering and installing Acoustic Plastering
and Ceiling Finish.

ERIC KLEPSTEIN

PLASTER and STUCCO

* * *

9527 - 86th Street

Phone HO 6-3959

Edmonton, Alberta

M & B Contractors Ltd.

Gravel Contractors — Road Building

Telephone 474

Two Hills, Alberta

STEVE H. MISKIW,
Phone 399

P. PETASKY
Phone 374

HARRY BACHINSKY,
Phone 308

Бажаю від себе і своєї дружини найліпших успіхів з нагоди офіційного відкриття і 40-ліття інування Інституту та блискучої будучності.

Др. Степан і Евгенія Яремчуки.

Едмонтон, Алберта.

**ANDREW
DRY CLEANERS**
EXPERT SERVICE GUARANTEED
* * *
New Management
A. E. Pewarchuk, Prop.
* * *
Phone 34 Box 35
ANDREW : ALBERTA

NICK'S CAFE
and
ANDREW MEAT MARKET
"Place for Good Food"
Fresh and Cured Meats
* * *
Pete M. Palmarchuk, Prop.
Phone 14 Box 58
ANDREW : ALBERTA

DORIS SERVICE
N. S. Shewchuk, Mgr.
I. H. Implements — Trucks
Maytag Washers
Sparton Radios
* * *
Office Phone 7 Box 330
WILLINGDON : ALBERTA

It will pay you to shop at
**ZUKIWSKY'S
General Store**
in Willingdon
You'll be pleased with our large and
complete stock of Groceries, Meats, Dry
Goods and General Merchandise.
Phone 28 R2 Willingdon

Good Equipment Makes a Good
Farmer Better
LAZARUK & RATSOY
Maytag Sales and Service
International Harvester Farm
Equipment and General
Farm Hardware
Phone 8 Smoky Lake, Alta.

Compliments of
**Midland Lumber Co.
LIMITED**
George Kozub, Manager
SMOKY LAKE : ALBERTA

CASH FOODS I.G.A.

TABLE RITE FRESH MEATS

Groceries and Produce

I. G. A. Low Prices every day

VEGREVILLE

:

ALBERTA

Capital Coffee Bar & Joe's Lunch

2008

2009

J. N. GOSHKO

Suggest 2 Cafes to serve you

VEGREVILLE

:

ALBERTA

MAYFAIR FLORAL & GIFT SHOP

* * *

P. E. Harasym, Prop.

* * *

Phone 2616

VEGREVILLE : ALBERTA

KAL'S MOTORS

FORD and EDSEL

* * *

Phone 2141

* * *

VEGREVILLE : ALBERTA

Dr. M. E. Chonko Dr. P. P. Kaye

Physicians and Surgeons

* * *

Office Phone 344

* * *

TWO HILLS

: .

ALBERTA

Congratulations to St. John's Institute

Northern Hardware Co. Ltd.

Phone GA 4-2186

10075 Jasper Avenue

Edmonton, Alberta

Panko Services Ltd.

Service Garage

Imperial Gasoline

Cockshutt Implements

* * *

Phone 1103

ST. MICHAEL : ALBERTA

St. Michael Hardware

J. B. Savich, Prop.

STEPHENS PAINTS

BEATTY APPLIANCES

BUILDING SUPPLIES

* * *

Phone R 1112

ST. MICHALE : ALBERTA

**CONGRATULATIONS
ST. JOHN'S UKRAINIAN INSTITUTE !!!
ON YOUR FIRST
ANNIVERSARY**

* * *

We are proud to have contributed to this
Worthy Project

BUILDING
SUPPLIES
•
HARDWARE
•
PAINTS

7939 - 104th Street

PRECUT
CABINS
and
GARAGES
•
FENCES, Etc.

Phone GE 3-5821

Найщиріші побажання з нагоди
відкриття нового будинку Інсти-
туту св. Івана!

UNION DRUGS

PREScriptions

* * *

Phone GA 2-1397

10025 - 102nd Avenue
Union Bldg.

EDMONTON : ALBERTA

Із заложеням наріжного каменя
нехай заквітне в Інституті
життя повне рідного змісту!

DR. P. POOHKAY

DENTIST

* * *

Phone GA 4-5794

Res. HO 6-6832

* * *

Next to Capitol Theatre
214 Northgate Bldg.
10049 Jasper Avenue

EDMONTON : ALBERTA

Найкращі побажання для про-
довження рідних традицій
у новому Інституті.

Бажаємо Інституту св. Івана
повного успіху у виховуванні
молоді.

D. MELNYK, M.D.

Physician and Surgeon

* * *

Office Phone GA 4-2323

If no answer, call HU 8 8181

Res. Phone GL 5-3093

216 Northgate Bldg.

10049 Jasper Ave.

EDMONTON : ALBERTA

Deluxe Service Station

John Fedorkey, Prop.

* * *

Gas, Oil, Repairs and Tires

* * *

Phone GA 2-1010

11320 - 107th Ave.

EDMONTON : ALBERTA

**BEAVER (ALBERTA)
LUMBER LTD.**

"A Good Place to Deal"

* * *

Boris Melnyk, Mgr.

* * *

MYRNAM : ALBERTA

For —
Fire, Automobile, Hail Insurance
and Fidelity Bonds

— see —

NICK BEDNARSKY

Agent

* * *

Telephone 33

MYRNAM : ALBERTA

**CALMAR LUMBER
& HARDWARE LTD.**

Building Materials — Hardware
Paints — Appliances

Builders' and Oilfield Supplies

Mike Hrehorik, Prop.

Phone 53459

CALMAR : ALBERTA

CALMAR TRADING

GROCERIES — DRY GOODS

* * *

Phone 53469 P. O. Box 238

S. Pyrch, Prop.

CALMAR : ALBERTA

Dr. Joseph Lukenchuk

DENTIST

* * *

Telephone 306

* * *

TWO HILLS : ALBERTA

LUX THEATRE

The best in Entertainment

Shows 8:00 p. m. weekdays

7:00 — 9:00 Friday and Saturday

Saturday Matinee 8:30

Phone 347

Wm. Sorochan, Prop.

TWO HILLS : ALBERTA

Найкращі побажання Інститутові св. Івана з нагоди відкриття
нового будинку.

Іван Юрчук з родиною.

Jax Jewellers Co. Ltd.

— Special Quick Service —

Bus. Phone GA 2-0471
9833-A Jasper Avenue

Res. Phone GE 3-4635
Edmonton, Alberta

Best wishes to the St. John's Institute

**WESTERN CABINET LTD.
WESTERN SCHOOL FURNITURE**

Phone GA 2-5704

11002 - 101st Street

Edmonton, Alberta

John Sulyma and Thomas Hys, Managers

P. A. MISKEW, Q.C., M.A., LL.B.

Адвокат і нотар у спілці з фірмою

Duncan, Miskew, Dechene, Bowen, Craig & Brosseau

Workmen's Compensation Board Bldg.

10048 - 101A Avenue

Phone GA 2-1151

Edmonton, Alberta

Best wishes to the St. John's Institute

Tom Lastiwka

COMPLETE LANDSCAPE SERVICE

* * *

Trees, Shrubs, Evergreens and Perennial Flowers.

* * *

Specialized in
Designing, Lawn Making and Pruning.

* * *

Phone GE 4-3026

Edmonton, Alberta

Elko's Radio & Electric

Electric Wiring and Contracting
Electrical Appliances

Sales and Service

* * *

Phone 341

TWO HILLS : ALBERTA

J. J. PUNDICK

General Merchant

* * *

Specializing in
MEN'S AND BOYS' WEAR

* * *

Phone 343

TWO HILLS : ALBERTA

GELETA'S DRUGS

PREScriptions

* * *

Giftware — Cosmetics

* * *

Telephone 357

TWO HILLS : ALBERTA

5c to \$1.00 Store

A. & K. Palamaruk, Props.

* * *

Phone 376

TWO HILLS : ALBERTA

WM. J. TYMKO

General Trucking
and
Livestock Dealer

* * *

Phone 388

TWO HILLS : ALBERTA

M. S. Chrapko & Sons

Your I.H. Dealers

Sporting Goods and Hardware

* * *

P. O. Box 58

Phone 333

TWO HILLS : ALBERTA

Danchuk & Rosichuk

Massey-Harris Sales and Service

Goodrich Tires — Purity 99 Products

Farmhand Loaders — Marquette Freezers

* * *

TWO HILLS : ALBERTA

G. E. Pawliuk & Son

John Deere Sales and Service

Elephant Brand Fertilizer

Goodyear Tires — Binder Twine
(NATIONAL GRAIN SPRAYER)

* * *

Phone 373

TWO HILLS : ALBERTA

Compliments of ...

Decore, Koshuta, Sully, Broda & Kawulych

Barristers and Solicitors

901 McLeod Building, Edmonton
and: Vegreville Alberta

Compliments of ...

Duncan, Miskew, Dechene, Bowen, Craig & Brosseau

Barristers, Solicitors, Notaries

Phone GA 2-1151

10048 - 101 A Avenue

Edmonton, Alberta

Сердечні побажання Інститутові св. Івана складає

D R . L E O H . F A R Y N A

Optometrist

E y e s E x a m i n e d

Office Phone: GA 2-8631

Res. Phone: HO 6-8886

202 Union Building, Edmonton, Alberta

This 40th Anniversary Book belongs
to: Daria Elizabeth Yanda
8460 - 117 St. Edmonton
phone — 433-1976

